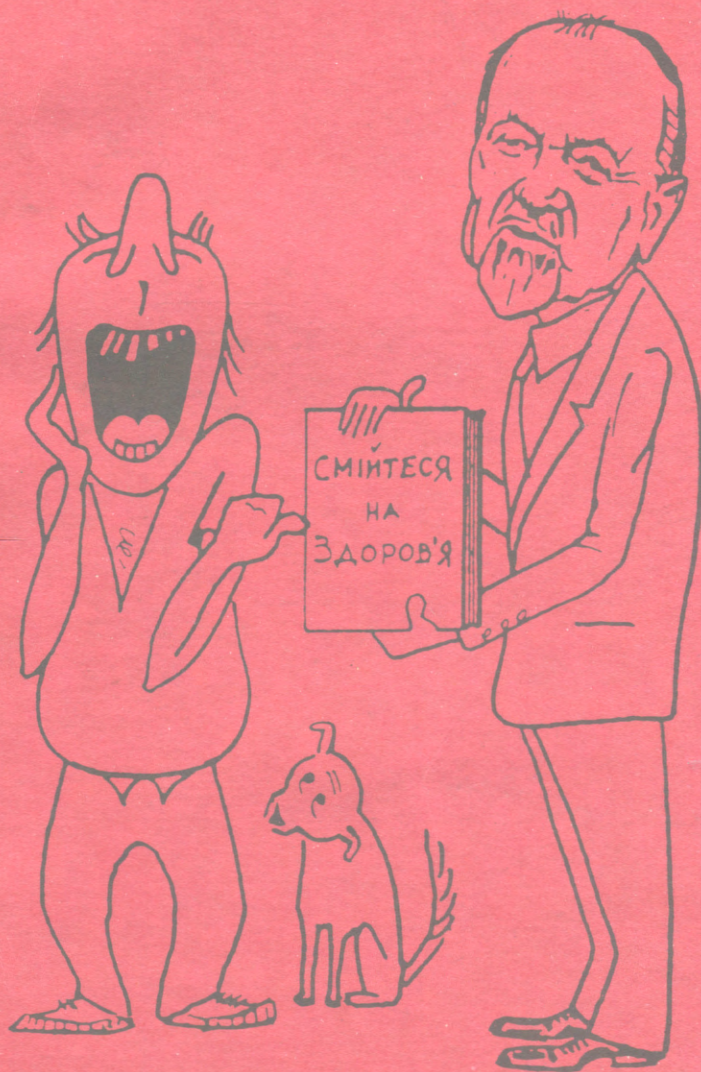

Василь Дідюк

ТОМ III

СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я

гумор, сатира, фейлетони, карикатури

— Прошу вас, говоріть коротко, бо інші чекають...

Обкладинка Всеволода Магаса
Малюнки з журналу "Мітла", "Лис Микита"
та інших

З місця публікації,
м. Київ, 1995
Березень, 1995

Видавництво "Кобза"
Накладом автора

Київ

— 1994 —

Україна

БІБЛІОТЕКА
МИРОНА І МАРТИ БАРАБАШ

**СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я
ЗБІРКА КРАЩИХ СУЧАСНИХ ДОТЕПІВ
З РІЗНИХ КРАЇВ І НА РІЗНІ ТЕМИ**

Том ІІІ

**Зібрав, написав, переклав та впорядкував
Василь Дідюк**

Цей третій том книжки "Смійтеся на здоров'я" присвячую всім читачам другого тому з подякою за щирі відгуки на нього, побажання і спонуку видання третього. Хай і цей розвеселює Вас знову цілий Божий рік у щасті й добрі на тім світі веселости... в зимі й в літі, здоров'ячка все кріпкого та прожити років много!

Автор

**LAUGH TO YOUR HEART'S CONTENT
CONTEMPORARY HUMOR**

Volume III

**Written, collected
and edited
by
Wasył Didiuk**

**Edited and published
by the author**

Printed by UCJV "KOBZA"

СЛОВО ДО ЧИТАЧІВ

Перш за все щиро вітаю Вас, мої дорогі читачі. Вдячний за те, що Ви з ентузіазмом сприйняли останнє видання другого тому сатири й гумору “Смійтеся на здоров’я”. Особливо радісно, що цю книгу також оцінили і українські читачі. Передруки з книжки з’являлися і з’являються у численних газетних і журнальних виданнях тут і в Україні. Ваші щирі, часто з добрим гумором листи мені цікаві, і якщо надрукувати їх у книжці, вони б утворили велику і веселу її частину. Але в книжці надруковано тільки деякі з тих, які стосуються літературно-рецензійної тематики, а всі інші просто змушують мене, що роблю з приємністю, працювати і видати цей третій том.

Тому черговий, вже третій раз, завітає до Вас “Смійтеся на здоров’я” — книжка, яку дозволяю собі надіслати на Вашу адресу, здебільшого Вами заздалегідь замовлену, а всіх інших прошу прийняти її як милого гостя, за що наперед щиро дякую.

Давня приповідка каже, що “чим повніше життя, тим більше потрібно гумору”. Це і так, і ні. Бо коли б це була дійсно правда, то наш час вимагає видань значно більше, а їх майже немає. Гумор і сатира — притаманна риса кожної культурної людини. Стародавні мудреці прийшли колись до висновку, що сміх — це здоров’я! Новітні вчені, не довіряючи старим, вирішили перевірити, чи вони, часом, не помилилися. І от, найостаннішими розвідками встановлено, що кожна усмішка має великий вплив на людей. Кажуть, що ввічливою усмішкою можна домогтися прихильності навіть у диявола. Отже, усміхаймось до людей і це принесе нам дуже гарні наслідки. Народна мудрість каже, що усмішка нічого не коштує, але багато робить. Сміятися не гріх з того, що викликає сміх. Своєрідний вираз обличчя, що називається усмішкою, має велике значення в людському житті. Її пояснюють по-різному. Одні вважають, що це звичайне патологічне явище, а інші стверджують, що вона — явище психологічне. Дехто каже, що усмішка — прояв духу людини, її інтелекту, а інші — навпаки: вона з інтелектом нічого спільного не має, бо недорозвинені дурні також сміються. А ще інші кажуть, що усмішка — це зовнішній прояв внутрішнього відчуття. Але нехай собі сперечаються, а ми пам’ятаймо, що кожна усмішка має свій зміст і справляє відповідне враження на інших.

Кожна людина, очікуючи прихід милого гостя, рада йому. Вона наперед плянує зустрічі, розмови, бажає провести час по-дружньому і весело. Правда, бувають інколи зустрічі і несподівані, випадкові. Зустрічаєте давнього друга, земляка, доброго знайомого, якого не бачили “копу літ”. І нараз — дружній потиск руки, щира усмішка і розмова про те, що та як то було, як ми були, “пане брате молоді”!

З такими почуттями до цього третього тому “Смійтеся на здоров’я” підбирались найкращі на цей час фейлетони, гумор, жарти, анекдоти, вірші тощо. Багато цього “добра” було з України, де справжній гумор, хоч і був переслідуваний, не переставав існувати в “підпіллі”, а тепер, за нових обставин вільного висказу, він з іще більшим розмахом відроджується. Але, на жаль, ще і в Україні, і у нас багато турботних днів, які не настроюють на гумор, на сміх!.. І тоді перелистайте сторінки книжки, і в хвилини радости чи смутку Ваше обличчя осяє весела, невимушена усмішка, яка підбадьорить Ваше серце, заспокоїть нерви, збудить надію на краще завтра...

І коли надсилаєте щось для своїх рідних чи знайомих в Україну, не забудьте і книжку “Смійтеся на здоров’я”.

Видавець

— Ну, нарешті і про мене згадали в газеті. Пишуть, щоб я вреїті-реїт вирівняв борг за газету і книжку.

У ВЛАСНІЙ СПРАВИ

З Божою поміччю і широким колом приятелів-читачів моїх видань, а навіть “воріженьків”, протягом кількох років мені вдалося написати, перекласти, впорядкувати, зредагувати і, найважливіше, — власними фінансовими засобами видати третій том книжки гумору, сатири, жартів і карикатур “Смійтеся на здоров’я”. Видавши перший том в 1988 році, я ніколи не сподівався, що прийдеться видавати ще два. Спонукою до цього були численні доброзичливі, а, найголовніше, щирі відгуки на перший том, який вмість розійшовся. Читачі, старші й молодші, що володіють українською мовою, висловлювали подяку за надіслану книжку і заохочували до видання другого тому, а коли в 1991 році його одержали, підкреслювали, що очікують і третього. На другий том позитивними рецензіями відгукнулась українська преса в діаспорі й Україні. Деякі читачі, одержавши другий том і не маючи першого, дуже просили його надіслати. На жаль, він несподівано скоро розійшовся. Пишу, “на жаль”, не тому, що його вже не було, а шкодую, що я не зміг задовольнити їхнього прохання.

Щоб не повторився подібний випадок, другого тому було видано дещо більше. Правда, збільшення кількості примірників книжки було зумовлено ще й тим, що вже в 1991 році я зміг її переслати чи перевезти в Україну, де вона була сприйнята читачем, а багато газет, журналів просили дозволу на передрук. Часто мене запитують: “Як ви змогли так багато всього того” добра” зібрати?”. Коротко можу сказати, що я любив і люблю жарти, мабуть з жартом і з гумором я вродився! Моя тітка часто мені говорила, що, побачивши мене вперше, коли я прийшов на цей “грішний Божий світ”, я був розсміяний від вуха до вуха. Вона вже тоді наворожила мені “смішну долю”. Так і сталося. Коли я вже став підростати та навчився читати та писати, я їх збирав, записував, а пізніше перекладав з інших мов, але ніколи не думав, щоб їх надрукувати. Я їх складав, деколи до них заглядав, перечитував, сміявся і далі велів їм лежати... Але, як кажуть, своїй долі й призначення і конем не об’їдеш. Десь в обговоренні і дискусії на теми видавничі було висловлене таке зауваження: “занедбаний рід письменства”, бо письменників-гумористів у нас дуже мало і тепер, і в минулому. Хоча з розвитком культури гумор проникає у всі сфери суспільного життя і знаходить вияв у всіх видах мистецтва, та в нашій дійсності

те життя було таке тяжке і безпросвітне, що мало кому хотілося з нього жартувати. І звершилося!.. Наступними днями в моїй уяві вже творилась книжка гумору, сатири, жартів, фейлетонів, словом, всього, з чого можна сміятись на здоров'я. І з'явилась одна й друга, а тепер ще й третя книжка "Смійтеся на здоров'я"!

Це видання подібне змістом до двох попередніх, хоч має цілком новий матеріал. Новою є тільки окрема частина жартів з України, які передруковано без правописних змін. Правда, деякі нові слова з них можуть також розсмішити. В книжці зібрані жарти, гумор, сатиру, фейлетони, анекдоти, карикатури; вона складається з чотирьох частин: I — Гуморески, фейлетони, вірші, II — З народної мудрости — афоризми, III — Гумор з України, IV — Сотки найкращих жартів для старших, молодших пань і панів — словом, для "всіх і вся"! Живемо в цікавий і не завжди веселий час. Кожний з нас має чимало проблем і клопотів, власних і громадських. Але не варто весь час журитися і заїдати себе проблемами. Так можна заїстись на смерть! Знайдіть час на розвагу, щоб провести частину свого життя у веселій атмосфері. То ж шукаючи тієї атмосфери, шукайте її у третьому томі книжки "Смійтеся на здоров'я" та живіть щасливо, весело і довго!

Торонто, травень 1994

Василь Дідюк

1994
З НОВИМ РОКОМ!

З Новим Роком, друзі милі!
В новім році новій силі
Радісний вам шлю привіт!
І бажаю у це свято
Щастя й радощів багато
І прожити сотку літ!

Дай вам, Боже, миру, згоди
І тепла під час негоди —
У добрі весь вік прожить,
Не ходить до супостатів,
Лікарів і облакатів
І ніколи не хворіть.

Як відомо, добрий бонус
Підійма життєвий тонус
І без нього нудно жить,
Так нехай же в новім році
Бонус вам на кожному кроці
Душу й серце веселить.

Райзе також добре діло
Гріє душу воно й тіло,

Боже, райзе вам подай,
Та не два, не три долари,
Щоб лиш настрої попсували.
Боже! Тисячу подай!

Хай вам спиться аж до ранку,
Хай росте вамkonto в банку,
Дяка й шана від людей,
А вже як грошей прибуде,
То тоді життя вам буде
Не життя, а голідей.

Дай вам, Боже, апетиту
Та ізбав вас від кредиту,
Від моргеджів і боргів,
Від безсоння, кольки в боці
У щасливім новім році
І підступних ворогів.

Щасливому й Бог допоможе!
Дай вам, Боже, все що гоже,
Що ж не гоже, не дай, Боже!

Гумор є одною з найкращих прикмет вільної людини. З людьми, які не вміють з глибин душі видобути хоч трохи гумору, краще не мати справи. Вони підозрілі у своїй поведінці, вони запідозрюють кожного в нещирості і через те викликають у своєму оточенні погане враження. Відомий український гуморист Іван Евентуальний пише:

Як тепла піч у хуртовину — жарт.
Жартуючи, я, мабуть, і загину,
Бо лиш тоді на світі жити варт,
Коли на усміх викличеш людину.

Гумор звільняє людське серце, в гуморі знайдете велику дозу свободи.

Гумор не змішуйте з жартом. Гумор теж не піддається наказам. Навіть з Москви!

Людина, яка на карнавал причепила собі носа з текстури, ще не є гумористом. Вона може бути тільки смішною. Також той, хто випив дві склянки горілки, може сміятися, але це знову нічого спільного з гумором не має.

Справжній щирий шляхетний гумор є прикметою вільних, навіть поважних (може, саме тому) людей... Він виявляється раптом: в залізничній почекальні, в барі, при обіді. Ніхто не знає, коли блисне гумор в людини, бо він походить з серця, а не з надуми. І саме це добре — казав старий Андерсен.

Треба просити Всевишнього про ласку гумору. Тоді світ стає ясним, люди — шляхетними, життя — врівноваженим, думка — вільною.

Доброго гумору! — могли б ми побажати нашим читачам з Новим роком! Питання тільки, чи дійсно такий гумор буде щирим, природним і радісним?

Однак: доброго гумору на 1994 рік!

СИЛА ЩИРОГО УСМІХУ

У різні способи можна показати нашу приязнь і любов до інших. А один з-поміж них, легкий і гарний спосіб приязни й любови, — це усміх.

Не говоримо про той нещирий, самолюбний, посміхливий усміх, який принижує інших, судить, тішитися з нещастя ближнього.

Говоримо про усміх щирий, який впливає з чистої душі, з повного любови серця. Говоримо про усміх ясний, повний, погідний. Про усміх приятельський.

Вміти широко усміхатися: як це гарно! Скільки тут відчувається краси, сили, доброти, щирости! Коли будеш мати нагоду, читачу, поглянь колись на усміх малої невинної дитини, коли з нею бавляться, її розвеселяють. Поглянь на усміх мами до дитини. Поглянь на усміх якоїсь хворої людини до тих, які піклуються про її здоров'я. Поглянь також і на майже непомітний усміх батька родини до дітей, коли він бачить, що діти щасливі й добрі. Часто, дуже часто один маленький усміх багато більше говорить, ніж довгі слова.

Як то легко пізнати, коли усміх щирий і сердечний, а коли ні!

Читачу, і ти вміє широко усміхатися до інших. Знай, що широко до ближнього усміхнутися — це виявити до нього християнську любов.

Буває часом, що ти зайнятий, змучений, нездоровий, не в настрої. Але коли коло тебе пройде мала дитина, ти таки знайдеш сили, щоб до неї сказати слово смішне, із щирим усміхом. Чому б то й старші не заслуговували собі на слово й на усміх від тебе? І старші також мають серце, яке спрагне твого приязного слова, що втішається, коли бачить перед тобою усміхненого приятеля.

Буває часом, що ти дуже зайнятий і не маєш часу. Проходиш повз свого приятеля з поспіхом і він по дорозі тобі щось скаже. Може й не маєш часу, щоб затриматися і з ним говорити, але коли проходиш повз нього — усміхнися. Коли він тебе зачепить якимсь словом і ти не маєш що йому відповісти, смійся тоді до нього, широко засмійся і побачиш, який то гарний з того буде вислід.

Прийдуть часи, коли буде годі знайти відповідних слів, щоб до ближнього щось гарно сказати. Чи не буде найкращим словом той щирий усміх твоїх очей і твого обличчя? Смійся з цілого твого серця, смійся широко цілою душею тоді, коли не стане тобі слів.

Смійся до дітей, усміхнися до старця, з яким розмовляєш, покажи усміх перед бідним, якому даєш якусь допомогу, усміхнися тоді, коли хтось стане тобі на ногу й перепрошує, усміхайся до тих, які проходять повз тебе, поздоровляють тебе, усміхайся до всіх, до молодих і до старців.

Усміх — це вияв радості твоєї душі. А де є правдива радість, там є приязна душа, там є доброта, там є щастя.

Читаю, не жалуй нікому твого щирого усміху, розсївай всюди радість. Знай, що там, де правдива радість душі — там і Бог, бо тільки Бог є давцем правдивої і щирої радості.

ПЕРШІ САТИРИЧНІ ТВОРИ ІВАНА ФРАНКА

Нотки Франкової сатири і гумору видні вже в перших його віршованих творах про тодішні політичні і суспільні відносини в Західній Україні. В той час відбувалися національні і мовні дискусії, які виникали на тлі відмінності думок про політичні справи в Австрії.

Було чотири напрямки, які викликали між собою завзяті суперечки.

Найстарший напрямок був так званий староруський. Його прихильники вважали за найважлишу справу греко-католицький обряд і вірність австро-польським пануючим порядкам.

Другим напрямком був москвофільський. Визнавці цього напрямку зараховували себе до московського народу і всі свої надії покладали на московського царя.

Третім напрямком був українофільський, або, як самі себе його визнавали, народовецький. Його прихильники вважали себе українським народом, виступали за єдність Західньої України із Східньою Україною та за те, щоб говорити і писати так, як говорить український народ. Звідси й походить їх назва — народовці.

Був ще четвертий напрямок — рутенці, що брав назву від німецької назви “Рутенен”, тобто русини. Цей напрямок представляли ті люди, які з певних міркувань не хотіли приставати ні до москвофілів, ні до народовців і називали себе галицькими русинами, які, мовляв, не мають нічого спільного ні з москалями, ні з українцями.

В журналі “Друг” почали з’являтися Франкові твори, а між ними і твори сатиричні.

Перші Франківські сатиричні твори відбивають у собі всі національні і мовні дискусії згадуваних вище напрямків. Це видно в циклі віршів “На шані чесноти” (“Діяльність”, “Патріотизм” і “Згідливість”), що були написані в 1876 році, а видруковані в збірці “Із літ моєї молодости”. Це простежується також у вірші “Поступовець”, що був надрукований у журналі “Друг” 1876 року, і “Думі про Маледикта Плосколоба”, що вийшла друком в 1878 році.

Вже сама назва циклу віршів “Наші чесноти” і підзаголовки віршів — “Діяльність”, “Патріотизм” і “Згідливість” — вказують на

те, що своє вістря сатири Франко звертає проти москвофілів, які хваляться, що мають національні, політичні й релігійні чесноти та ведуть корисну працю для свого народу. Не минає Франко і москвофільських організацій та преси.

От у вірші “Діяльність” поет пише:

“Ади, у руху все!
Тут “Слово” — “Разом” —
кличе —

“Візьмімось до діл
і “русскість” боронім!
А ти ізящний наш,
руській наш язиче,
Стань чистий, як вода,
гучний, неначе грім!”

А там “Наука”, бач,
премудро як навчає
Про Іллю Муромця
наш темний, бідний люд,
Як тепло, гаряче
і твердо “защищає”
Вірнопіддательський,
консервативний труд!

“Про “Раду Русскую”
вже й не казать.
Усюди,
Де лиш читать почнем,
наскакуєш якраз

Іван Франко

На звороти: “Не спім!
Благословенні труди!”
Та “Вже прийшов і нам
свобідний праці час”.

У вірші “Патріотизм” Франко представляє священика-кар’єровича, який вдає патріота, а як прийшов хлопець-сирота і попросив їсти, то він йому сказав:

— “А русин ти?”
— “А я!”
— “Ну, йди ж у Божу путь!
Он, може орендар прийме...
Та стій-но, стій-но!

Затям це: Русином твердим
Весь вік свій будь!"

У вірші "Згідливість" Франко представив москвофільського провідного діяча о.Івана Наумовича, називаючи його Наум Безумович, та інших передових москвофілів під зміненими іменами та прізвищами, які закликали до згоди з русофільством.

ЯК СТАТИ ПОЕТОМ

Щоби стати поетом, треба мати природжений таланти. Але ідучи шляхом наших великих людей, я теж хотів стати поетом та сповнити свій патріотичний обов'язок. Мої поетичні здібності можна було запримітити вже в колысці, в якій я страшно плакав над долею нашого українського народу. Семилітнім хлопцем я вже бунтувався проти тодішнього режиму і кусав батькові руки, коли він вів мене до школи. Природа мала на мене надзвичайний вплив, я цілими днями пересиджував в лісі, повними грудьми вдихав чудовий запах зелені, зривав квіти і вибирав пташині гнізда.

Коли підріс, то почув в собі непоборне бажання стати славним. А найкоротша дорога до слави є поезія, отже я звернувся до неї і тоді зрозумів, що в мене є природжені здібності. Правда, початок був дуже тяжкий. Незважаючи на велике напруження, вірші не клеїлися. Я вживав різної медицини, щоби потрапити в поетичний настрій, курив папіроси аж до завороту голови або пив до нестями і тоді пробував писати. Однак замість поезії виходили жолудкові забурення. Знеохочений і зломлений своїми невдачами, я впав в меланхолію, а вслід за тим у тяжке матеріальне становище.

Одного дня, блукаючи обдертим як жебрак і голодним як собака, заблукав я до міського парку. Згідливі погляди прохожих не вражали мене зовсім: я втратив все і був на краю самогубства. "Ось такий твій кінець, така твоя слава", — подумав я. Та в той момент найбільшої розпуки почув я в собі божественний нахил до віршування. Взяв олівець і шмат паперу і в кількох хвилинах без найменшого напруження написав ось який віршик:

Гроші мої, гроші мої!
Лихо мені з вами.
Нащо стали у кишені
Пустими слідами?

Нащо вітер вас розвіяв
В степу, мов пилину?
Гроші мої, грошенята,
Я без вас загину.

Коли скінчив писати і прочитав, мною заволоділа невисказана радість. Що за краса! Яка глибина! А стиль! Зовсім шевченківський! Це був тільки початок, після якого поплили все довші й довші твори і тепер є їх у мене ціла скриня.

Справжньої слави я ще не досягнув. Але прийде час. Їх належно оцінять і будуть подивляти ті місця, куди ходили мої ноги. Але мене між живими, мабуть, вже тоді не буде... А заки це станеться, не сумуйте, а смійтеся на здоров'я!

ЯК БОГ СОТВОРИВ ЖУРНАЛІСТА

І глянув Бог на землю: гори й долини, ріки, озера й моря, тварини, птиці. Милуючись своїми творами, які гармонійно доповнювали один одного, Бог завважив, що нащадки Адама та Еви бігають розгублено по землі й не вміють чи не знають, як використувати все те, що Бог сотворив. І тоді Бог призадумався на хвилинку: треба, вирішив, завести порядок і серед людського роду.

І тоді Бог скликав усіх людей, наказав їм стати півколом біля свого трону і почав пильно приглядатися до кожної людини. Спершу звернувся до матерів і сказав їм:

— Ви будете дбати про свої родини, виховувати дітей. Ви будете мати силу поборювати всі труднощі й своєю любов'ю та красою покращувати життя всьому людському родові.

Відтак Бог звернувся до мужчин:

— А ви будете опікуватися родинами, дбати, щоб вони росли, забезпечувати їх усім потрібним до життя. Жінки матимуть моральну силу, а ви фізичну. Однак це не все, що ви повинні робити. Кожний з вас мусить мати якесь заняття, якусь професію. Ви мусите доповнювати один одного, виходячи із здібностей і талантів інших — всім іншим служити власними здібностями й талантами.

Покликавши першого мужчину, Бог сказав:

— Ти будеш філософом, роздумувати, як поліпшити людське життя.

А до другого:

— Ти будеш керувати людським життям, володіти над іншими.

І до інших:

— Ти будеш дбати, щоб володарі були справедливі. А ти — щоб люди жили по правді й слухали законів. А ти — укладатимеш закони. А ти — будеш радувати людей своїм співом, своїми сценічними талантами, будеш покращувати життя людського роду.

І Бог — витягаючи з мішка папірчик за папірчиком — роздавав усім таланти, професії. І кожна жінка і кожний чоловік, з папірчиком у руках, обіцяли виконувати Божу волю.

Однак Бог завважав, що поруч стоїть чоловік, який не підходить до Божого трону й не цікавиться папірчиками в мішку. Цей чоловік щось записував завзято й тільки час від часу споглядав на тих, що одержали якесь призначення, якийсь талант, якусь професію.

Роздавши папірчики тим, що мали бути кравцями й шевцями, купцями й звичайними робітниками, Бог звернувся до чоловіка, що стояв недалеко:

— А ти що? Не хочеш професії?

Вклонившись, чоловік промовив:

— О, так! Хочу! Однак наперед я мусів записати в нотатник свої враження про все, що бачив.

Бог знову замислився і по хвилині вклав руку в мішок й сказав:

— Ось і тобі професія!

Однак виявилось, що мішок порожній. Поглянувши на всіх тих, що одержали таланти й професії, Бог сказав їм:

— Оцьому чоловікові не стало папірчика. Тому ви всі вкиньте до мішка по частині того, що одержали.

І люди покійно послушали Божого наказу. Тоді Бог змішав усе вкинуте людьми до мішка, витягнув один папірчик, зіплений з усіх тих, що були вкинуті до мішка, і звернувся до чоловіка:

— Ось твоя професія: ти будеш журналістом!

БІДА БЕЗ ЯЗИКА!

— Ду ю спік інгліш? — Ні, пане докторе, я спік спину, а не інгліш!

На фабриці була аварія й паром обварило спину робітнику українського походження. Він ще не володів англійською мовою й зрозумів англійське слово “speak” так, як воно звучить його рідною, українською мовою.

Таких каламбурів може нарахувати кожний, хто не знає мови країни свого перебування. Працювала я в “Грейт Американ Іншюранс Ко”. Була заведена така традиція: на день народження дівчата складались по долару й купували щось з білизни. А іменинниця купувала шоколаду й пригощала всіх службовців.

В той “нещасливий” рік мій день народження прийшовся на неділю. У понеділок дівчата мене привітали, дали подарунок, а я, взявши цукерки, пішла пригощати всіх, хто працює зі мною.

— I was born yesterday, but we celebrate today. Please do help yourself. Дивно посміхаючись, вони оглядали мене, довго вовтузячись вибирали цукерку, яка їм сподобалась... Відчула я, що щось не так. Чому вони всі так дивно посміхаються, так дивно дивляться на мене?

Підійшла до українки, що знала ліпше англійську мову й питаю її: “Що трапилося?” “Що трапилося? — засміялася вона. — Ви всім кажете, що народились вчора. Це ідіоматичний вираз “борн естердей”. Від розпуки я сіла біля неї, віддала їй шоколадні цукерки, попрохала обійти тих, кого я не встигла. А сама сховалась у жіночій кімнаті й мало не плакала: так старанно я підготувла все те англійське речення. А вийшов пшик... От вам й “ідіоматичний вираз” — “борн естердей”.

Коли на родінє після смерті Сталіна почалася “відлига”, поштовий уряд в США став дуже переобтяжений. Кинулися бувші латиші й поляки, серби й естонці, а по суті колишні совєтські громадяни, посилати пакунки. Мій сусід теж надіслав, потім дістав листа. “Ми все одержали: й борошно, й сало, й цукор, і гречану крупу, а от дацол — шукали і не могли знайти”. Що це таке той “дацол”? З чим його їдять?

Мій сусід, бачите, написав їм листа по-українському, перерахував усе, що поклав у пакунок, а в кінці ужив англійських слів “That is all” (Оце й все), але написав кирилицею...

У кожній країні, не знаючи мови, людина потрапляє в дивне становище. 1919 рік. Багато українців, тікаючи від більшовицької навали, опинилися в Західній Європі. Між ними відомий професор Дмитро Дорошенко, міністр закордонних справ гетьмана П.Скоропадського. Зупинився він у пансіоні в Празі. Треба було пришити гудзика, а голки нема. Він звернувся до господині, що йому потрібна голка. Господиня, почервонівши, швидко вийшла із кімнати, але повернулася в супроводі свого чоловіка.

Господар намагався по-чеському пояснити проф. Дорошенкові, що їх пансіон дуже порядний і що дістати “голку” для нього вони не можуть. Проф. Дорошенко зрозумів, що щось не так: він узяв одержину, де треба було пришити гудзика й показав їм. Обоє просвітлили: “То вам потрібна єгла, зараз”. І господиня вже побігла за єглою. “Голка по-чеському — дівчина”, — пояснив господар проф. Дорошенкові.

З ФЛОРИДИ

Цих двох старих ми завжди бачимо на одній і тій самій канопі. Вони розмовляють із собою голосно, бо переконані в тому, що їхньої мови ніхто тут не розуміє.

— Ти скажи мені, чоловіче, ми вже третій рік перебуваємо в цих молодих людей, а й досі в них нема маленької дитини, га? Що ти скажеш на це?

— Ти смішна, жінко! Ніхто тут дітей не хоче, бо народжуються тут діти поганими. Не чуєш, що між дітьми діється? Вони ж народжуються старими й злими.

— Може тому і ті, що ми в них живемо, живуть неодруженими...

— А чому ти, жінко, думаєш, що вони не одружені?

— В них же інші прізвиська...

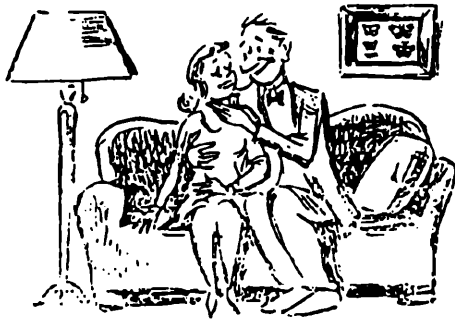
— Та це тепер в моді, менший податок платять.

— А як це так, що сплять разом та й дітей не мають?

— Кажу ж тобі, але ти як глуха. Народжуються погані діти, тож ніхто їх не хоче. А вони от так, купили собі собачку й вона носить її на руках, цілує, приголублює, як свою власну дитину.

— То, жінко, нам треба знати, що це інший світ. Хто в нас собаку тримав у хаті? Хто в нас їв би був з одної миски із собакою? А тут вона обцілює його, лижуться... Вона собачку купає, чистить, в сорочечку одягає...

— Це ти, чоловіче, правду кажеш. У нас собака була на ланці й тому була така зла, гавкала, гарчала, зуби шкірила, а то й казилась.

Такий, стара, тепер світ...

А тут собаки, мов діти, а зате діти, як скажені собаки: стріляються й батьків убивають.

— То воно, ще якось світ обертається догори ногами.

— Ну, та світ уже своє віджив, а це приходить Петрова тисяча...

— Видно, чоловіче, що й ми вже на цьому світі задовго живемо...

— Нічого не вдієш: старі задовго живуть, бо живуть по-старому, а молоді, молоді вмирають, бо живуть по-новому.

— Мені, здається, чоловіче, що нас тут хтось підслуховує...

— Хай підслуховує чи ні — нас він не зрозуміє, — сказав старий.

ТАМ ЙОМУ МІСЦЕ

Нарешті Сталін помер. Шкодували всі, що помер своєю смертю, але стало всім легше. Однак на тім світі становище було напружене. Саме відбувалося засідання скринінгової комісії, яка мала вирішити, куди піде душа Сталіна: до раю чи до пекла. В пеклі були великі приготування. Були викликані всі чорти і відьми. Сам Люципер керував стаханівською бригадою по розпалюванню котла. Біля входу до пекла вартував сам Велзебуб. Недалеко від нього, біля входу до раю, стоїть апостол Петро з великим ключем. Хоче і він подивитись на Сталіна, але ж, певна річ, він до раю не прийде. Підійшов апостол Петро до Велзебуба і питає: “Мабуть, дозволите постояти тут трохи, зараз на вашій вулиці буде свято!” — “Напевно!” — відповів Велзебуб і плюнув вогнем на чортенят, що виглядали з пекла через щілини у дверях. З радощів сам аж підскакує, аж руки потирає. Нертерпляче: ще такого великого гостя не було. Аж ось бачать наближається тінь Сталіна, але завертає не до пекла, а до раю. Вмить кинувся апостол Петро до дверей раю і став на варту з ключем. Підходить тінь Сталіна. — “Товаріш Петров-Апостолов! Відчиніть двері! Ось моя перепустка!” Показує перепустку. Все добре: штамп, печатка, підпис. Не знає апостол Петро що і робити: всі душі повтікають з раю, якщо довідаються, що сталося. Нервує все це і Велзебуба. Він підходить і питає: “Ви, здається, помилилися адресою! Дайте подивитись на перепустку!” В ній ціла виписка з протоколу засідання скринінгової комісії: “...але, дякуючи щирим молитвам білогвардійців, щоб Господь уважав на великі заслуги в справі неподілу Росії — дозволити жити в раю”. Велзебуб ще раз перечитав папірець, навіть його понюхав і каже: “А підпис чий?! А. Керенський?! Таких у нас в бюрі нема!” Кинувся Сталін тікати, але забув,

З приходом весни апетит московського ведмедя значно посилюється...

що він вже не він, що він вже на тім світі. Плюнув на нього вогнем
Велзевуб і потягнув до пекла.

МОДЕРНІ СЛУЖНИЦІ

Служниця до господині:

— Жалію дуже, пані, але мушу залишити у вас роботу.

— Чому? Зле тобі в нас?

— Ні, не те. Але...

— Але — що?

— Бо... бачите, пані, я матиму дитину...

— Ах, так? Тільки це?... Стривай. А... а ти не погодилася б віддати нам дитини за свою? Адже знаєш, що ми не маємо дітей і хочемо адоптувати якусь дитину. Це могла б бути і твоя дитина.

— А, — відповідає служниця, — тоді інша справа. Тоді я залишаюся.

І все пішло добре. Народилася дитина, господарі її всиновили, служниця залишилася на місці.

Але по півроці знову:

— Жалю, пані, але я мушу залишити роботу.

— Що? Чому?

— Бо я знову сподіваюся дитини.

— Гм... А ми якраз учора говорили з чоловіком, що треба би було всиновити ще одну дитину, бо Івасикові одному скучно. Хочеш віддати нам і другу дитину?

— Чому ж би ні, пані! Тоді я залишаюся.

І знову пішло все добре. Прийшов на світ Михасик, господарі його всиновили до пари Івасикові, служниця залишилася на місці.

Однак не минуло й двох місяців, як історія повторилася:

— Пані, жалю дуже, але мушу покинути роботу.

Господині на цей раз уже не сподобались такі слова служниці й сказала роздратовано:

— Тільки не кажи мені, що будеш мати ще одну дитину!

— О, ні, пані! Це — ні! Але...

— Але — що?

— Ну, прецінь пані мусять самі зрозуміти, що в домі, де двоє маленьких дітей, служниці доводиться забагато працювати. Тому й пошукаю собі краще місце праці...

А ВСЕ-ТАКИ

До мого сусіда приїхав брат у гості. Таку подію вирішено було відзначити. Зібралось невеличке товариство, пішли туди, де п'ють, зсунули два столики до купи та й почали приїзд замочувати.

Між двома присутніми зав'язалась маленька дискусія, яка незабаром стала загальною темою. Обговорювали статтю якогось там ученого професора, в якій він заявляє, що статеві стосунки до шлюбів не тільки допустимі, а навіть необхідні. Серед присутніх погляди поділилися. Молоді повністю підтримували професора, а старші категорично заперечували, що це розпуста, підрив моралі, порушення Божих і людських законів.

— А чому це ви не берете участі в дискусії? — звернулась до гостя одна з присутніх пань.

— Бо я згодний з одними і другими.

— Як так! Це неможливо. Тут може бути тільки “за” або “проти”!

— Шановна пані, якщо товариство не буде заперечувати, я доведу фактами, що це можливо.

З охотою всі погодилися, і гість почав розповідати:

— Довгий час я тинявся один і, хоч не раз мав нагоду одружитися, та завжди щось перешкодить. А якось я був в гостині у свого одруженого побратима, надивився на їхнє життя та милування, й собі закортіло оженитися. А женитися нема з ким. Щоб не гаяти часу на пошуки, подав оголошення до газети та й чекаю.

Почали надходити відповіді, а одна прийшла навіть із фотографією, та ще й кольоровою. А на тій світлині усміхається кучерява білявка: кароока, чорноброва, з рясними віями, як віяла, червоні уста трохи розхилені, а звідти білі зубки виблискують. Кінозірка та й годі! Ну, здається, цим разом мені пощастило! І пригадалась мені пісенька:

“Коли візьмеш за жінку
Собі якусь блондинку —
Життя заміниться у рай...”

Хоч би хто не перехопив у мене таку кралю! І не довго думаючи, катнув їй телеграму: “Приїжджай, голубонько, поберемося”. На другий день приходять відповідь: “Приїду в суботу, о 7 вечора”.

Пішов я в суботу, на станцію, зайшов до бару, висмоктав пару кружликів пива для хоробрости та й чекаю. Коли з'являється. Обличчя худорляве, але спереду симпатично так пазуха видимається, і ззаду все округло — одним словом, українська природа!

Сліпа любов...

По вечері почали ми більше знайомитись між собою. Намагаюся її пригорнути, приголубити... Та де там! Пручається й не дає до себе доторкнутися. Каже, що про це в оголошенні не було сказано, а тільки про шлюб. От після шлюбу все буде можна.

За кілька днів, коли скінчилися всі підготовчі формальності, взяли ми шлюб і влаштували невеличке весілля. Коли гості розійшлися, пішли ми й собі спати. Стала вона коло туалетного столика — якого я їй купив як шлюбний подарунок — і почала роздягатися. Скинула з себе убрання та інші жіночі причандали і лишилась у чомусь, що нагадувало не то корсетку, не то ватянку, і обгортало тулуб від плечей аж до ніг. Коли вона скинула із себе це “щось”, разом із тим пішла також українська природа. Геть чисто вся пішла — не лишилося нічого. Стояла вона плоска, як дошка, і суха, як сухар, тільки кістки випиралися на всі боки. Потім витерлася вона паперовою хустинкою, і з обличчя зникли брови разом із смаглявістю шкіри й червоними вустами, а обличчя стало білим, як у мерця. Далі потягла вона себе за волосся, і золотисті кучері хвилями розсипалися по столу, а на голові стирчала якась руда кострубата тифозна зачіска. Поруч з перукою вместилися волохаті вії, а білі блискучі зубки опинилися у шклянці з водою.

Від такого видовища у мене весь хміль пройшов, і пропала охота женитися. Зашнурував я свої черевики, які почав було роззувати, та в ноги...

Отже, шановне товариство, я — за мораль і проти всякої розпусти. А все-таки... якась така перевірка мусила би бути.

В.Б.

“Українська Думка”

ОСТАННІЙ ТВІР

Більш писати не буду,
(Бо кепське діло).
І перо своє щосили
Я кидаю сміло.

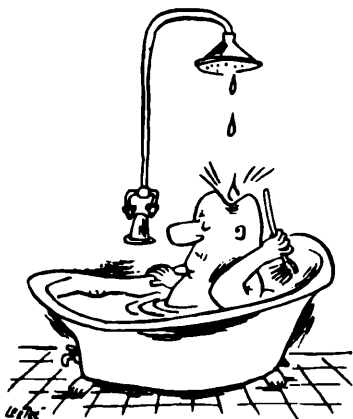
Дозвольте, любі читачі, на прощання з вами запропонувати вам шмат популярно-наукового викладу на тему “Відмінність між поезією й прозою”.

Що таке проза? Проза — це коли людина все бачить таким, яким воно є. Для звичайних (нормальних) людей світ цільний,

структура й функція його написана прозою. Люди нормальні все бачать так, як воно є насправді. Думають про все так, як воно дійсно є. Або й зовсім нічого не думають. Або зовсім нічого не бачать.

Не так це в поетів. Поети — люди надзвичайні. Більшою чи меншою мірою. Вони генії віків! Над їх думками-словами-поезіями нам думати треба. У них все спеціальне. Вони все ясно бачать і нам про це розповідають. У них місяць “блідолиций”, у них ліс “шепучий” або “дрімучий”, гай обов’язково “зелений”, доля майже завжди “нещаслива”, осінь чомусь “холодна” (зима ще холодніша)...

У поезії важливу роль відіграють всілякі птахи: ластівка, соловей, часом крук, а дуже рідко або ніколи домашні: курка, гуска, індик та інші. В поезії всілякі дерева: калина, береза, тополя, дуб, а вже дуже рідко: граб, черешня, сливка, яблуня, вільха. Отже знайте: не вся природа має право бути поетичною. А вже зовсім не надаються до поезії: корова, свиня, диня, капуста, хоч часто добре римуються.

Любитель довгої купелі...

Ось теля, вернувши з поля,
На нові ворота
Глянуло собі і каже:
Що це за робота?

Або:

Ой іде він з полонини,
У руці сокира.
А в торбині солонина
Та й кусок сира.

І взагалі добрі рими: корова-полова, граб-араб, вільха-кілька, диня-скриня, стіл-віл, сливка-нивка, риба-хиба, шиба-колиба та інше.

На мою думку, можна би часто сказати також: місяць “безвусий”, ліс “несистематичний”, гнів “безбарвний”, мокрий, як вода,

широкий, як дошка, “крейдяна” стіна (біла, як крейда), “черешня-не” яблуко, “яйцяний” гарбуз (такий як яйце) тощо.

Але поети так не скажуть. Чому? Бо це не поетично. Взагалі треба вміти відрізнати поезію від прози.

Поет не тільки що не пише, але й думає не так як звичайні люди. Ось, наприклад, звичайний чоловік подумає: “Сьогодні тепло, піду купатися”. У поета ця сама думка вив’язується приблизно так:

Сонце світить над горою
І пече — аж лихо.
А там річка під вербою
Розмовляє тихо.

Я прилину та й із нею
Стану розмовляти.
Над вербою соловейко,
Буде щебетати.

Виходите з дому й думаєте: “Наближається дощ, треба взяти парасольку”. А поет собі так подумає:

Чорна хмара за горою
Тихо так синіє,
А з другої сторіноньки
Буйний вітер віє.

Або таке:

Прийде дощик дрібнесенький,
Змочиться й кропива,
І ціла природа з нею,
Та й нема в тім дива!

Мушу взяти я з собою
З хати парасольку,
Щоб не змокнув, бідолаха,
Як билина в полю.

Ось воно як. Не всі люди родились поетами. Чому? — питаєте. Не знаю. Така вже їх доля нещаслива. Але геть з журбою. Смійтеся і молодійте, а я на відпочинок!

ВЕСІЛЛЯ (Замість репортажу)

Був оце я на весіллі. Правда, перед тим було вінчання. Отці духовні майже годину зв'язували сімейний вузлик, щоб був міцний і не можна було з нього випорснути. Аж тоді повезли молодих до громадської домівки, посадили за головний стіл і почали весілля.

Весілля — це значить всі мають бути веселі. Тому насамперед гостей годують, бо з порожніми животами аж ніяк не весело. Коли гості втихомирили свої апетити, задоволені і в доброму настрої пішли поздоровляти молодих. Ті, що відбули поздоровлення, кажуть, що починається воно від тещі. Ну, думаю, якщо спочатку треба перейти тещине чистилище, то це, мабуть, якийсь Люципер у спідниці. Підходжу ближче, а то така собі мила бабуня із добрими теплими очима, вітається з гостями й ласкаво поглядає на молодят.

Підійшов. Поздоровив. І щойно націлівся розцілуватися з молодого, як вона мене лизь по щоці — і по всьому. Ні смаку, ні враження! У таких випадках дружка чи там староста мусять пильнувати порядок, щоб усе було для загального задоволення і без ніякої кривди.

Одверто кажучи, чужий це звичай. Якби отак в Україні хтось поліз цілуватися з молодого, та йому б за це носа на потилицю обернули. А тут — традиція!

Як водиться, на весіллі гості п'ють. І добре п'ють, бо то не за свої гроші. Чую, вже за політику, релігію і громадські справи сперечаються завзято, гаряче, з пристрасстю — і ніхто нікому тарілок на голові не б'є. Що за чудасія! Мабуть, дискусія ще не дійшла до того ступеня, коли виникає потреба у твердих аргументах.

П'ють і танцюють, музики грають ще й співають до того. Мабуть, їм пообіцяли за співи окремо заплатити, бо роздираються, аж у вухах лящить.

За сусіднім столиком дві літні жінки ведуть між собою коментарі до танців:

— Пригадуєш, як ми молодими танцювали. А танці які були — любо було глянути! А тепер, подивись... Стоять і тіпаються, наче їм мурашки під сорочку поналазили або миша в штани вскочила...

— А глянь он на ті штани кольорово розмальовані! Та мій старий якби такі штани до стайні надів, то всіх тварин наполохав би...

— А ота руда в чорному... Подивись, що на ній одягнено! Як ми були молоді, це називалося нічна сорочка, а тепер то вихідна сукня!...

Часи змінюються, а з ними змінюються смаки й погляди. Те, що весь час було добрим — тепер вважається невдалим, що було соромітьким — тепер є модним. Самі ж люди також змінилися. Нема вже того розмаху розхристаної душі, коли море по коліна. Та й п'ють тепер не так, як колись, а маленькими чарочками. Висмокче отакий собі "козарлюга" кілька чарочок — і сунеться під стіл.

Ось і тут: пили, танцювали, співали, запекло сперечалися — і ніхто нікому ока не підбив, усі тарілки цілі, і шиби не повибивані, меблі не потрощені, не викликали ні поліції, ні амбулансу...

Що то за весілля! Навіть нема чого згадати!

Десь до півночі почали гості роз'їжджатися, а молодий забрав свою молоду і повіз до сімейного вогнища. Як там було на тому вогнищі — ніхто не знає. А коли нічого не відомо, то й писати нема про що.

— Кілька пляшок горілки і ти вже п'яний. Я випив більше, а хто помітить по мені, що я пив?

ТАКИЙ ПРИСНИВСЯ МЕНІ СОН

Наших газет не читаю,
Так лише переглядаю.

А раз трапилось таке,
Що я прочитав усе.

І найшов там новину,
Що за місяць у маю

Їде тура в Україну
Хто лиш має там родину.

Може з тури скористати,
Треба лише паспорт мати.

То я так собі гадаю,
Що як паспорт я вже маю

То запишуся і я,
Щоб відвідать свояка,

Бо свояк, певно, бідує
Може, навіть голодує,

Хоч пачки я посилаю,
Але знаєте як в краю.

А я чесно працював,
Грошей в банку наскладав

На той світ не заберу,
Дещо і йому завезу.

Заки виїхав я то,
Написав йому листа.

Щоби знав, коли і де,
Має зустріти мене.

А щоб він мене пізнав
Знімку я йому післав.

Спакував тяж дві валізи,
І напхав там все, що влізе

Для мушин і для жінок
Хай мають на початок.

Я в Нью-Йорк поїхав басом,
Бо боявся, щоби часом

Не спізнити літака,
Бо тоді була б біда.

А на нас в Нью-Йорку ждали,
Всіх зразу порахували

Навіть знімку нам зробили,
І тоді в літак всадили.

В літаку лиш примістились,
Всі ми зразу розсварились.

Так щоб знали всі чужинці,
Що це їдуть українці.

Потім кіно показали,
Всіх нас тяж нагодували.

І знов сварочка мала,
А причина в тім була.

Що одні хотіли спати,
Другі бажали співати.

Але нас всіх погодили
Бо всі світла погасили.

Дальше без пригод летіли,
І аж в Празі ми осіли.

А щоб ми не нудьгували,
То нам в Празі показали

У музеї образи,
Бачили ми тяж церкви.

І як церкву оглядали
Мені капелюх украли.

А щоб голову накрити,
Мусів другого купити.

Від тоді я уважав
І штани в руці держав.

Бо могло і таке бути,
Що штани могли б зтягнути.

З Праги ми вже поїзд взяли
Такий міжнародний дали.

Міжнародний означає,
Що ніхто про те не дбає,

Щоб порядки там були
Хоч підлогу б замели.

А як в кльозет хочеш йти,
То віддиху набери

Перед тим, заки ввійдеш,
Бо як там ти віддихнеш?

То по тобі хіба брате
“Вічну пам’ять” заспівати.

Тому ми себе держали
І те місце обминали,

А не легко це було,
Коли зважити на то,

Що ми в поїзді були
Без перерви аж два дні.

А по всіх тих тарапатах,
Нас задержали в Карпатах.

Мене з поїзду забрали,
І до гола розібрали,

Бо хотіли ще узнати,
Чи не везу я гармати.

Або прилади військові
Може, бомби атомові.

“Поступ”

А по провірці пустили,
Та іти мені веліли.

У контору. А там дві
Чинівниці головні.

Мої клунки відчиняють,
Все до себе приміряють.

Ще й погрожують мені,
Що запруть мене в тюрмі.

Я спокійно в крісло сів,
І таке їм відповів:

“Це везу я своякові,
А він мешкає у Львові.

І працює в “Ка.Ге.Бе”.
І начальником там є”.

Тут я добре набрехав,
Бо, по правді, я не знав,

Чи свояк працює ще,
Може безробітним є.

Чиновниці щось шептали,
Потім усе спакували.

І без жодного пардону
Віднесли все до вагону.

І моя мала брехня
Дуже мені допомогла.

Поїзд рушив, а потім
За неповних годин сім

Опинились ми у Львові,
Помучені та здорові.

Тут свояк мене пізнав,
Бо він мою знімку мав.

Заки він ще привітався,
Перш валізами зайнявся.

Аж тоді мене обняв,
І таке мені сказав:

“Зараз їдемо до хати,
Бо на нас там буде ждати

Вся фамілія моя
І там буде прийняття,

Але на ніч то я вже
В готель відвезу тебе.

Бо у нас так би сказати
Замісцеві будуть спати.

Тут, скажу, щоб те забути,
Все по пляну мусить бути.

Потім він таксі узяв,
Валізи заладував.

Шофер мотор запустив,
Мотор наче звір завив.

Нами почало трясти
І кидать в усі кути.

А як шофер нагло став,
Я на півживий лежав.

Мені встати допомгли
І у хату завели.

А у хаті я зустрів,
Цілу товпу свояків.

Якже це так нагло сталось,
Що у мене призбиралось

Свояків таке число,
Їх у мене не було.

Був лише свояк один,
Тіточного брата син.

Але часу не було,
Щоб розвідати про то,

Бо всі стали враз вітатись,
Представлялись, обійматись,

Потім усі за стіл сіли,
А на столі положили.

Повно всякого добра,
Не забули й за пиття.

А як дещо вже поїли
І горілкою запили.

Тоді один свояк встав
І таку промову втяв:

Нині празник в нас великий,
Бо приїхав з Америки

Наш свояк, що вже тепер
В Америці міліонер.

Тому добре уважайте
І собі на вус мотайте.

Хто готову листу має,
Нехай зараз відчита.

Так щоб він все записав
І дурне не прислав.

Я готову листу маю,
Уважайте. Я читаю:

Сказать хочу перш за все
Заки ви ще помрете.

Вам тепер вже треба знати,
Що й кому із нас прислати.

Бабця хоче черевики
Такі в сам раз, невеликі.

І шеврові мусять бути,
Бо інших не може взути.

Крім того, дві спідниці,
А на ноги ногоавиці.

Дещо з білля, лиш шовкове,
І на кольор малинове.

Дідусеві парасолю,
А як маєш добру волю,

То пришли ще шкіряну,
Куртку таку багряну.

Поза тим дідусь все має
Або в мене позичає,

Бо ту саму міру маєм.
І собі допомагаєм.

Жінці пришли каракули,
Лиш бронзові щоби були.

Бо вона, так би сказати,
Не має в чім вийти з хати.

А до хутра сапянці,
Не уживані, нові.

Закаблуки теж бронзові,
Такі модні, фасонові.

Ще хотів тебе прохати,
Щоб ти жінці міг прислати

З китайського шовку шаль,
Як захоче йти на баль.

А мені — то що й казати
Цілий виряд мушу мати,

Бо вже ходжу так на встид,
Як передвоєнний дід.

Все, що ти для нас прислав,
То я зразу продавав

Бо не модне це було,
Одним словом — барахло.

Бо тепер уже у нас
Ходять в моднім, так як в вас.

А в такому барахлі
Ходять лише на селі.

Ще пришли нам окуляри
Кожному так зо три пари.

Рами щоб були такі,
Як у тебе — золоті.

Залишилась ще донька,
Хоч вона є ще мала.

Але колись доросте,
То ми журимося вже.

Щоби посаг її дати,
А на посаг нас не стати.

Тому просимо тебе,
Щоби ти подбав про те.

Ось це всі наші бажання.
А тепер буде читання.

Лист всіх тих, що тут прийшли,
Й тих, що не могли прийти".

І читали і читали,
Дітей спати вже поклали.

А над ранком як скінчили,
Мене до слова допустили.

А я сказав їм таке:
"Знаєте що, свояки ?

Я останусь тут у вас,
А ви їдьте там до нас.

Міліони призбирайте,
Та про мене пам'ятайте.

Що я тут жию в біді,
То пришліть дещо мені".

Я скінчив, з-за стола встав,
Надів шапку, плящ узяв.

Всі немов задеревіли,
Зразу встали, потім сіли.

А свояк мій аж збілів,
Він піднявся й процідив:

"Чи ви чули, свояки ?
Що він нам ось тут верзе.

На роботу посилає,
Працювати заставляє.

То ми так його прийняли,
Годували, напували...

Жінка моя хоч слаба,
Ще і торт йому спекла,

А він собі забагає,
І від нас усіх жадає.

Щоб на нього працювати
І йому пакунки слати.

Забирайся зараз з хати,
Як не хочеш обірвати".

Я вже довше не чекав,
Скочив в двері і так гнав...

Що в провалля десь звалився,
Втратив пам'ять, немов вбився.

Нагло чую жінка кличе:
"Гей, збудися, чоловіче...

Та ти так страшно кричав,
З ліжка аж на землю впав.

Що з тобою, чи зімлів,
Подивися як зіпрів.

Що приснилося тобі,
Розкажи про те мені".

Не хотів я вже казати
Тому взявся описати.

Все, що снилося мені,
І що бачив я у сні.

А як хочеш про те знати,
Мусиш перед прочитати.

Ту історію цілу
Від самого початку.

СЛОВО ДО ПАТРІОТА

Український патріоте,
Я не проти
Того, що ти
Патріот є релігійний:
Що округу чи повіт
Свої славиш на весь світ,
Ти у тім не унікальний.
Український патріоте,
Я не проти
Того, що ти
Патріот партикулярний:

Партійний чи груповий,
І що загумінок свій
Славиш, ти ж не унікальний.
Український патріоте,
Та я проти
Того, що ти
Справи менші — регіональні,
Групові й партикулярні —
Вище ставиш
Понад справи
Загальнонаціональні.

ДИВНИЙ СОН УКРАЇНСЬКОГО РЕДАКТОРА

Раз вернувся я з роботи
до своєї хати,
по вечері за годину
положився спати.
Бо ціліську Божу днину
добре наробився,
а коли я вже заснув,
сон мені приснився.

Що мабуть я вже нарешті
редактором став,
не дивуйтесь, я з дитинства

все того бажав.
І мабуть мені на приклад
оцей сон приснився,
та признаюсь, що радий був,
коли пробудився.

Бо редактор, мої любі,
так правду казати,
це людина — котра мусить
тяжко працювати.

Від самого сходу сонця
до пізньої ночі,
не раз йому, сердешному,
заліє піт очі.

Оттаке було й зі мною
у цім дивнім сні,
сам я мусів тут сповняти
обов'язки всі.
Не лише що мусів сам
всі статті писати,
але й мусів черінки
також сам складати.

А коли всі поскладав,
відобрав з-під преси,
на кожному числі писав
імена й адреси.
А потім й на пошту ніс,
щоб люди дістали,
та про справи на часі
все докладно знали.

Як роботу всю скінчив,
взявсь переглядати,
листи, в котрих сподівався
дещо з передплати.
А була їх ціла купа...

про всю в них писали,
але грошей за книжку
мені не прислали.

Та я собі лиш подумав,
треба почитати,
а чорнило та й папір
ще на кредит взяти.
Може люди здогадаються,
бо я їм писав,
про те своє становище,
на котрім стояв.

І так сірі дні життя
мов в мряці минали,
а людська моя книжку
в залюбки читали.
Я щоранку всі листи
з надією одбирав,
лиш часом від когось
бідний гріш дістав.

Так що навіть й за папір
не міг заплатити,
та й чорнила теж не мав
вже за що купити.
Тому сів я раз вечером
і всім листи розписав,

що від нині вже не буду
книжки видавать.

Думав, може люди ще
якесь серце мають,
І про свою рідну книжку
як годиться подбають.
Але й це не допомгло,
сів я та й гадаю,
що зі мною дальше буде,
бо centa не маю.

Правда, жаль серце стискав
за тим що пропало,
ну і слюзи вже з очей
котились помало,
Та не тому, що потратив
всьо що тільки мав,
але тому, що загал наш
досі правди не пізнав.

У чужинців видавництва
ростуть, розвиваються,
зате у нас, українців,
вони розпадаються.
Чужинці свідомі того,
що потрібно преси,
щоби як слід боронила
їхні інтереси.

Зате наші українці
про пресу не дбають,
більше чужі, чим свої,
газети читають.
Свої для них маловажні,
тому як збудився,
радий був, що це не правда,
а тільки сон снівсья.

ЧОРНА ДУША...

Чорна душа в нашому розумінні означає душу грішної людини. Чортів малюють чорними, щоби показати їх “чорну душу”. В кого “брудний характер”, теж говорять: у нього чорний характер. Взагалі чорний колір у нас означає смуток, жалобу, а врешті — гріх, з чого виникла назва — чорна душа.

У чорних людей буває навпаки; в них чорний колір є ознакою святости, невинности, радості і тому дивним буде видаватися жарт, який ми нижче приведемо.

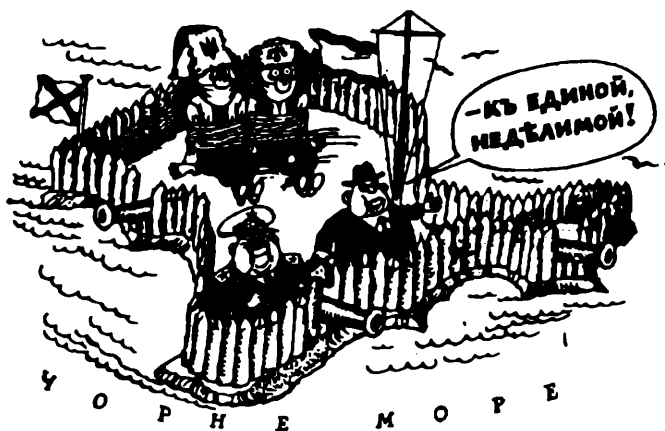
В одній Африканській місцевості з’явився місіонер, білий європеєць, котрий опікувався бідними муринами по-батьківськи. А треба знати, що чорні люди представляють чортів білими, як сніг!

Мурини полюбили білого місіонера, але якось недовірливо дивились на нього, не довіряючи йому. Аж один свідоміший мурин, виступаючи перед муринами, каже:

— Не бійтеся цієї білої людини, вона лише на лиці біла, а душа її чорна, як наша.

МОЛИТВА РОВЕРИСТА

— Боже, який ніколи не їздить на ровері, май опіку над тими, котрі її потребують. Ти один знаєш, на які небезпеченства і пригоди вони наражені. Вислухай їх і допомагай під гору. З гори не має потреби. Опікуйся нами, коли відмовлять гамульці, та й тоді, коли нога замотається в ланцюг. Хорони нас перед поліцією, коли їдемо не по тому боці. Усунь з-перед коліс всі каміння, бо можемо на них зломити собі шию. Усунь цвяхи, шматки скла й інші гострі предмети. Підтримай нас, коли в’їжджаємо в глибокий вибій з водою, про який думали, що це тільки плитка калюжа. Вибави нас із болотнистих доріг, а зокрема під час дощу. Охорони нас від болота, коли маємо на собі чисте убрання. Охорони від злодіїв роверів і псів, котрі люблять нас здоганяти і гризти у п’яти. А передовсім, просимо тебе, дай нам заробити на авто. Амінь.

ПІСЕНЬКА ХОХЛЯТ

Ми — хохляточка малі...

Як нас звали москалі?

“Ви — мазепинці, —
кричали, —
Зрада руської землі!”

А ми собі виростали,
Крадькома сухар жували.
З нас глумився хто хотів, —
Так ми вирости в хохлів.

З трону впав останній цар...
Що приніс нам “пролетар”?
“Ви — петлюрівці!” — кричав
Й сухаря в нас одібрав.

А ми собі виростали,
Лободу жувати стали,
В нас життя — великий піст,
Кожен — націоналіст.

Як прийшли большевики,
Нам в дарунок — матюки.

“Ви — махновці, —
нам кричали, —
Розбишаки-байстрюки!”

А ми собі виростали,
У колгоспи нас погнали,
Непокірнії хохли
До Сибіру загули.

Кожне з нас худе і слабе...
Як нас звало КаГеБе?
“Ви — бандерівці! —
кричали, —
Падло жовто-голубе!”

А ми собі виростали,
Вже жувать купони стали,
І дивись — ніхто не вмере,
Нас холера не бере.

Заборонена, та все ж
Ще сичить КПСС:
“Ви — мазепинці лукаві!

Ви — петлюрівці криваві!
Ви — махновці-гультаї!
Ви — Бандери холої!”

Отакі-то ярлики
Злі нам ліплять язики.

А ми собі виростаєм,
Незалежність здобуваєм,
Зло до нас не пристає —
Ми здобудемо своє!

ЕМІГРАЦІЙНЕ

Хоч у вільній
Ти країні,
Та невільник завжди ти.
Складай оди
Для свободи,
Але її — і не жди.

Маєш жінку,
Що печінку
Тобі вічно виїда —
Скачи, враже,
Як накаже,
Бо, як ні — тобі біда!

Маєш хатку,
Як палатку,
Тільки жити, не вмирать,
Та за нею,
Мій плебею,
Не смій спини розгинать.

Маєш “кару”,
А той пару —
Біжи, гроші заробляй!

За направу
Вліво, вправо
Ти їх вічно викидай.

Заробляєш —
Дулю маєш,
День і ніч болить душа;
Хочеш, свате,
Більше мати —
Стань невільником гроша.

Завжди в наймах,
В “овертаймах”
Життя твоє протіка.
За ці речі
Горб на плечі
Тобі доля приріка.

Добре діло,
Як є сила!
Гни біду на світі цім!
А на старість
Тобі радість:
жде тебе старечий дім!

МОСКОВСЬКА ДУША

Ванька-Грішка-Яшка-Сашка —
Душа “русска” на опашках:

Суміш варварства, комунізму,
Брехні, грози і цинізму.

Дивовижна мішанина
Із монголом угро-фіна,
Ім'я ж крадене, злодюга
“Притаскал” собі із “юга”.

Як у Ваньки-Сашки-Грішки
На устах цвітуть усмішки,
Бережися в цю хвилину —
Дістать можеш ножом в спину.

Мораль його — не повіриш,
Матом хіба її зміриш:
Красти, різати, палити,
Брехать, грабити і... пити.

В брехні йому нема міри:
Збреше так, що й сам повірить.
Брехня, нехай найпідліша,
В нього правда найсвятіша.

ДЕСЯТЬ ПІДРУЧНИХ ЗАСАД ЧЕСНОГО УКРАЇНСЬКОГО ПАТРІОТА

1. Я пішов на академію і не заплатив квитка вступу.
2. Була збірка на інвалідів, а я не дав.
3. Збирали на Визвольний Фонд, а я сказав, що не маю тепер грошей.
4. Газет українських не купую, бо мені їх не треба.
5. Бути членом українського товариства мені не хочеться.
6. Всі гонори на бенкеті належать лише мені.
7. До церкви — хай ходять інші.
8. Доки не буде так, як я хочу, мені не потрібна ніяка організація.
9. Лише те, що я скажу — всіх обов'язує.
10. Якщо б не було мене, не було б на світі чесного українського патріота.

МАЄМО — НЕ МАЄМО

Народ — людей
Політики — програми
Поети — поезії
Газети — читачів
Рогачки — доріг
Начальство — порядків

Банки — кредитів
Надзірні ради — надзору
Радники — поради
Патріотизм — патріотів
Церкви — віри.
(“Страховуд” — 1900)

ОЙ ІШОВ Я ДОДОМОНЬКУ

Ой ішов я додомоньку
Та й здибав Марію,
А як здибаю Марію —
Бігме Боже, млію.
І так млію, аж дурію,
І всього сі хоче.

А Марія коло мене,
Як кішка, муркоче.
Йой, Маріє, вітер віє.
Маріє, Маріє!
Пусти мене додомоньку,
Уже когут піє.

МОЛОДИЧКА

На городі тичка,
А під тичков гичка.
Солоденька, кругленька
Одна молодичка.

Як сонечко, личко,
Ластисті, як кицька,
Солоденька, кругленька
Одна молодичка.

*Записав Володимир Крутій
з Надвірнянського району.*

НЕПОМИЛЬНИЙ ЗНАК

На академії 22-го Січня в Торонто один слухач каже до свого сусіда:

- Ой, чому ця промова так довго тягнеться?
- Тихше, зараз буде кінець, — шепнув сусід.
- Як знаєте?
- Бо пан Наумчук вже спить, а в пані Ке апарат тремтить.

ПІКНІК

Бай, бай, Байбаю!
Поїдемо до гаю,
Там пікнік є сьогодні
На цілі, на народні.

Присядемо на лавці,
Чи просто десь на травці
Приляжем на зеленій,
При Нусьці чи при Ксені

І на природи лоні
Ми ржатимем як коні.

Із почуттям глибоким
З'їмо по два гадоги,
Нап'ємось джінджірелі
І будемо веселі.

А ще як проти вітру
Ми голубців макітру
Проковтнемо, щоб знали,
Що ми націонали,
То потім по три "стики"

З'їмо для Америки.
Лизнувши морозиво,
Ми підемо на пиво,
Нап'ємось чесно, дружньо
Й держатись будем мужньо.

А на кінець, Байбаю,
Скуштуємо ще паю,

Щоб знали всі до йоти,
Що ми ще патріоти.

Завзяті й загорілі —
Не на словах, на ділі!

Я

Я нахожду свої жертви межи багатими і бідними, молодими і старими, сильними і слабими,

Я зумію підійти затінком до всіх галузей робітництва та спеціалістів, урядників і учителів,

Я є завжди свіжий, не втомлений і не очікуваний,

Я є всюди — в хаті, на вулиці, у фабриці, в канцелярні, на морі і повітрі, в літаках!

Я приношу хворобу — мізерню — бідноту і смерть..!
Я приношу ніщо, але беру все..!
Я є ваш найбільший ворог..!
Я є “АЛЬКОГОЛЬ”..!

ЯКОЮ МАЄ БУТИ ЖІНКА?

— І це має бути жінка, прошу пані?!

- Жінка повинна бути як зірка — ясна і чиста.
- Жінка не повинна бути як зірка, відірвана від землі.
- Жінка має бути як балйон, що підноситься вгору, так і вона має підносити чоловіка на дусі.
- Жінка не повинна бути як балйон — всередині порожня.
- Жінка повинна бути як електрична лампа, що освічує темряву.
- Жінка не повинна бути як електрична лампа, що легко запалюється.

- Жінка повинна бути як хоруговка, щоби знати, звідкіля і яким вітром віє.
- Жінка не повинна бути як хоруговка, щоби змінити напрямок, куди вітер віє.
- Жінка повинна бути як щітка, що є символом порядку.
- Жінка не повинна бути як щітка, що дряпає все, до чого доторкнеться.
- Жінка повинна бути як пчілка, що з кожної квітки збирає мед.
- Жінка не повинна бути як пчола, що має жало трійливе.
- Жінка повинна бути у своїй розмові солодка як мед.
- Жінка в розмові не повинна бути гірка як гіркий овоч.
- А врешті: Жінка має бути, як автор сьогоднішніх жартів, щоби в кожному реченні знайти два кінці.
- Але жінка не має бути, як автор сьогоднішніх жартів, щоби говорити, що язик принесе!

ДЕСЯТЬ ЗАПОВІДЕЙ ДЛЯ ТИХ, ХТО КУПУЄ Й ЧИТАЄ КНИЖКИ

1. Не будеш більше піддаватися лінивству, коли хоч раз купиш і перечитаєш українську книжку, не забуваючи і за “Смійтеся на здоров’я”.

2. Не замовляй книжок за післяплатаю, бо тоді пошта коштує часто більше за саму книжку.

3. Пам’ятай день святий святити в той спосіб, щоб обов’язково перечитавши хоч одну українську книжку, бо книжка дає тобі корм духу, знання і національну свідомість, без чого людина жити не може.

4. Шануй куплену книжку, як батька і матір, а коли ти її прочитав від “дошки до дошки”, то позич своєму знайомому, хай і він з неї скористає, але це тільки у випадку, коли він сам не може собі книжки купити.

5. Не вбивай книжки і її видавця своєю байдужістю до неї.

6. Не читай неморальних книжок, що виступають проти твоїх релігійних і національних переконань.

7. Не забувай заплатити за час свого заборгування.

8. Не свідчи ложно, що не маєш грошей на книжку, бо коли вони є на тютюн, горілку і забаву, то бодай раз у році відложи кільканадцять дол. на книжку чи газету.

9. Не пожадай книжки сусіда, а сам купи собі таку, як бачив у нього, а це, напевно, буде “Смійтеся на здоров’я”.

10. Довідавшись про книжку, перекажи про неї своєму сусідові, а як треба, передай йому адресу, де її можна одержати.

ПРОСТОРИКА

Іде легінь вбраний в пави,
Напрочуд хороший.
Бартка в руках, люлька

в зубах,

Черес повний грошей.

Коли гляне: попереду

Іде молодиця, —

Така пишна, така складна

Як сама цариця.

Ще крок, ще два, вже здогонив:

Кресаню здіймає,

А зрівнявшись із нею,

“Славайсу” витає.

А як глянув — пуду дало —

Та від молодиці,

Рот беззубий, око сліпе,

Мов у чарівниці.

А легіник жартівливо

В очі заглядає,

Усміхнувшись старій бабі,

Таке повідає:

— Молодичко! Мамко рідна!

Давбих я ті раду,

Кобис така ізпереду,

Якас файна ззаду.

Стара баба просторіка,

Мов ножем врубала:

— Поцілуй мі там легіню,

Де-сми ти си вдала!..

ЯКЩО ВАМ ЗА 60...

П'ЯТЬ ЗАПОВІДЕЙ СТАРШОЇ ЛЮДИНИ

Людина поступово старіє. Однак багато літніх продовжують поводитись, як молоді, забуваючи, що в старості захисні сили організму виснажуються значно швидше. Щоб легше пристосуватися до

свого віку і продовжити період активного довголіття, рекомендуємо виконувати такі заповіді:

1. Для старшої людини основним критерієм здоров'я є "здоров'я духу". Фізичне старіння настає раніше за розумове, тому важливо довше зберегти розумове здоров'я і працездатність.

Необхідно спокійно ставитись до життєвих незгод і невдач, розуміти, що саме життя коштує значно більше, ніж будь-яка матеріальна втрата.

2. Намагатися не давати порад, якщо їх не просять.

3. Ставитись до своїх дорослих дітей, до їхніх вчинків спокійно, пам'ятаючи, що їх поведінка запрограмована і вашими генами та поведінкою.

4. Берегти своїх друзів, особливо тих, з ким ви протягом десятиріч жили чи працювали разом.

5. Знати, що на старості людина замикається в собі, стає егоїстичною. Виникають труднощі у спілкуванні, з'являється неприйняття чужої думки, підозрілість до оточуючих. Тому спробуйте подивитися на себе збоку і ви побачите, як нові риси вашого характеру відштовхують друзів, знайомих, просто сторонніх.

Якщо ви будете дотримуватись цих заповідей, то швидко відчуете, що меж для вдосконалення практично немає.

УКРАЇНСЬКА — ІНОЗЕМНА

Наш професор виріс на Україні,
Українцем в паспорті писавсь,
Але мови рідної донині
Він не знав і, взагалі, цуравсь.
Та оце роботу недаремну
Вчений муж з півроку як
почав.

Українську, ніби іноземну,
Дуже вперто день у день
вивчав.
У вимові підчищає вади,
Бо ж яка чекає благодать:
Наш професор їде до Канади
Українцям лекції читать.

ГІМН ІДЕАЛІСТА

Засяло сонце золоте,
Народ збудивсь зі сну —
Усе зірвалось, що живе,
Кишеню боронить свою.

Шумлять газети і промовці,
За Тебе, Рідний Краю, мій,
Але Америка — "Фрі Контрі",
Тут кожний має розум свій.

Козаче молодий,
Доляра вгору все держи,
Й за цент, за кожний цент,
На збірці сміло в бій іди!

Сотки складай у банк,
І слухай, як процент росте,
В сальоні водку пий,
А Україна вільна “шур” —
буде!

ТРЕБА ВСЮДИ ПРИЯТЕЛЯ МАТИ

Прийшла в церкву стара баба,
Свічок накупила:
Де була яка ікона,
Всюди приліпила.

І ще пара осталася —
Де їх приліпити?
— Ага, каже, пошукаю
Святого Микити.

Найшла баба і Микиту, —
Святий чорта ціпить.
Баба одну йому ставить,
Другу чорту ліпить.

Бачуть люди й розважають,
Щоб так не робила:
— Що ти, бабо, кажуть, робиш,
Та ж то вража сила!

На це баба обернулась:
— Не судіте, люди!
Ніхто того не відає,
Де по смерті буде.

Чи у небі, чи у пеклі
скажуть вікувати?..
Треба всюди, люди добрі,
Приятеля мати!

Степан Руданський

Пішла баба раз до ксьондза
(В роті зуба і одного)
“Скажи мені, єгомосьцю,
Чи побачу Пана-Бога?”

Подивився ксьондз на бабу,
Сказав рот відкривати:
“Ти не бійся, бабо, пекла
Чим же ж будеш скреготати?”

АФОРИЗМИ — НАРОДНА МУДРІСТЬ

- Найшвидше збігаються погляди молодят, коли вони закривають очі.
- Жінка варта стільки, скільки уміє приховати.
- Свої почуття продавала з ресторанною націнкою.
- Через купецьку сверблячку жінки голову чухає чоловік.
- Перейшла з рук в руки і стала на ноги.
- Краса жінки не в'яне, поки за нею хтось сохне.
- Поцілунки, що вже не зігрівають — допікають.
- Тільки жінка може полонити, не наступаючи.
- Чоловік, закутаний хмарою жіночих парфумів, чхає на все.
- Коли чоловік глухий до крику моди, жінка перестає з ним розмовляти.
- Всякий жіночий ювілей потребує ювелірного підходу.
- У нього був свій погляд на жінок — задивлявся.
- Її зоряний час перейшов у його повне затемнення.
- Тримати секретарку не важко, важче її утримувати.
- Клясність жіночих салонів визначається вправністю приховувати вік.
- Фронт сімейних баталій визначає житлова площа.

- Кохання доти святе, поки не виростуть у когось роги.
- Недвозначне декольте наводить на однозначну думку.
- Верблюди мріє про те, щоб увесь світ став пустинею.
- Що таке САТИРА? Можна це по-різному розуміти, але насправді це своєрідне дзеркало; хто в нього дивиться, бачить обличчя всіх знайомих, окрім свого власного...
- Від веселого, як і голосного сміху, все горе втікає, як той чорт від часу, коли зачує півня ранком. Сміх — найкраща рецепта до здобуття здоров'я...
- Усміхатися — це завжди трішки показувати зуби... (або свої, або штучні).
- Сміятися не гріх над тим, що видається нам смішним.
- Сміятися над розумними людьми — це привілей дурнів.
- Мій спільник був сумний, як замкнена уночі корчма.
- Він взяв так міцно ініціативу в свої руки, що задушив її.
- Нежонатий чоловік — це людина, якій хтось з жонатих дав колись мудру пораду, і він на диво послухав її.
- З ввічливості люди всміхаються в очі, а сміються поза очі.
- Часом за фальшиві сльози треба більше заплатити, як за правдиві перли.
- Людина діл вартніша за людину слів.

З ЯПОНСЬКОЇ МУДРОСТІ

- Нема такого дерева в лісі, яке б родило варений риж.
- Прокажені заздують тим, що мають звичайні рани.
- Зуби чоловіка кусають часом його власний язик.
- Вистане маленька галузка, щоб вибити око.
- Не кажи гоп, поки не заплатив вкладки.
- Кого на голову, того й по голові.

- Три рази мір, потім йди до бари.
- Не той гарно співає, що на все нарікає.

ДВІ ПРИПОВІДКИ — ОДНА ДЛЯ ЖЕРТВЕНИХ, ДРУГА ДЛЯ СКУПИХ

- Жертвений думає: Два рази той дає, що негайно дає.
- Скупий каже: Хто дає два рази, нехай дає третій раз!

ПРИГАДКА ДЛЯ ДИПЛОМАТІВ

- Як немаєш гармат і ракет — то мовчи!

КУК-у

КУК-у, КУК-у — чути в ліску.	КУК-у, КУК-у не чути в ліску.
Ти нам співала,	Ти полетіла,
Правду казала,	На “Блурі” присіла,
Щезла, щезла, щезла зима.	В пана, в пана Шафранюка.

НАГОДА

Є на “Блурі” установа,	Глядачів там не бракує,
Всім мистцям вона відома.	Бо “Фундація” фондує.
Кожний, хто талант лиш має,	Тож не гляди у вікно,
В “Галерії” виставляє.	Лиш прямуй, де є вино.

З ДУМОК МІСТЕРА ШКАРАЛУПКИ

- Українець дається дуже легко намовити, але його дуже важко переконати.
- Одиноке, що вносить в нашу пресу трохи життя, — це посмертні згадки.
- Ми, чоловіки, не маємо чого боятися, що жінки хочуть перемоги над ними, бо вони її давно мають. Вони хочуть тільки рівноуправління.
- У нас, що голова — то розум, що розум — то пустий.
- З великої любові тратимо розум, а з великого розуму тратимо любов.

ЖІНКА І ФОТОГРАФІЯ

Старша пані до також старшої приятельки:

— Ця моя фотографія була зроблена тоді, коли я була старша.

ПЕРЕД КИМ НАВІТЬ КОРОЛЬ ЗНІМАЄ КАПЕЛЮХ?

Навіть королі і президенти республік здійсмають капелюх перед фризієром.

ПРО ПІДТАКУВАЧА

Він, як годинник: знає тільки два слова — так, так.

ВІН ПРОТИ ЗАБОБОНУ

Я не вірю в забобони, бо вони приносять нещастя.

ЩО ТАКЕ КУПАЛЬНИЙ СТАВ НА ОСЕЛІ?

Купальний став на літній оселі — то трохи води серед товпи людей.

ЧОГО НЕ ЛЮБИТЬ КУРКА?

Курка не хоче бути ні варена, ні печена.

ДУМКА ПРО ЖИТТЯ:

Чи чоботи тиснуть, про це знаємо, коли втягнемо їх на ноги. Так само і з життям.

ОСНОВА МУДРОСТИ:

Знання про смерть є основою мудрости.

НАЙСИЛЬНІША ЗБРОЯ ПРОТИ ОЧОРНЕННЯ:

Є зброя сильніша від очорнення. Це правда.

ДУМКА

Є речі, в які треба вірити, щоб їх бачити.

Не кожний ходить із плітками по місту. Дехто використовує для того телефон.

ЩО ЛІПШЕ ВІД МУЗИКИ?

Музика — це краса, але гарнішою від музики є тиша.

**ТАК ТЕПЕР СМІЄТЬСЯ ЗА ПЕРЕКАЗАМИ І УКРАЇНСЬКОЮ
ПРЕСОЮ “ВІЛЬНА” УКРАЇНА!!!**

- Якиме! Допоможи витягнути Степана з багнюки!
- А чи глибоко він загруз?
- По кісточки.
- Нічого, сам вилізе!
- Але ж він донизу головою!..

*
* *

— І чому ж ви вдарили Альошу Сопкіна палюгою по голові? — питає суддя.

- Бо горло у мене боліло, — відповідає обвинувачений.
- Ваше горло тут ні при чому!
- Та я не міг говорити, то відповідав палицею...

СОВЕТСЬКІ АНЕКДОТИ

Одного разу товариш Хрущов для відпочинку пішов "інкогніто" дивитися кіно. Саме тоді показували фільм про один з його власних виступів. Як тільки з'явилася на екрані його особа, заля залунала бурхливими, невгаваючими оплесками. Сусід, що сидів біля Хрущова, зауважив, що він не плеще в долоні, нахилився до Хрущова і прошептав: "Не будь дурнем, товаришу, плещи в долоні! Хочеш попасти в тюрму?"

ДАЙТЕ — НЕ МИНАЙТЕ

Люди! Браття і сестри! Подайте сироті, каліці нещасному... Сестричко, дай купончик, десять, хто скільки може. Я — сирота — мама КПРС вмерла, а тато Союз загнувся. Сестричко, шляк би тебе трафив! Така файна, а така скупа: один купон кинула. Аби тобі чоловік таку зарплату приносив! О, дякую, пані, най вас Бог благословляє за вашу ласку.

Дайте — не минайте, бідному, нещасному. Хата згоріла, телевізор вкрали, корова здохла, пес покусав, жінка сказала і втекла з чужим хлопом. Спасибі, пане, аби вас файні молодіці любили і ні одна не покинула.

Дядьку, подайте каліці двоногому, тьху, безногому. Бог вам заплатить. Ах ти, мордо погана, партократе проклятий, привиде комунізму і соціалізму, злодюго колгоспний! Шкода тобі каліці дати? Такі, як ти, гірше рекетира, бо весь народ жебраками поробили, а тепер захищають його від "демократів". То такі демократи, як я аристократ!

Хлопчику, дитино, змилуйся над жебраком. Дякую, дякую за сотню, аби ти все мав гроші. А чому тобі їх не мати, коли ти зі своєю мафією весь ринок обдираєш?..

О! Начальничок мій іде. А що, як мене під гримом впізнає! Тоді прощай тепле місце на роботі. Ану! Одне око — вліво, друге — вправо. Готовий Крамаров до виїзду в Америку.

Дайте нещасному ветеранові Куликовської битви на прожиття! Скотина, морду відвернув, ніби не бачить старця. Скупердяга. Та вдавись ти своїми долями, добре, хоч не впізнав.

Ото, моя мимра йде. Зараз засіче мене — і кришка. Краще помовчу, вдам глухонімого, як група 239 у Верховній Раді. У! Сотню кинула. Я так тяжко заробляю, а вона жебракам роздає. Добре, хоч не впізнала... А сотню фальшиву кинула — вміє прикинутись добренькою...

Подайте жебракові інтернаціональної дружби! Біте, фраумам, айне марке. Данке, данке. Дай вам, Боже, здоров'я... Ой, помилився, це ж доляр. Сенк'ю, вері мач. Грація, грація. Мерсі.

Так, ще китайську вивчу і махну жебракувати за кордон. В Китаї, під Великий Мур. Хай лише кожен китаєць по юаню кине, і я вже мільярдер. А потім — в Індію, і маю вісімсот тисяч рупій. Звідти на слоні приїду, як Раджа.

Подайте нещасному, скривдженому, скаліченому, пришелепкувату — на нову машину...

УКРАЇНСЬКИЙ АНЕКДОТ

Ментальність українців така, що навіть у найважчі часи, в найскладніших ситуаціях вони жартують. Не виняток і рік 1993-й. Запад економіки, понад 90 відсотків населення опинилося за межею бідності, інфляція становить кількадесят відсотків щомісячно, а ми сміємося і найбільше — самі з себе. Може, власне, ця риса нашого народу дозволила йому зберегти себе як націю на крутих переломах історії?

Отже, підбірка найбільш характерних, як мені видається, анекдотів зразка першого року незалежності.

"Чи є тут хто-небудь проти цього подружжя?"

ДІАЛОГ З НАШИМ ДЕМОКРАТОМ

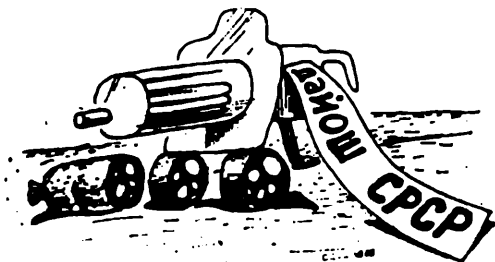
— Скажи мені, рідний
демократе,
Яку Україну будемо мати?
— Ну й питання ставите,
диваку!
Та ж демократичну, більш
ніяку!
— Скажіть мені, рідний
демократе,
Який устрій будемо в ній мати?
— Але ж ви, земляче,
безкритичний!
Устрій буде в ній
демократичний!
— Скажіть мені, рідний
демократе,
Яку владу будемо в ній мати?

— Але ж недотепа ви хронічна!
Влада буде демократична.
— Скажіть мені, рідний
демократе,
Будуть опоненти наші волю
мати?
— Та ми всіх їх задушимо
в зародку!
Уста й руки замкнем на
колодку!
— Тоді скажіть, рідний
демократе,
А як режим такий будуть
звати?
— Ну й морока, добродію
з вами!
Та йдіть вже до чортової мами!

ГЛАСНОСТЬ

Як легко стати легковіром!
Пообіцяють нам пшона —
Не зважимо й не перевіримо
Що то за крам, яка ціна...
Заскочить нас “перебудова” —
І вже дивись: якийсь товмач
Плете байки про Горбачова,

Що українець він, Горбач!
Самі собою полонені,
Забули про повторність справ:
Бо вже колись Владімір Ленін
Таку механіку вживав
І обіцяв нам повну волю —
Поки на силі не прибув.

В гроні партійного контролю
Свої слова відтак забув.
Подвійний зміст буває в слові.
Для нас, бо "місяць" — не
"луна".
Недарма в українській мові
І слів для "гласності" нема.

Бо й не для всіх однака "глас-
ність":
Тим радісна, а нам — сумна.
Бо "гласність" — це російська
власність,
А наша "гласність" — німіна.

КРЕМЛІВСЬКИЙ ВЕРТЕП У ВАШІНГТОНІ

У Вашингтоні більший шов —
це прибув цар Горбачов.
Буде коляда — да-да!
Він привіз кремлівську зірку,
цю довірку-перевірку,
свіжа ерунда.
З ним прибула — коб здорова!

теж Раїса Горбачова —
вертепна коза;
гарні очі, гарне личко,
та погану має звичку:
коверзує коверза.
Побував тут вже Хрущов.
Що ж, прийшов і відійшов.

Джордж Буш у Києві: "Тримайтеся купи і слухайтесь старшого брата".

В нього славний черевик,
та поганий міхоноша,
всюди пхав він свого носа,
аж дістав по носі й... лшик!
Мов ведмедя на мотузці,
привели й Брежнєва в гості,
чи на сміх, чи то на кпини.
Він від дуру, чи від трунку
морду пхав до поцілунку...

З чим, пробачте, до грабіни,
Та неповний це рапорт:
де подівсь кремлівський чорт?
Без чорта вертеп,
Мов без Сталіна держава зла!
Не журіться! Є Раїса,
та хитріша і за біса,
перехитрить і осла.

ВОДКА

Гриця клявся і хрестився.
Представляв він свій протест:
Відтепер і аж до віку
Я на водці ставлю хрест!
Досить! Ганьба! Не буду
більш
Рівнятися до свині!
З цього місця хрест поставлю
І на "бренді" й на вині.
Буде в хаті мир і згода
Через мій рішучий жест,
Ні краплини алкоголю,
Бо й на пиві ставлю хрест.
Воду лиш буду я пити,
Сік й біленьке молоко,
Всім сусідам присягався
Після випивки Грицько.
А сьогодні дізнаюся,
З Парасиноного листа,
Що поставила горілка
І на Грицеві — хреста.

ВСІ ОДНАКОВІ

“Ви знаєте, що я собі надумав? Отако собі сидів, думав і надумав. А надумав я таке: перші поради були кращі, ніж другі. Бігме вам кажу, бо перші прийшли і пішли, а другі прийшли і залишилися надовго (дай Боже, би не навсе).

Розказували мені мій вуйцьо Ромко, що як ті поради йшли, то так смерділи, що ще з Бурштина було чути, пси ховалися в буди, за-тулялися носи лапами і сивуліли. Так от, значить, прийшли вони, зібрали збори і зачали брехати, як в них файно жити, які вони багаті і як в них всьо є. А в самого комісара на споднях дві латки: одна на колінах, а одна, я перепрошую, на ср... Вуйцьо мій збитошні були і питаються:

— А холера у вас є?

А той'му:

— І холера у нас єсть, очень много!

Вуйцьо далі:

— А чо у вас коні такі худі, що їх вітром холітає, як у вас всьо є?

А той:

— Так ми же панов гнали, аж со Збруча, вот коні і ісхудали!

Хитрий, видно, той скрут-комісар був.

Ще вуйцьо Ромко кажуть, як по тих перших порадах прийшли німці, то зачали відразу виходки ставити. Спитаєтесі, чо згадав за виходок? Бо освободителі все по кукурудзах та корчах ганяли, і то так, що на восінь поле вже не гноїли. Не знаю, чо б це так, чи то зі страху, чи мо'ще якого дідька.

Як німці зачали тікати, прийшли другі, я вже казав, гірші за перших. Приїхала в село ціла бригада донських козаків, а єден так награбував, що мав цілу фіру якихось лахів. Завидів він фауст-патрон (ви, певно, виділи в кіні про війну) і му захотілось встрілити, але, як кажут, “як нема, то не купиш”. Впер він тоту велику залізязку собі до живота і натиснув на червону кнопку з написом “Ах-тунг”. Флеку аж на Марійчиній стрісі були.

Тегли собі всьо, що хотіли. Вогірки і капусту — то їли зразу на гредці немитими. Та де в нас таке колись було? В нас з вогирків і капусти робили мізерію, замастят волинов або сметанов і тогди їдет.

Єдна біда з тими більшовиками. Коли вже вони сі наїдет, аби їм в горлі стало?

— Та що, може, я недобре надумав?”, — спитав навістанок пан Здохлек.

Якби ті бахурі жили при перших совітах, то, може, і підтакнули би старшому чоловікові. А так, їно сі пошкірили, досьорбали пива і мали десь пана Здохлека. А ми також мусіли потихо втікати, бо якби пан Здохлек борше сі обернув і завидів, як ми записуємо його оповідку, то ви би нині і не прочитали її.

Є КОВБАСИ — НЕМА ГРОШЕЙ...

Забігає Пилип у магазин і очам своїм не вірить — десять сортів ковбас. За грішми в одну кишеню, за купонами в іншу і показує продавщиці пальцем:

— Он тієї два кілограми, тієї — кілограм, і... тієї півтора.

Та зважила.

— Ось, — подає Пилип гроші і картку споживача.

— Що!? — вип'ялила та на нього очі. — Читати треба! Ковбаса за американські долари.

Сплюнувши, Пилип пошкандибав містом далі. Ще один магазин. І тут ковбаса повно, правда, вже лише сім сортів.

— У вас ковбаса за долари? — невесело запитує в синьоокої.

— Ні... — хотіла було продовжити продавщиця, але Пилип її перебив.

— Два кілограми твердокопченої!

— ... за німецькі марки, — аж тепер докінчила фразу синьоока.

Трапився ще й третій магазин аж на окраїні міста. Зазирнув Пилип і туди. Дивиться, на вітрині вже того багатства нема, але ліверної і кров'янки вистачає.

— Ковбаса за валюту? — запитує Пилип, зло дивлячись у вікно.

— За наші, радянські.

— Три кілограми кров'янки! — з полегшенням зітхає Пилип, потягнувшись рукою в кишеню з купонами.

— А довідку, що здавали кров, маєте?

... Більше Пилип в магазин не заходив.

П.Шевчук-Калуш.

Прийшов Петро свататись до дівчини. Після тривалої розмови мати нареченої каже йому:

— Ти непоганий хлопець, але боїмося, щоб не вдався у свого батька, бо в селі знають його.

— У мене теж є проблеми: я боюся, щоб ваша донька не вдалася в свою маму... — відказав Петро.

— Тату, а що таке інфляція? — питає малий у батька.

— А це коли ціна за пиріжок кусається.

— А гіперінфляція?

— А це коли ціна на той же пиріжок така, що його не вкусиш!

НЕ БАТЬКО ВІН МЕНІ

Було це до війни. На колгоспних зборах довірена особа на трибуні зачитувала листа товаришеві Сталіну. Починався лист так: "Дорогому вождеві, учителю, рідному батькові!"

Дідусь, якому минули 85 років, підвівся з лави і мовив:

— Ну, нехай Сталін вождь. Нехай учитель. А який у біса він мені батько!?

За неповагу до вождя і контрреволюцію діда судив народний суд, який виніс вирок: десять років позбавлення волі.

— Що ви бажаєте сказати у своєму останньому слові?

Дід підвівся, підкрутив вуса, погладив бороду і промовив до суду:

— Спасибі вам, люди добрі, що добавили мені віку! Я думав, цієї зими не переживу, помру, а тепер, як дали ще цілих десять років, — то треба жити!

ПІДВОДНИЙ ЧОВЕН В СТЕПАХ УКРАЇНИ

Дорогий пане Президенте, пише вам громадянка села Півні. Ми в цілому схвалюємо Вашу зовнішню політику, а от внутрішню... Краще приїдьте до нас та зайдіть до нашого магазину. Правда, з голоду ще ніхто не вмер, бо є колгосп і маємо де красти. А ще є серед нашого села великий став, метрів зо п'ять глибини. Риби — чортма, лишень жаби в ватербол грають. Раки були, але так само, як риби, не винесли лихої долі, вмерли на колгоспній панщині. Так-так, бо саме колгосп спускав і спускає у воду мазут, міндобрива і гноївку. Якби так хто сірником черканув коло води, то горів би синім полум'ям. Але нам не про це йдеться. Ми ото собі подумали: чого має задурно вода марнуватися, коли можна використати її зі стратегічною метою? Отож організуйте нам маленький підводний човен! Потихеньку, аби прем'єр-міністр не чув, а Касатонов не знав. Ми задурно не хочемо: обміняйте по бартеру і будете з цукром, пшеницею, та й масла з м'ясом дамо. Аякже! Навіщо у Росію всю

ядрону, вибачте, ядерну зброю віддавати? Краще хай рідне село має. Дуже хочемо, аби нас всі довкола поважали, щоб район з нами рахувався і область визнавала. А головне, Москва не зачепить. Сам Клінтон з нами дипломатичні стосунки встановить, посла пришле, і будемо ми самостійна, окремо взята, незалежно-колгоспна держава. Кордони наші будуть прозорими, але обнесемо їх колючим дротом з електрострумом. Нема чого всіляким зайдам шастати по наших городах та зрізати наші маківки — дулю з маком їм, коли у нас будуть боеголовки!

Отак помаленьку стане наше село морською державою і коли хто спробує нас зачіпати, то хай знає, що в степах України таки є підводні човни!

В.Бабій — Богородчани.

ФАЛЬШИВІ ГРОШІ

Вповім вам байку з свого власного життя. Мой, тепер життя варте грошей, великих грошей! По правді сказати, дідько'го знає, які то є правдиві гроші, які сфальшовані. Моя Парані каже:

— Слоню, як береш ті тампони, то дивисі, чи ж на них змальована підлога.

— А як є підлога, то що?

— Йой, слоню гумовий, намочити треба копюру, як змиваєси, то є лецтий папір, а ніякий ширий купон.

Ну, най буде, що я слонь гумовий, але вдаю дурного і питаюси, що робити, як нема води.

— Слини язиком, — каже моя Парані, і я слухаю жінчиної поради.

Беру зарплату (Бог би їм заплатив) та й починаю слинити копюру за копюрою. А фарба ніц не змиваєси. Не, думаю, не може бути, аби не змиваласи, і кидаю в мидницю з водов, добре жмакаю, витегаю з води — нема ніц фарби! Ясно, що фальшиві гроші мені підсунули, геть усі облізли начисто. Шляк би їх впік з тими гроши-ма! Москаль хоч і був старший брат, але його червінець можна було випрати й з порошком, а Ленін вічно живий дививси і ніц йому не ставалоси!

Але що робити: розказав я жінці про гроші, а вона як заспіває:

— Офермо ти дурна, таже ці гроші не перутсі, бо вони тимчасові, як наш уряд. Якби ти мав клепки в голові, то поміняв би їх на долари!

Отож продав я, люди добрі, корову, напхав повні кишені грошей, став на базарі за прилавок, а поперед себе поклав табличку: “Купую валюту”. Але підходять до мене два здоровані та й кажуть:

— Гоні монету!

Ага, думаю, це, напевно, і є рекетири. Ніц їм не кажу, лишень показую з-під поли сокиру. А вони мені дуло пістолета межі плечі:

— Пошли поговорім, батя!

— Ну, добре, — кажу. — Ваша перемогла. Лимонами візьмете? — і показую їм гранату-лимонку, що ще мій тато з УПА приберегли.

То вони так чкурнули, що не знаю, чи й були коло мене, чи лишень привиділиси. А я спокійнесенько придбав собі сотку доларів і тепер не боюси жодної інфляції.

БАРАБАШКА В “ЖИГУЛЯХ”

Нещодавно газета “Голос України” на своїх сторінках розповідала своїм читачам дуже цікаву і неймовірну історію. Перекажемо її тим, хто не читав і не чув.

А річ ось у чому. Один власник автомобілю Микола С. продає свої “Жигулі” за 13 тисяч. І не тому, що у нього щось із головою або він не знає справжньої нинішньої ціни машини. Просто людина хоче позбутися свого автомобіля, правда, не стільки його...

Все почалося одного вечора. Микола ледве дотяг до гаражу на останніх краплинах бензину. Зупинив “Жигулі”, і тут від здивуван-

ня у нього волосся стало дибки — прилади показували, що бак повний! Як? Звідки?

Микола вистрибнув із машини і кинувся до баку. Але все вірно — повно бензину! Можна собі уявити реакцію автолюбителя.

Але це були ще “квіточки”. Хтось, кого він не бачив, наказав йому сісти за кермо і їхати туди, куди він скаже. “Я нікуди не поїду”, — перелякано заперечив Микола і... тут же отримав ляпаса. Після цього вечора людина перетворилася на власного водія Барабашки. Їхав саме туди, куди той йому наказував. Особливо Барабашка любляв зупиняти машину біля дівчат та молодих жінок. А якщо Микола помилявся, зупинявся не там, де йому наказували, то отримував чергового ляпаса.

Хіба ж могла людина, яка себе поважає, підкорятися комусь, кого не бачить, виконувати всі його капризи та ще й одержувати ляпаси!? Його нерви не витримали, і, щоби не потрапити в психушку, Микола вирішив будь-що позбутися автомобіля.

Він не приховував від покупця, що робиться з його машиною, навіть заради великої суми грошей. Хай майбутній власник знає, що його чекає. Можливо, він вибере спосіб, як врятуватися від Барабашки.

Покупець вже є. “Я попрошу священника, — каже він, — освятити машину. Вважаю, це вплине на те невідоме”.

Прізвищ власника і покупця машини газета не назвала. Поки що. Потім, можливо, вони відкриються, коли історія з Барабашкою матиме своє продовження. Але погодимось, що таких жартів у Барабашки ще не було. Він вийшов із квартир і пересів у автомобіль. А що буде, якщо пересяде у літак?

ІНТЕРВ'Ю

— Добрий день, шановний Миколо Івановичу! Я бачу, Ви зайняті ремонтом... Вибачте, і все-таки, чи не могли б Ви приділити мені кілька хвилин, дати невеличке інтерв'ю?

— А надрукуєте? Якщо — так, тоді давайте, пийте!..

— Спасибі, бррр... Це що?

— Це — настойка на каштанах — чудова річ! Та Ви не соромтесь, закусуйте!

— Дякую, Миколо Івановичу, якщо можна — моє перше запитання: розкажіть, а ось як почалось Ваше захоплення наукою?

— Як почалось? Та дуже просто! Час, самі знаєте, який був: голодний, холодний, вчитися не хотілось, ну, я й пішов красти. Перший раз дали три роки, відсидів, як кажуть, від дзвінка до дзвінка. Наливайте!

— Та ні, дякую! До того ж я все-таки на роботі.

— Правильно, давайте я наллю... ось так!

— Бррр... А далі?

— А що далі? За журналістику, за трудівників пера і паперу!

— Дякую! Бррр... А зараз?

— А зараз ось ремонтую!

— Ну, Ви, Миколо Івановичу, звичайно, молодець: академік, учений зі світовим ім'ям і раптом — самі ремонтуєте... Чесно кажучи, не чекав!

— Не треба перебільшувати, не треба! Я людина проста і дуже скромна!

— Та-а-ак... Скажіть, а ось як ставляться до Вашого захоплення наукою Ваші близькі, друзі?

— Та пішли вони всі до біса!

— Ви, мабуть, хотіли сказати, що...

— Я нічого не хотів сказати, це ти весь час хочеш, щоб я щось розказував. Чого сидиш — наливай!

— За Ваші успіхи, Миколо Івановичу!.. Бррр... і тим не менше, Миколо Івановичу, шановний!..

— А що — тим не менше... Працювати треба, вже четверта дина, а я через твої дурні запитання нічого не зробив. Ей, журналіст, прокинься, не хропи, чуєш, двері грюкнули — хазяїн іде. Зараз буде лекцію читати — про духовність і почуття обов'язку, він у цій справі — мастак!

— Так Ви не господар?

— Я — маляр. Пити менше треба. А господар зараз тобі покаже кузькіну мати! Він п'яничок не поважає. І не дивись на мене так — я тебе попереджав!

*
* *

— Діду, що то в нас робиться зі злочинністю?

— Та нічого особливого. Тюрму народів розвалили, а від колишніх зеків порядку сподіватися?

ТЕЛЕФОНОТЕРАПІЯ

— Алло, це макаронна фабрика?

— Ні, це редакція газети "Агро".

— А чого макарони з трубки лізуть?

— Не у нас, а у вас.

Від редакції. Не знаємо, може, ця людина телефонувала з підприємства громадського харчування. А може, райвуззол зв'язку запропонував новий вид послуг?

*
* *

— Вибачте, це "Агро"?

— Так.

— Я хочу пошити дві шкіряні куртки.

— На жаль, шкіряні куртки шийуть у виробничому об'єднанні "Агро", а не в "Агро".

— А ви що робите?

— Безплатно вам даємо адресу прибуткового підприємства.

Дзвонять з Великого Ключева, де народився видатний український гуморист Никола Савчук.

— Слухаємо Вас.

— Були ми на Николиному творчому вечорі у Народному домі Коломиї. Вечір вів Василь Селезінка, також файний сміхотун. А як насмішив заслужений артист України Петро Бенюк, котрий вибіг на сцену в трусах!.. Зал був переповнений. Ми задоволені. От що може сміх нашого Савчука — об'єднувати людей.

З ПЕРШОГО КВІТНЯ

Першого квітня я прибіг на роботу першим. Скинув плащ і чекаю на свою жертву. Заходить Сидорчук. Важко дихає, бо п'ятий поверх, а ліфт уже другий місяць не працює. Я зразу до нього, тисну руку і кажу:

— Прийми, Васю, моє найкраще співчуття. Повір, нам буде важко без тебе.

Бачу, дивиться на мене здивовано. Бровою смикає, а я далі за домашнім сценарієм.

— Ти що, — кажу, — не читав виписку з наказу? Тебе ж скоротили з нинішнього дня. Іди подивись на дошку оголошень.

Сидорчук зблід. Потер долонею те місце, де серце, і тихенько опустився на підлогу. Такого я в домашній заготовці не передбачав і налякався:

— Васю, дорогенький, що з тобою? Вставай. То все мої вигадки, брехня, розумієш?

Сидорчук мовчав, лише очі закотив під лоба. Що я з ним лише не робив! І масаж серця, і штучне дихання... Бачу: або він холоне, або я перегрівся. Побіг на третій поверх в приймальню і кричу секретарці:

— Галино, викликай швидку, швидше! Сидорчук помирає!

А сам тремчу увесь, як вібратор. Вона так хитро подивилась на мене і говорить ніжним голосом:

— Ви думаєте, якщо я секретар-друкарка, то вже й не знаю, що сьогодні за день? Пошукайте когось дурнішого.

І далі чеше свою коротку чілку, немов нічого не сталося. Я жінок поважаю, а тут не стримався:

— Ти, кобило безгрива! Накручуй телефон, бо я тобі зараз вухо відкручу!

Бачу — подіяло. Викликала. А я вниз побіг зустрічати. За тих півгодини, поки їх чекав, чого лише не передумав! І грати мені ввижались, і параша тюремна, і навіть діти-сироти Василеві. Але дочекався, приїхали. Вхопив я сам носилки і кричу:

— Скоріше, за мною, на п'ятий!

І полетів наперед, як вихор. Влетів у відділ, а там вже всі на місці. Як побачили мене з носилками, а позаду санітара — попадали з крісел. А Сидорчук підійшов, посміхаючись, і говорить:

— Степане, де ти бігаєш? З першим квітня тебе!

Лише сказав — лікар з'явився і теж до мене:

— Де хворий?..

Хлопці знову попадали, а я мовчав, як в рот води набрав. Що мав говорити? Наступного року доведеться відгул брати, бо не забудуть.

Якщо хочете, щоб в Україні лютувала громадянська війна, голосуйте за "радстелй русскоязычного населенія". Вони постараються переселити нас у Сибір.

КУТОЧОК ПАНІ ПАРАНІ

Сьогодні — в'язочка бувальщин із життя пані Парані. А в житті, як на довгій ниві, чого тільки не трапляється...

*
* *

— Грицю, що ти ночами вічно пишеш, не спиш?... — запитує Параня в онука.

— Ой, бабцю, я книжку пишу...

— Агі, і то треба так мучитися? Бери гроші і купи си, яку хочеш.

*
* *

Вуйко Влодко сердито каже своїй дружині:

— Параню? Що то за помиї?!

— То кава.

— Але ж вона зовсім не моцна!

— Не моцна? А я кажу, жи моцна. Бо дивися, як ти рознервувався від неї.

—
Сила українського языка.

*
* *

— Ваню, ми сюди вже третій місяць ходимо! Мені ж стати твоєю дружиною ти запропонував на другий день після знайомства.

— Знайшла з чим порівнювати. Купівля “Запорожця” — річ серйозна.

*
* *

Зустрілися Кожух і Фуфайка:

— Як поживаєте, пане Кожух?

— Важко, доводиться пристосовуватися до нового начальства. А ви ж як, пані Фуфайко?

— Та мені легше, в мене господарі ті самі залишилися.

*
* *

Сидять жида на війні в окопі, відстрілюються. Аж падає бомба — одного жида поранила. Той каже:

— Іцку, застрель мене, щоб я не мучився!

Іцик:

— А у мене патронів нема.

Поранений:

— Купи у мене.

*
* *

Розмова першого секретаря райкому з головою колгоспу. Останній був добрий керівник, роботящий, совісний. Не бігав на задніх лапках перед начальством. Проте й цього разу перший секретар накотився на нього:

— Де таких дурнів учать?

А голова у відповідь:

— Там, де й вас. У партшколі.

Сусідка до Парані:

— В моєї доньки руку попросили відразу двоє — лікар і учитель.

— І кому посміхнулося щастя?

— Вчителеві.

— Бідний лікар... Але вам зате добре — будете мати свого доктора в хаті.

Пані Параня спізнилася на виставу до театру. Білетер каже їй:

— Ідіть на своє місце, але дуже тихенько.

— Агі, — дивується Параня, — п'ять мінут, як зачалася вистава, а вже всі сплять?...

— Бабцю, — питає в Парані маленька внучка. — То правда, що морква поліпшує зір?

— Ще й як! Ти хіба виділа, аби заєць окуляри носив?

Вуйко Влодко питає в своєї жінки Парані, куди прибити нову поличку.

— У кухні коло печі, — каже Параня. — Молоток і цвяхи лежать на вікні кімнати. А бинт, йод, лейкопластир та інші ліки — у шухляді кременса.

— Бабцю, а чому ми завжди кажемо “мово моя материнська”?

— Бо матері говорять більше, ніж татусі.

*
* *

Батько просить директора театру, щоб він прийняв у хор його доньку:

— Вона вродлива, елегантна, дуже граціозна, знає ноти.

— А який у неї голос? — запитує директор.

Пані Параня тут як тут:

— Ну, це ви вже надто вимогливі.

*
* *

Одна жінка дає жебракові штани:

— Чоловік помер, от і залишились...

Жебрак довго дивиться, хитає головою.

— Що ви цим хочете сказати?! — обурюється жінка.

Пані Параня тут як тут:

— Він хоче сказати, що ваш чоловік вчасно помер.

*
* *

— Бабцю! Чому ти забороняєш мені курити?

— Бо від тютюнового диму ти навіки залишишся малим.

— А дідусь Владик курить, і йому вже сімдесят!

— От бачиш! А якби не курив, то йому було б уже вісімдесят.

*
* *

— Бабцю! Вчителька розповідала нам, що муха ніби має хобот.

— Ох, ті вчителі! Завжди з мухи зроблять слона.

*
* *

— А ти знаєш, бабцю, вчені припускають, що сонце погасне через 80 мільярдів років.

— Як ти сказав? Через скільки років?

— Через вісімдесят мільярдів років.
— Але ж ти мене настрашив! Мені спочатку причулося, що через 70 мільярдів. А тепер аж від серця відлягло...

*
* *

— Бабцю, якого роду слово “принцип”?
— Чоловічого.
— А як буде жіночого?
— Може, принцеса?..

*
* *

Продавець книжки каже покупцеві:
— Візьміть оцю збірку гуморесок. Помрете за сміху!
— А ви її читали? — цікавиться покупець.
Пані Параня, яка стояла поряд, скептично зауважила:
— Наївне запитання. Ви ж бачите — продавець живий...

*
* *

Поет-початківець скаржиться другові:
— Просто жаж! Що не надішлеш у редакцію, все повертають назад. Що діяти?
Почула це пані Параня і порадила:
— Не пишіть зворотньої адреси.

*
* *

Поштарка каже відвідувачеві:
— Пакет важкий. Треба наклеїти ще дві марки.
— Ні в якому разі, — втрутилася пані Параня.
— Чому?!
— Бо пакет стане ще важчим.

*
* *

- Бабусю, я піду в кіно...
- А ще чого? Позавчора ти дістав три двійки. Вчора розквасив губу. Нині тобі рвали зуб... Чи не забагато розваг на один тиждень?!

*
* *

- Бабцю, чорнило дорого коштує?
- Ні. А чому тебе це цікавить?
- Мама дуже свариться, що я вилив чорнило на килим.

*
* *

- Бабцю! Он на підвіконні двоє горобців цвірінькають...
- Це така подружня пара.
- А хто з них чоловік, а хто дружина?
- Послухай, хто з них замовкне останнім, це і буде дружина.

*
* *

- Бабцю, наш новий вчитель ніколи не бачив кота.
- З чого ти взяв?
- Сьогодні на уроці малювання я намалював кота. Вчитель підійшов і здивовано запитав: "Що це таке?"

*
* *

- Бабцю! Я біг за тролейбусом і заощадив 50 копійок.
- Е, треба було бігти за таксівою. Ото була б економія!

Здибалися у буфеті два приятелі. Випили по чарці, потім по другій.

— Іване, ти мене бачиш?

— Ніби бачу.

Ще випили.

— А тепер, Іване, ти мене бачиш?

— Ні.

— І я тебе ні. Тепер пиймо сміло — чорта лисого жінки побачать!

Їдуть двоє п'яних у машині.

— Як переїдемо міст — повертай праворуч, — каже один.

— Що? — перепитує перший. — А хіба не ти за кермом?

Зустрілися на вулиці два приятеля.

— Я чув, ти одружився?

— Так.

— А навіщо?

— Не подобалося харчуватися в їдальні.

— А тепер?

— Тепер подобається.

Прийшли молоді у загс розписуватись. Їх там питають:

— А ви добре підготувалися до такого важливого кроку?

— Ну звичайно! — вигукнув молодий. — Маємо тридцять літрів горілки, п'ять ящиків вина, замовили п'ятдесят літрів самогону. Та й то ще не все!

СОВЕТСЬКА ДІЯЛЕКТИКА

— Цього року буде більше хліба...
— Ніж минулого року?
— Ні, ніж будучого...

Небезпечний закрут...

— Цікаво, яке виправдання вигадав ти
на сьогодні за своє спізнання?!

...Забороняться алкоголь, цигарки і
жінки...

Дід Карпо жив по сусідству з колгоспним агрономом. Якось агроном питає:

— Оце вже при моїй пам'яті ви років двадцять садите картоплю на одному місці. А наукою доведено: треба робити сівозміну.

— А ми сівозміну робимо, — одказує дід. — Один рік баба садить картоплю, а на другий рік — я.

Цілий день полювали в лісі мисливці. Почало смеркати. Старший скликав всіх.

— Всі тут? — питає.

— Всі.

— Слава Всевишньому! То, значить, я у зайця влучив.

— Чи визнаєте ви, що вкрали у сусіда півмішка картоплі, — питають на суді чоловіка.

— Та не крав я, — розводить руками він, — тим більш не півмішка, а чверть, бо ж там кожна друга була гнила.

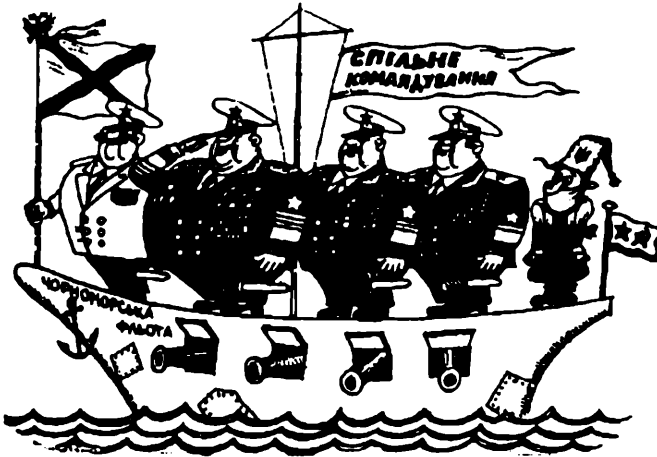
Одна сусідка свариться до другої:

— Як тобі не соромно! Вже місяць, як макітру взяла, а досі не повертаєш! Розбила, либонь!

— От скажеш таке! По-перше, я в тебе ніякої макітри не брала, по-друге, вона вже тоді була тріснута, а по-третє, я вже давно її тобі віддала!

НЕ ШУКАЙ ВЕЧОРАМИ

Недавно відома співачка народна артистка неіснуючого СРСР Софія Ротару відзначила свій день народження. Бенкет, присвячений ювілею, проходив у конференц-залі Російського драматичного театру імені А.П.Чехова, що в Ялті, де й мешкає “зірка” естради. Як і завжди, цього дня поздоровити іменинницю прийшло багато друзів. Вони прибули з різних міст колишнього Союзу — Москви, Києва, Санк-Петербурга та інших. А біля службового входу в театр всю ніч стояв ескорт шикарних автомобілів — серед тридцять перших “Волг”, “Тойот” та “Мерседесів” вигідно виділявся чорний урядовий “ЗІЛ”, на якому прибув ще один “давній друг” Ротару — Голова Верховної Ради Криму товариш Багров.

Куди пливе Чорноморська флота?

*
* *

Хрущов повертався з Відня після зустрічі з президентом Кеннеді.

Його охоронець запитусь:

— Чи ви бачили, Микито Сергійовичу, які дорогоцінності мала на собі дружина президента? Це були справжні діаманти!

— Справді? Ану покажи?..

*
* *

Коли американський президент запропонував Москві спільно працювати над висилкою космонавтів до Місяця, Хрущов погодився за умови, що хліб на дорогу дасть ЗДА.

*
* *

В народній школі під час навчання географії учитель питає:

— Петрусю, скажи, чи твій батько, коли б так вийшов пішки з нашого міста, міг би обійти землю?

— Ні, не зміг би.

— То, може, скажеш чому?

— Бо тато вчора мав автовий випадок і тепер лежить у шпиталі в гіпсі.

*
* *

Івась прийшов до басейну на першу лекцію з плавання. По годині занять він заявив тренерові:

— На нині досить!

— Чому?

— Більше пити не хочу.

*
* *

Хворий, якому пішло на краще, освідчується гарненькій медсестрі:

— Я у вас такий закоханий, що навіть не хочу видужувати.

— Не варто хвилюватися, — відповіла медсестра. — Ви не видужаєте, бо лікар так само в мене закоханий і він бачив, як ви мене вчора цілували.

*
* *

Сусідка сусідці:

— Якщо хочеш, щоб до твоєї думки дослуховувалися, тримай двері відчиненими.

*
* *

Директор секретарці:

— Вибачте, будь ласка, що я так багато забираю у вас часу своїми справами.

Секретарка директорові:

— Та нічого, я й так вас не слухаю.

Чи пізнаєте?

*
* *

Якось прийшла пані до дантиста і каже:

— Я так боюся зуби рвати, воліла б родити дитину.

— То подумайте, а я тим часом стіл приготую, — каже дантист.

*
* *

У мавзолеї в Москві каже Ленін до Сталіна:

— Відсунься, Йосю, від мене, бо тебе дужче чути!

— Душа любезний! — відповідає Сталін. — Якби на тебе Хрущов так напаскудив, як на мене, то і тебе було б чути!

*
* *

Зустрілись на тому світі Брежнєв і Черненко — розмовляють:

— Ти не знаєш, хто там тепер у Москві за головного?

— Та Мишко Горбачов.

— А хто його підтримує?

— Та ніхто не підтримує, сам ходить.

*
* *

Що думає курка, утікаючи перед старим когутом?

— Може, заскоро я біжу?!

*
* *

Китайці часто обкидали образами росіян через ріку Уссурі, що є кордоном між обома країнами. Якось китайські бійці спустили свої штани і повернулись голими спинами до москалів. Після 10-хвилинної “виставки” москалі знайшли спосіб, як зупинити цю зневагу; вони підняли вгору великий портрет Мао-Тсе-тунга. Негайно китайці підтягнули свої штани.

*
* *

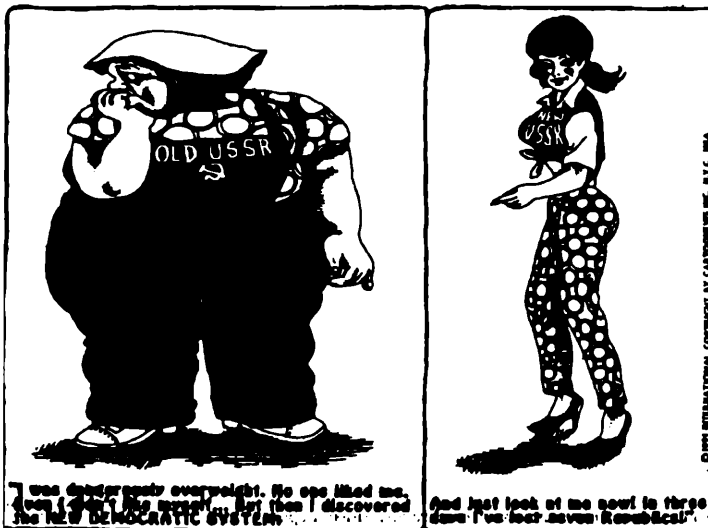
- Я вийшла заміж і не жалую того кроку.
- Я також не жалую кроку, але якось не можу вийти заміж!

*
* *

- При горілці сидять колеги:
- Я оженився, маю синка...
 - А чи подібний до тебе?
 - Ні.
 - А до жінки?
 - Ні, і так його не знаєш...

*
* *

- По ранній чоловік каже жінці:
- Як оголюся, чуюся двадцять років молодший.
 - То голися щовечора.

СМІХОТЕРАПІЯ

ГУМОР

ЖАРТИ

Юний Володик своєму батькові:

— Хочу в подарунок на іменини діючий кулемет з патронами.

— Що? — не втямив батько. — Ти з глузду з'їхав?!

— Хочу кулемет, — наполягає Володик.

— Гаразд, не хнюпся, але скажи мені відверто, хто в цій хаті газда?

— Ти газда, — відповідає Володик, — але якби в мене був кулемет з набоями...

Двоє школярів сидять в автобусі. Заходить бабця:

— Не змогли б ви, хлопці, піднятися, адже перед вами старенька жінка?

Один хотів був, але другий зупинив:

— Сиди. Знаю я ці "приколи". Ти встанеш, а вона твоє місце займе...

*
* *

Дядько з небожем гомонять про політику і релігію.

— Вуйку, а чому мусульмани не їдять свинину?

— А ми її часто їмо?

*
* *

Маленька Наталочка ніяк не засинає. Мати Маруся звертається до чоловіка за порадою:

— Слухай, Петре, може, мені їй щось заспівати?

— Ні. Не потрібно так зразу! Спробуй спочатку поговорити з нею лагідно і по-людськи...

*
* *

Ковальського викликає начальник відділу:

— Якби ви не пили, то давно вже були б заступником начальника або навіть начальником.

*
* *

- Скажи мені, чи можна перейти вулицю на червоне світло?
- Можна, але мусиш підняти руки високо вгору.
- Для чого?
- Щоб у лікарні легко можна було зняти з тебе сорочку.

*
* *

- Знову нічого не робиш!
- Але ж майстер сказав: що маєш зробити завтра, зроби сьогодні. А завтра неділя.

*
* *

Суддя запитує підсудного:

- Ви любите дітей?
 - Діти — наше щастя. Хто ж не любить їх?
 - Чого ж ви завжди від них тікаєте?
- Підсудний від здивування закліпав очима.
- Я не від дітей, а від аліментів тікаю.

*
* *

Покупець — до продавця:

- Чого це до вас останнім часом стали завозити мало мінеральної води?
- На вустах продавця з'являється здивована посмішка.
- Та наша річка обміліла!

*
* *

Чоловік повертається додому пізно. На його обличчі сліди губної помади.

— Де це ти знову так довго вештався? — невдоволено питає жінка.

— Сьогодні з хлопцями був на футбольному матчі.

— Наші виграли?

— На жаль, ні. Знову програли.

— З якого ж тоді приводу ви цілувались?

*
* *

Знову у сусідів скандал на всю вулицю.

— Обід тобі не такий? — кричить щосили Марія. — Вічно при-
сікуєшся! А до весілля хто клявся: “Ясочко, заради тебе і в могилу
ляжу, оком не моргнувши!”

— Невже?!

— Тисячу разів про це торочив!

— Ну що ж, — перехрестився Іван, — неси свої котлети...

*
* *

До лікаря прийшла молода і гарна жінка.

— Лікарю, мій чоловік серйозно хворий. Що робити?

— Насамперед потрібно поставити діагноз. Роздягайтесь і по-
кажіть, де в нього болять.

*
* *

— Не розумію, як люди колись могли жити без телебачення, ві-
део, радіо, телефону, літаків, факсу?

— А ніяк! Вони ж усі повмирали.

*
* *

— Панове гості, — каже господар. — Нам цілий світ надає гу-
манітарну допомогу. На столі продукти з Америки, Німеччини, Да-
нії, Канади... Прошу до столу!

Гості повсідалися. Минає час. Гості пошепки щось питають один
в одного. Нарешті господар піднімається.

— Потерпіть ще трошки, прошу. Ще мають привезти ложки і виделки з Франції, літак запізнюється.

*
* *

— Скажіть, будь-ласка, чому риби не розмовляють?
— А ви пірніть під воду і попробуйте говорити!

*
* *

Перехожий штурхає іншого в плечі й питає:
— Вибачте, це площа Міцкевича?
— Ні, це мої плечі...

*
* *

— Чому, Орісю, така зажурена?
— Та маю клопіт: Іван клянеться, що як вийду за нього, то перестане пити. А Василь погрожує, що як за нього не вийду, то зіп'ється.

*
* *

— Будеш пити пиво чи шампанське?
— То залежить від того, хто платитиме...

*
* *

П'яний питає у перехожого:
— Вибачте, ви не скажете, яка година?
— Сьома.
— Ранку чи вечора?
— Ранку.
— Але вчора чи сьогодні?

*
* *

Прийшов чоловік додому і тільки відчинив двері, а жінка йому назустріч з коцюбою:

— Ти, сякий-такий, вештався вчора по селі п'яний, а казав, що на зборах був. Горпина ж своїми очима бачила. Так ось тобі, ось тобі за брехню!..

Почухався чоловік, а потім і каже:

— Так ти ж піди і Горпині всип за брехню, бо я не вештався, а під тином лежав!..

*
* *

У начальника з'явилася нова секретарка, і вони до опівночі обмивали цю подію.

— Я знаю один секрет, нічого не бійся, — сказала секретарка, коли начальник раптом згадав, що вдома на його чекають дружина і троє діточок.

— Головне — говори чисту правду, і я гарантую повний порядок. Тільки не забудь ось це — і вона... вклала шефові за вухо олівець.

— Де ти шлявся? — зустріла начальника жінка.

— Вечеряв з новою секретаркою.

— Так я вже й повірю тобі, — примружила очі і витягнула олівець з-за вуха. — У преферанс грали. Міг би й попередити.

Ось які розумні бувають секретарки!

*
* *

Після декількох років по смерті дружини вдівець одружився з сестрою покійниці. Свій вчинок він пояснив так:

— Не варто, щоб чоловік у моєму віці звикав до нової тещі.

*
* *

— Знову, Галю, ви дрімаєте на роботі, — зауважив шеф своїй співробітниці. — Це треба робити вдома.

— Вдома потрібен час і абсолютна тиша, — відповіла Галю.

*
* *

Лікар, оглянувши хворого чоловіка, звернувся до його дружини:

— Вашому чоловікові необхідний цілковитий спокій. Приймайте цю мікстуру тричі на день.

СТУДЕНТСЬКИЙ ГУМОР

*
* *

— У чому полягає клятва Гіппократа? — запитує студента-медика викладач.

— Нікому не кажи, скільки коштує твоїм батькам твій вступ до вузу.

*
* *

— Хто такі злодії в законі? — запитує майбутнього юриста викладач.

— Це люди, які грабують народ на найвищому рівні, але в законі для них немає кари.

— А яка різниця між призначенням юриста в правовій і безправній державі?

— В правовій від відстоює права, а в безправній — безправ'я.

— Тоді навіщо в безправній державі адвокати?

— Для комплекту.

Гість кричить у готелі:

— Я цілу ніч пролежав на трупі блощиці!!!

— А що, вам перешкоджала нежива блощиця?

— Нежива мені не перешкоджала, але ж тисячі живих приходили на її похорони!

— Бабусю, то ви непридатні для їжі гриби збираєте — отруїтеся.

— А хто би вам їх їв. Та то до міста на продаж.

— Я вчора був на обіді у панства Н. Кажу тобі, там накриття зі справжнього золота!

— Що ти кажеш? Ану покажи!

По кількох роках безробіття Павло Лінтяй дістає працю.

— Отже, завтра о 6-й починаємо, — каже наставник.

— Добре, — каже Павло, — а як із платнею?

— На початку 80 сотиків за годину, а пізніше більше.

— Добре, то я прийду пізніше.

*
* *

Прошак: Чи ви, пані, не маєте ніяких старих черевиків?

Пані: Та ж маєте на собі зовсім нові.

Прошак: Так, але це псує мені цілий інтерес.

*
* *

— Ах, що за недоля! І ви такі сліпі, діду, від народження?

— О, ні! Того тижня був я горбатий. Але інтерес ішов зле, і я мусів з горбатого стати сліпим.

*
* *

Приходить панна до священика і просить свідоцтво моральності.

Священик пише: “До церкви ходить, з бабами не свариться, з моральністю немає нічого спільного”.

*
* *

— Прошу пана! Прошу пана! Готель горить! Прошу швидко вставати! — кричить хтось серед ночі, добиваючись до готелевого покою. З-за дверей чує заспаний голос:

— То якась помилка. Я не пожежник.

*
* *

Зустрілися ранком троє старших сеньйорів та й міркують, що їм робити.

Перший: Ходімо в кіно.

Другий: Та ні, краще поласувати пивом.

Третій: А може підемо на добровільну роботу?

Перший: Треба кинути жеребок. Підкинемо centa: якщо випаде орел, то підемо в кіно, а якщо решка — питимемо пиво.

Третій: А на роботу?

Другий: Якщо цент зависне у повітрі, то підемо на роботу...

*
* *

Восьмирічний онук, дивлячись у вікно, запитує бабусю:

— То, мабуть, неправду кажуть, що п'яному море по коліна?

— Правду, онучку, правду.

— Чому ж тоді дядько ніяк з калюжі не вибереться?..

*
* *

Суддя: Чи вам не соромно такому старому! Вже двадцятий раз стоїте тут в суді. Чи не ганьба?

Сеньйор: Та не знати чого?.. Ви, пане суддя, тут ціле життя сидите, а я вам нічого за те не кажу.

*
* *

Прийшов священик з візитою до Матія, та бачить, що він п'яний, то і каже:

— Скільки разів я вам, Матію, говорив, що горілка — то ваш найбільший ворог, а ви не хочете слухати.

— А як же тоді говорите і то цілу годину про те, що ворогів треба любити.

ІЗ СТРІЛЕЦЬКОГО ГУМОРУ

ВАЖЛИВА ПРИЧИНА

На фронті стоїть наш стрілець на варті перед окопами. Стоїть, а час тягнеться. Врешті спостерігає, що стоїть на годину більше. Не багато думаючи сходить зі стрійки і йде до відділу. Підстаршина починає сварити за те, як міг так зробити. Стрілець виправдовується:

— Пане десятнику! Голошу слухняно, що я собі так подумав; не добре, щоб довше стояв один і цей сам стрілець на варті, бо противник готов ще подумати, що в нас нема більше війська в кесарні.

ВІЙСЬКОВА ЗУПА

Під час снідання до сотні підходить старшина.

— Чого ж ви, хлопці, такі поквашені?

Один із стрільців подає йому їдунку. Старшина пробує і каже:

— Що ж ви хочете. Це ж зовсім добра зупа!

— Так, але куховар каже, що це кава.

З ДОТЕПІВ ПРО СЕЛЕПКА ЛАВОЧКУ

Полонених дивізійників в Італії висилали щодня англійці до праці. Одного вечора було після дощу і дорога була слизька. Селепко Лавочка повертав до табору, хитаючися по слизькій доріжці у чотири боки. Якась співчутлива італійка каже:

— "П'яно", "п'яно", сеньйоре, дивіться, щоб не впали.

— Сеньйора, — відповідає Селепко, — якщо б ти пережила стільки як я, ти теж ходила б немов п'яна!

*
* *

Селепко Лавочка повертається автомобілем з прогулянки. До міста ще досить далеко, а вказівка показує, що в збірнику дуже мало бензину. Лавочка натиснув на "газ" і пре щодуху.

— Чому ж так поспішаєш? — питає товариш.

— Бо хочу, — каже Лавочка, — заїхати до міста ще перед тим, поки скінчиться у збірнику бензин.

*
* *

Селепкові загадує кельнер з ресторану "Ель Асадо" таку загадку:

— Моя мама народила дитину. Це не був мій брат, ні моя сестра. Хто це був?

СЕЛЕПКО: ?

— Це був я! — каже, сміючись, кельнер.

СЕЛЕПКО: Ха-ха-ха! Перша кляса! Мушу собі це запам'ятати!

Наступного дня йде Селепко до клубу й дає присутнім загадку:

— Моя мама народила дитину. Це не був мій брат, ні моя сестра.

Хто це був?

Присутні думають, але не можуть відгадати.

СЕЛЕПКО: Це був кельнер з "Ель Асадо"!

*
* *

Лавочка їде автомобілем. Несподівано товариш подорожі каже:

— Стань, Селепку, ось ексідент, може, підемо подивимось.

— Не треба, — каже Лавочка, — подивлюсь, як буду мати власний!

У одного чоловіка була руда, некрасива жінка. Якось йому кажуть:

— Степане, навіщо ти таку некрасиву жінку вибрав?

А він відповідає:

— Люди добрі! Якби вам мої очі, то вона вам сонцем світила б.

Питає жінка чоловіка:

— Де ти так довго був?

— Та на базарі новини слухав.

— І що ж цікавого почув?

— Та хіба за тим народом доступишся? Далеко стояв, так нічого й не почув.

Батько вирішив навчити сина рахувати. Посадив його коло себе і наказав уважно слухати. Потім тоненько бекнув раз, вдруге — грубіше, а втретє зовсім басом.

А потім питає:

— Скільки тут баранів бекало?

— Один!..

Батько наказав синові нікому не балакати про те, що вони закололи кабана. Аж тут сусід.

— Багато сала посолили? — питає.

— Сала нема, — відповіда хлопчик.

— А м'яса?

— М'яса теж нема.

— То хоч шкура є? — не вгаває сусід.

— Ну, шкура, шкура є, тільки тоненька-тоненька...

**СМІХ НЕ ГРІХ — А ТЕПЕР ВСІ У СМІХ!
СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!**

— Гм... Це щось мені підозріле... Як може бути така гарна жінка сама на пляжі?..

*
* *

Адвокат до злодія: Я вас боронив, як свого рідного сина.
Злодій: А хто з нас кращий злодій: я чи ваш син?

*
* *

Сповідается чоловік, що вкрав сто снопів.
— А як ти крав? Чи відразу? — питає священик.

— Ні, протягом чотирьох днів. Кожного вечора по двадцять снопів.
— Но, то разом буде тільки вісімдесят снопів.
— Так, прошу егомосці, але я цього вечора хочу ще двадцять
взяти.

*
* *

Суддя:

— Чому ж ви не віддали полярес, який знайшли?
— Було запізно.
— Ну, то на другий день рано можна було віддати.
— Тоді вже стало зовсім пізно. Не було грошей.

*
* *

— Діду, і не сором вам жебрати, коли маєте такі здорові ноги?
— То за ваших пару грошів я маю собі відтяти ноги?

*
* *

Суддя до фризієра, засудженого на смерть:

— Маєте ще яке бажання?
— О, так, пане суддя. Хотів би поголити ще раз пана прокурора.

*
* *

Поліціант до панночки, що роздяглася й залізла до води:

— Пані, тут не можна купатися.
— А чому ви мені цього не сказали, коли я роздягалася.
— Бо роздягатися можна.

*
* *

Пасажир, що спізнюється: Чи я зможу зловити поїзд, що відходить до Львова?

Портієр: Можете. Спробуйте. Поїзд від'їхав всього дві хвилини тому.

*
* *

Чоловік телефонує до лікаря:

— У моєї жінки запалення сліпої кишки.

— Неможливо, — каже лікар, — три роки тому я сам оперував вашій жінці сліпу кишку, але ще не чув, щоб хто мав ще другу сліпу кишку.

— А не трапилося вам ніколи чути, щоб хтось мав другу жінку?

*
* *

Один з американських часописів, для збільшення кількості передплатників, заасекурував від нещасливих випадків кожного, хто заплатив річну передплату. Кампанія тривала кілька тижнів, після чого було вміщено оголошення на першій сторінці:

“Вчора рано п. Іван Вершун заплатив річну передплату за наш часопис. Негайно дістав від нас асекураційну полісу. Під час повернення додому переїхало його авто, розбило голову і зломило два ребра. Завдяки нашій полісі дістав він 500 доларів. Отже поспішайте, може завтра прийде до вас щаслива черга”.

*
* *

— Порадьте мені, п. доктор. Вчора я їв вже не знаю що, і взяло воно мене якось так нагло вже й не знаю як, а нині якось чуюся, що й не можу сказати як.

— Добре, то йдіть до аптеки, скажіть собі дати не знаю яких ліків, беріть їх не знаю скільки разів на день, а будете здорові — не знаю коли.

*
* *

Старий лікар ніколи не відмовлявся заходити до хворого, чи це багатий, чи бідний. Та згодом почав уже відчувати втому.

— Чи маєте гроші? — питає одного, що розбудив його серед ночі.
Цей potwierдив.

— То пошукайте собі іншого лікаря. Я вже старий вставати з ліжка до когось, хто може за те заплатити.

*
* *

Один дипломат сателітної держави до советського дипломата:

— Дайте нам позику!

— Не дамо!

— Дайте нам збіжжя...

— Не дамо!

— Ну, то дайте нам спокій!

— Не дамо!

*
* *

Пасажир: Сьогодні їде потяг якось скоріше...

Кондуктор: Справді, бо нині віє сильний вітер...

*
* *

Старий Іван тяжко занедужав. Приїжджає до нього сестра з далекого села.

— А чоловік твій не приїхав? — питає старий Іван.

— Хотів приїхати, але що тепер жнива, то ми домовилися, що він приїде вже на похорон.

*
* *

Пані: Чому ти не стерла цього павутиння?

Служниця: Я думала, прошу пані, що то радіо.

*
* *

— Боже ти мій, я ж казала, що яйце має варитися не довше, як чотири хвилини.

— Так, прошу пані, але то було четверо яєць.

*
* *

Йосько помер.

— Бідний, — каже один із його приятелів, — усе, що він мав, заповідав для дитячого захисту.

— О, так! Мав нешлюбну дитину.

*
* *

— Дуже перепрошую пана професора, — каже студент до професора, задуманого над якоюсь працею, — я хотів тільки запитатися, чи мозок чоловіка...

— Але ж, пане, — перериває його професор, — зараз не маю що іншого в голові!..

*
* *

— Чим збудити пана завтра рано?

— Поцілунком.

— Добре, скажу хлопцеві, що чоботи чистить.

*
* *

Покоївка будить сплячого гостя:

— Пане, вставайте, швидше, бо мені треба простирадло накривати до обіду.

*
* *

— Сподіваюся, що будете в нашім готелі почувати, як у себе вдома.

— Гм... Як у себе вдома. Знаєте, я краще піду до іншого готелю.

*
* *

— Як довго йти через отой ліс?

— Не можу точно визначити. Залежно від оставин, як і з ким: з тещею — 10 хвилин, з жінкою — 15, а з дівчиною — і цілий день.

*
* *

Він: Ні, моя кохана! Так дальше не може бути! Цілий світ про тебе говорить. Я мушу нарешті показати, що я мужчина.

Вона: Найвищий час.

*
* *

— Моя жінка потребує надто багато грошей, я вже не можу собі дати ради з нею...

— А що вона з ними робить?

— Не знаю. Ніколи не даю.

*
* *

— На неї стілько говорять, що я вже не можу повірити. Мені здається, що все те неправда.

— Як то неправда? Усе правда.

— А що на неї говорять?

*
* *

— Кажуть, що на десять подружжів — одне тільки щасливе. Чи ти у це віриш?

— Не знаю, щойно третій раз вийшла заміж.

*
* *

— Мушу йти до лікаря — вигляд моєї жінки останнім часом мені дуже не подобається.

— Я йду з тобою теж! Я на свою вже давно не можу дивитися!

*
* *

Муж і жінка повернули з міста. Вона купила собі новий весняний одяг.

— Ти ніколи не мав смаку. Все вибрав щонайгірше.

— Почавши з тебе.

*
* *

— Я до своєї жінки вже протягом двох тижнів не промовив ні слова...

— Це дуже нечемно!

— Ні, якраз із чемности: не хочу її перебивати.

*
* *

— Мій коханий, поки відійдеш до бюро, піди до кухні і позли трохи Ганю.

— Та нащо?

— Нині вона має витрушувати дивани. Як розлютиться, то буде ліпше витрушувати.

*
* *

Чоловік: Я десь читав, що недуга найбільше атакує найслабшу частину організму.

Жінка: Так, тому-то все болить у тебе голова.

*
* *

— Пане! Ваш пес покусав учора мою тещу!

— Ах, перепрошую дуже! Я готовий покрити шкоду, яку...

— Не про шкоду йде мова... Хотів я вас спитати, чи не продали б ви пса?

*
* *

— Я побився об заклад з моєю тещею, що я умру перший.

— Ну і що?

— І я, на щастя, програв.

*
* *

— Що ви робите, діти?

— Ми бавимося в тата й маму.

— А чого, Іванку, водиш за собою псиська?

— Бо то моя теща.

*
* *

— Моя хата — правдивий рай.

— Як то?

— Мені ім'я Адам, моїй жінці — Єва, а моя теща — справжня змія.

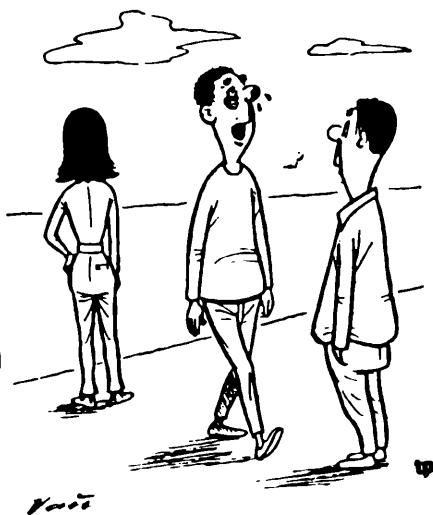
— О, ти вже, як бачу, зовсім дозрілий хлопець, коли вмієш казати такі погані слова...

— Я повертаюсь до мами, і побачимо за пару днів, чи ти будеш такий "моцний", як зараз...

Коли двох моряків закоханих в одну й ту саму дівчину.

— Помилка! Це не дівчина.

*
* *

— Пане начальнику, прошу мене на завтра звільнити. Їду на похорон тещі.

— Звільняю вас і бажаю веселої забави.

*
* *

— Як, ти не покликав лікаря до своєї тещі?

— Не треба було. Вона вмерла сама.

*
* *

— Вчорашній вечір з Ольгою коштував тобі дорого?

— Лише три злотих.

— Так?

— Так, бо вона більше не мала при собі.

*
* *

— Як? Ти заручилася з Ромком? А я думала, що то лише такий собі флірт.

— Ромко спочатку також так думав.

*
* *

— Запевняю тебе, що Ірка має золоте серце.

— І більше нічого?

— Ні.

— Бідна дівчина!

*
* *

— Не знаю, що робити зі своєю жінкою. Щоденно товче мені тарілки на голові.

— Купи залізні.

*
* *

— Ти коли вчора вернувся додому?

— Вже над ранком, але не знаю точно, о котрій годині.

— Чому?

— Бо жінка жбурнула в мене годинником.

*
* *

— Ти нащо зав'язав гудз на носовій хустинці?

— То моя жінка зав'язала, щоб я не забув кинути листа до скриньки.

— І що, ти кинув?

— Ні, бо жінка забула мені той лист дати.

*
* *

— Петро так мене любить, — оповідає Ганя, — що вчора казав, що з любови з'їсть мене колись.

— Так, — додає приятелька, — він казав мені, що його улюблена страва — яловичина.

*
* *

— Присягни мені, коханий, що ти на цій лавці ще жодної не поцілував.

— Ну, добре, добре, зараз, тільки пересядемо на іншу, ця якась незручна.

*
* *

- Що би ви зробили, панно, якби вас мужчина поцілував?
- Я би дуже кричала.
- А що би ви зробили, якби я вас поцілував?
- Я захрипла з перестуди і не можу кричати.

*
* *

- Якби я вас поцілував, чи кричали б за поміччю?
- А ви в таких випадках потребуєте допомоги?

*
* *

Вона: Ти кажеш, що то твій перший поцілунок. Мені здається, що ні. Бо у тебе видно практику.
Він: А ти звідки це знаєш?

*
* *

- Панно Олю, прошу вашу ручку.
- Тільки ручку?..

*
* *

- Пане Бодю, прошу вас, облиште, вже досить — моя товариш-ка Тося надходить.
- Якби ви знали, панно Зосю, яка вона завислива!
- Що ви кажете? Коли так, то цілуйте далі!

*
* *

Він: Отже, панно Зосю, можна запросити вас на вино?

Вона: Ні, бо мамця казали, що все починається вином, а закінчується молоком.

*
* *

— Скажи мені, Івасю, як одержиш від мами десять грушок, а від тата п'ять, то скільки будеш мати?

— Буду мати вже досить.

*
* *

Тато: Скажи, синку, що ти робиш цілий день у школі?

Син: Чекаю, аж поки нас не випустять.

*
* *

— Скажи мені, Олю, чому ти не можеш погодитися на танець з Романом, а зі Шимком відразу погоджуєшся?

— Бо Ромко держить віддалік, а Шимко близько, і я відразу знаю, чого він хоче.

*
* *

Батько (скажений): Я вас навчу, мій пане, як крутити голову моїй дочці!

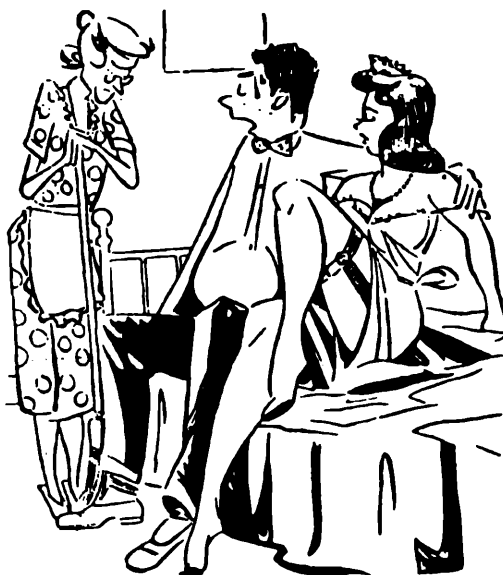
Молодець: Я буду вам за це дуже вдячний, бо бачу, що з нею справа йде важко.

*
* *

— Я люблю вашу доньку! Не можу без неї жити...

Батько:

— Добре, то я займусь вашим похороном.

— Чого ж ти засмутилась? Адже ж ти казала, щоб я приніс собі з ресторану те, що мені найбільш сподобається!

— Пані, бачу, що ви мудра і розважлива жінка. Чи можу просити вашу руку?

— Ні, я дійсно така, як виглядаю...

Алеєю парку йдуть чоловік з жінкою. Бачать, як на одній лавці двоє молодят цілуються.

— Дивись, — каже докірливо жінка, — як він її цілує, чому ти так не робиш?

— Але ж, моя кохана, — виправдовується чоловік, — я тої пані зовсім не знаю.

*
* *

Всемогутній Боже, я нічого не прошу для себе, але зішли моїй мамі зятя!

*
* *

- Пане докторе! Ви знаєте, що я без вашої доньки не можу!
- Без котрої? Молодшої, старшої, середньої?
- Це вже від вас залежить, пане докторе.

*
* *

- Мій квартирант одружується.
- То добре, буде у вас вільна кімната.
- На жаль ні!
- Чому?
- Бо він одружується з моєю донькою.

*
* *

- Ах та весна! Ти знову, доньцю, кудись йдеш?
- Матусі тільки так здається.
- Не кажи нічого, по очам бачу, що неправду говориш.
- То може ще з попереднього разу, матусю...

*
* *

- Чи ви певні того, що можете дати моїй дочці все те, що вона хоче?
- Так, добродію! Вона сказала, що хоче тільки мене.

*
* *

— Панно Лесю, чую, що моя любов переходить у серйозну стадію...

— Так? То ходім під грушку, бо під яблунею я ще ніколи не мала щастя...

*
* *

— Панно Зосю, я закоханий у вас по самі вуха.

— Це мені вже не один казав!

— Так, але жоден не мав таких великих вух, як я!

*
* *

Вона: Якщо нас хтось побачить, то подумає, що ми одружені.

Він: Невже я на такого дурня схожий?

*
* *

— Я б хотіла мати чоловіка з малими вимогами...

— Не переживай! Тебе інший і не візьме.

*
* *

— Я знову бачила його з тобою. Що було між вами?

— Але ж нічого не було, навіть сорочки.

*
* *

Він: У тебе найсолодші сині очі, які я коли бачив...

Вона: Ти кажеш так кожній дівчині?..

Він: О ні, кохана! У тієї іншої карі...

- Я цікава, чому Михайло не хоче вже чути про мене?
- Мабуть забагато про тебе чув.

Майбутній тесть до майбутнього зятя:

- Скільки будете мати місячного доходу?
- Близько 1000 доларів.
- То добре, бо моя дочка також має стільки.
- Але ж, вибачте, я вже їх, власне, і порахував.

- Тату, чому художники підписуються під картинами?
- Для того, щоби не повісив хто картину догори ногами.

— Зараз, з нагоди дня жінки, почитаю тобі газету.

*
* *

Батько навчає малого сина:

— Коли їдеш трамваем і сидиш, а бачиш, що якась пані стоїть, то встань і запропонуй, щоб сіла на твоє місце.

Другого дня їде тато із сином. Нема місця, і синок сидить у татка на колінах. Але бачить, що стоїть гарна пані. Встає з колін тата і каже до неї:

— Прошу пані, я постою, а ви сядьте, будь ласка, на моє місце.

*
* *

— Влодзю! Що робить матуся?

— Все, що хоче.

— А татко?

— Усе, що скаже матуся!

*
* *

— Мій тато вищий від твого.

— Неправда. Мій такий високий, що мусить ставати на крісло, коли хоче руками дістати до голови.

*
* *

— Чи ти, Лідочко, допомагаєш матусі, коли у вас багато гостей?

— Так! Як лише гості відійдуть, зараз рахую ложки.

*
* *

Гість: Івасю, коли у вас звичайно обідають?

Малий Івась: Обід уже давно готовий, але мама чекають, щоб ви пішли вже геть.

- Петрусю, ти обіцяв, що о сьомій вечора будеш вдома?
- Так, татку, обіцяв...
- А я тобі пообіцяв, що як прийдеш пізніше, покараю тебе.
- Так... Але я не додержав своєї обіцянки, то може тато не додержить своєї?

Тато: Тепер не можу поворушити ні рукою, ні ногою.
На те синок каже: То я скажу тепер таткові, хто збив дзеркало у спальні.

- Чому ти, Івасю, приходиш до школи такий незачесаний?
- Не маю гребінця.
- Не можеш зачесатися батьковим?
- Ні.
- Чому?
- У батька нема волосся.

- Синку, скільки тобі років?
- Не можу знати...
- А то чому?
- Бо як я народився, то моїй мамі було 30 років, а тепер каже, що 28...

— Тобі подобається ходити до школи? — питає мати сина.

— О так! Навіть дуже! І повертатися також подобається. Одне тільки перебування у школі нудне!

*
* *

Учителька пояснює в школі дітям, що таке милосердя.

— Ану, Івасю, дай мені якийсь приклад.

Івась думає, думає, врешті каже, що не знає.

— А що ти зробиш, як прийде до вашої хати жебрак?

— Буду дивитись, щоби чого не вкрав.

*
* *

Учитель: Чому земля жіночого роду?

Учень: Бо ніхто не знає, скільки їй років.

*
* *

Тато: Петрусю, з ким бився Юлій Цезар?

Син: Ти питай поліціанта про такі справи, а не мене.

*
* *

— Гадюки — це такі звірята, які не ходять, а повзають по землі.
Назви мені кілька гадюк.

— Мій наймолодший брат, прошу пана професора.

*
* *

— Чи маєш охоту повечеряти сьогодні в моїм товаристві?

— Дуже радо!

— В такому випадку, скажімо, годині о 8-й ввечері у тебе.

- Чула я, що Маруся вийшла заміж за свою першу любов.
— Так? Яку феноменальну пам'ять мусить мати та дівчина!

- Сусіде, мені дуже прикро, що мої кури знищили ваш город.
— Дрібниця, мій пес поїв ваших курей.
— Ах, то дуже добре, бо мій віз переїхав щойно вашого пса.

- Чи ти завжди всім людям говориш правду?
— Всім ні, бо треба ж і приятелів мати.

- Я попрошу один револьвер.
— Якого калібру?

— Так на шість осіб.

*
* *

— Кумо, знаєте, що ваші кури ходять на моє подвір'я?

— Так, знаю.

— А звідки?

— Бо мені бракує чотирьох.

*
* *

— Питаю тебе востаннє, віддаси мені борг чи ні?

— Слава Богу, що вже востаннє буду чути те прикре запитання.

*
* *

— Чи вам не заважає, що мої діти бавляться у вашім саду?

— Але ж, пане! Діти моїх сусідів є моїми дітьми.

*
* *

— Матусю, — питає Івась, — чи може бути поліційною собакою
пес, який раз украв ковбасу?

*
* *

Два хлопчики сваряться:

— Мій батько багатший за твого.

— А мій розумніший.

— А мій твоєму позичить гроші.

— А мій не віддасть.

*
* *

Малий Бодьо (до мами, що причісує батька): Прошу дати мені клопоть таткового волосся.

Мати: Добре, я зараз витну тобі, синочку.

До чоловіка: Видиш, як він тебе любить, волосся хоче собі заховати...

Бодьо: Та ні, я хочу доробити моєму коникові хвостика!..

*
* *

— Де татуньо?

— А там десь, між волами! Але ви татуня впізнаєте по капелюсі.

*
* *

— Татусю, купи мені дудку.

— Не куплю, синочку, бо ти будеш заважати мені працювати.

— Ні, таточку, я буду грати, як ти заснеш.

*
* *

Ветеринар: Хлопче, що сталося, що ти так задихався?

Хлопець: Пане докторе! Ходіть швидше до мого батька, бо свиня не може нічого їсти.

*
* *

— Ромцю! Не довбай пальцем у носі.

— А чому, мамо?

— Бо раз був випадок, що хлопець, котрий довбав у носі, зламав собі палець.

— Не біда, мамусю, йому лишилися для довбання ще чотири пальці.

- Бабусю, куди йдеш?
- До музею, синку.
- О, то вже не вернеш?

- Ов-ва, діточки! Ви знову винайшли якусь нову забаву?
- Бавимось у “таксу”, таточку.
- Що ж це таке?
- Форд.
- Не розумію.
- Самохід!
- Ага! Ти, значить, крутиш кермою... Ну, а що робить там у кутку Юрко?
- Смородить, таточку.

- Нічого, батьку, вставимо вам скляне око...
- То чому скляне, не можна б з ліпшого матеріялу? Коли справжнє вибили, то скляне тим більше...

- Я застосовував ту мазь, що ви мені порадили, аби волосся не випадало, а тепер голова, як коліно.
- А бачите, тепер вже випадати не буде.

- Кажете, пане докторе, що у мене запалення легенів. Але чи справді так? Бо часто лікарі стверджують запалення легенів, а хворий опісля помирає від іншої хвороби.

— Будьте спокійні. Як я сказав, що маєте запалення легенів, то напевно від цього і помрете.

*
* *

— Що тобі порадив лікар?

— Казав скромніше жити.

— Ну, а ти?

— Я його послухав і перейшов до дешевшого лікаря.

*
* *

Молода дама: Скажіть, пане докторе, чи бактерії передаються поцілунком?

Молодий лікар: Зараз можемо у цьому переконатися.

*
* *

Лікар: Вашій жінці нічого реального не бракує, вона хвора тільки уявно. Ось я вам выпишу такі уявні ліки...

Муж: Якщо дозволите, я вам заплачу також уявний гонорар.

*
* *

Дама наполягає, щоб її пустили до директора.

— Він дуже зайнятий.

— Але ж я його жінка.

— Стара історія. Вони всі так кажуть!

*
* *

— Чому за крадіжку жіночого серця закон не карає, коли за кожну іншу крадіжку карає?

— Бо крадіжка жіночого серця є злочином і карою одночасно.

*
* *

- Що казали твої приятелі, коли побачили мене в новій сукні?
— Казали, щоби я спам'ятався, — відповів муж.

*
* *

- Жінка йде до лікаря. Той оглядає її і каже:
— Треба вам, пані, багато чистого повітря, митися у проточній воді, легко одягатися.
Жінка повертається додому і каже чоловікові:
— Лікар порадив мені, що треба виїхати в гори, потім на море і мушу носити легкі шовкові суконки.

*
* *

- Кожна жінка стверджує, що все знає.
— Не кожна. Моя, наприклад, вже двадцять літ стверджує, що не знає, навіщо за мене вийшла заміж.

*
* *

- Прохожий: Я думав, що ви сліпі.
Прошак: Та я сліпий.
Прохожий: Як, коли читаєте газету?
Прошак: Я не читаю, я лише роздивляюсь малюнки.

*
* *

- Лікар: Ваш чоловік потребує спокою. Тут порошки для сну.
Пані: А як я маю йому їх давати?
Лікар: Найкраще — вживайте самі.

*
* *

Грицько дзвонить опівночі до аптеки. Відчиняють.

— Чого хочеш?

— М'ятних цукерок за двадцять п'ять центів.

— То ти з тим не міг зачекати до ранку?

— То добре, йдіть спати. Я вранці знов прийду.

*
* *

— Мусите вживати по три ложечки щодня протягом місяця.

— Де ж я візьму стільки ложечок?

*
* *

— Пане доктор, що робити, щоб мій чоловік не говорив уві сні?

— Допустіть його до слова вдень, то перестане говорити уночі.

*
* *

Лікар: Ви граєте в духовому оркестрі, так? Отже, ваша хвороба професійна, легені занадто роздуті від постійної гри. А на чому ви граєте?

Пацієнт: Б'ю на бубні...

*
* *

— Пане докторе! Дуже вам дякую за останні ліки, які ви мені приписали.

— Допомогли вам?

— Ще й як! Помилково випив його мій вуйко і я став тепер його багатим спадкоємцем.

*
* *

- Грицю, прийди до нас на христини.
- А що там прибуло?
- Син.
- То вже, бачите, такий рік, бо й у нас вчора прибув бичок.

*
* *

- Ромку, старий друже, як же то добре, що ми зустрілись...
- Гм, та ніби добре, але відразу кажу тобі, що не маю при собі ані сотика.

*
* *

- Ваші близнюки так схожі, що важко впізнати, котре Івась, а котре Петрусь.
- Та Івася ще можна впізнати, а от Петруся трудніше.

- Як ти, Іване, позичав у мене гроші, то казав, що береш їх на дуже короткий час.
- Бігме, я правду казав; я з тих грошей на другий день не мав уже ні сотика.

*
* *

- Знаєш, Маруся фотографувалася.
- Ну, і подібна знімка до неї?
- Певно, бо нікому її не дає.

*
* *

- Чи вірите у мандрівку душ?
- Так. Я, приміром, був колись ослон.
- Коли то було?
- А тоді, коли я позичив вам 100 долярів.

*
* *

- Так мене рука свербить.
- Будеш рахувати гроші.
- То позич мені 200 долярів.

*
* *

- Панно Зосю, коли підляєте свої нові черевики?
- Пождіть хвильку, най вип'ю чай.

*
* *

- Та нема, кумо, нічого нового. Лише кури перестали нестися, але ми їм помстилися!
- Як помстилися?
- А так, що з'їли їм когута.

*
* *

- Ви не йдете під холодний душ?

- Не йду, бо не маю багато часу.
- Та на те потрібно тільки кілька хвилин.
- Так, але потребує з півгодини, поки відважуся.

- Позич мені 1000 доларів.
- На жаль, не маю при собі...
- А вдома?
- Вдома? Дякую. Всі здорові і казали тебе поздоровити...

- Я купив таку піч, що заощадив 50 відсотків вугілля.
- То купи ще одну і заощадиш все вугілля.

- А що, куме, хто на виставці був першим?
- Межи рогатою худобою — то наш дідич, а межи свиньми, то я.

Жінка: Старий! Стодола горить!
Чоловік: Давай швидко вечерю, бо треба буде йти гасити.

- Чи ти чув? Панчошкова спіймала свого мужа, як цілував служницю. Щоби жінку заспокоїти, купив їй нову сукню...
- А тоді вигнала служницю?
- Ні, хоче ще нового плаща.

*
* *

Пані до нової служниці: Маю надію, що ми погодимося. Я не вибаглива.

Служниця: Я це відразу подумала, як побачила пана.

*
* *

Каже один одружений до актора:

— Це, мабуть, нудно три місяці грати ту саму роль...

— Я гадаю, що нудніше бути три роки одруженим і не грати ніякої ролі.

*
* *

У цукарні сидить за столиком товариство. Хтось читає в часописі новинку: "В Америці посадили в тюрму чоловіка, що мав чотири жінки".

— Вибачте, — питає добродій тихий, — чи за кару, чи на відпочинок?

*
* *

— Ви одружені?

— Так, але цей шрам на обличчі — то не подряпина, це я порізався.

*
* *

Він: Нині рік, як ми подружилися... Чи ще любиш мене так, як раніше?

Вона: Ще більше!

Він (солодко): Чому?

Вона: Бо тепер платню маєш більшу.

•
• •

- Чому не відізвешся, коли я тебе кличу?
- Я не чув нічого.
- Три рази кликав тебе.
- Не три, а два.

•
• •

- Як ваша дочка могла вийти за такого затурканого мужчину?
- Коли виходила за нього, то ще таким не був...

•
• •

- Чи твій годинник зупинився, як упав на підлогу?
- А ти думав, що почав бігати?

- Я провела вакації чудово! Під час перерви покажу тобі його знімку...

•
• •

Вона: Влодзю, скажи, скільки разів ти мене зрадив?

Він: Жінко, раз лише, один раз!

Вона: Ох, кітусю, як цей раз придався б нам тепер!..

•
• •

— Як поживаєш?

— Гарно, сам господар на цілу хату.

— А жінка?

— Богу дякувати, втекла з моїм секретарем.

•
• •

— Але ж, дорогенька, я мусів піти на ту конференцію. Зрештою, я прийшов додому тихо і не наробив галасу.

— Ти — ні, але твої товариші, які принесли тебе додому.

•
• •

Чоловік до жінки: Дивися, серце, тут про тебе пише газета. Ось написано, що забагато жінок на світі.

•
• •

Жінка: Я читаю кожного дня про рекорди мужчин, а ти не маєш жодного рекорду.

Муж: Нехай котрий спробує так довго витримати з тобою, як я. То був би рекорд над рекордами.

*
* *

— Ну, і що ти казав вчора жінці, як вернувся після опівночі додому?

— Я нічого не казав, казала жінка.

*
* *

— Я думаю, що твоя жінка дуже працююча.

— О так! Буває, як приходжу до хати о годині 3-ій ранком, вона ще стоїть з мітлою коло дверей.

*
* *

Він: Як мені не відмовиш, буду твоїм рабом, твоїм псом...

Вона: Чи хочеш, щоби я тебе кілька разів на день виводила на-
двір?

*
* *

Чоловік: Але ж, любя жіночко, чого ти все така перелякана, як я входжу?

Дружина: Не знаю! Сама дивуюся, що кожної глупоти страха-
юся. Певно, нерви...

*
* *

Чоловік: Куди збираєшся, Люсечко?

Жінка: Влодзьо просив мене про рандеву...

Чоловік: Дякувати Богу. А я думав, що йдеш до кравчині.

*
* *

— Звари, жінко, нині більше на обід, бо приведу гостя.

— А як маю варити? Чи так, щоби ще прийшов, чи так, щоби більше не приходив?

*
* *

— Що сказала тобі жінка, як ти вчора вернувся так пізно додому?

— Нічого. Тільки покивала головою.

— Чиєю?

— Моєю.

*
* *

Чоловік вертається з “полювання” і подає жінці зайця.

Жінка: Що значить ця картка, прикріплена до шкіри з числом 1.80?

Чоловік: Це, це, дорогенька, година, о котрій я його убив.

Нове видання шкільного підручника

*
* *

- Котра година, чоловіче?
- За десять хвилин буде четверта.
- Я не питаю, котра буде за десять хвилин, а яка є тепер.

*
* *

Пані: Марійко, о котрій годині повернувся мій чоловік додому?
Покоївка: Цього не знаю, але о сьомій ранку були ще черевики теплі.

*
* *

- Жінка до чоловік-професора:
- Наш малий випив чорнило. Що мені робити?
 - Пиши олівцем.

Цінна знахідка

*
* *

— Чи вам жінка не робить авантури, як вертається пізно до хати?

— Я зовсім не одружений.

— В таких разі не розумію, чому ви виходите з дому?

*
* *

Зустрічаються два одружені.

— Знаєш, жінки неможливі. Недавно я посперечався з жінкою і вона вже тиждень до мене не говорить.

— Ой друже, порадь і мені, що ти їй такого сказав.

*
* *

— Чи жінка допомагає вам також у літературній праці?

— Дуже! Щоденно, коли побачить, що беруся до писання, йде на візити до своїх приятельок.

*
* *

Моріц від'їжджає часто у справах до Львова. Одного разу він купив десь своїй жінці пояс чесноти, який замкнув на великий ключ.

Один з приятелів каже до Моріца:

— Ти здурів? У 20-ім віці пояс чесноти? Знаючи, що це некультурно, ти думаєш, що на таку машкару, як твоя жінка, хтось злакомиться?

— Злакомиться або ні, — відповідає Моріц, — але я, як вернуся зі Львова, то скажу жінці, що загубив ключ.

*
* *

— Галльо! Комісаріят!

— Так, прошу пані.

— Прошу вже не шукати мого чоловіка. Я вже сама знайшла його випадково в лазничці, куди його заперла минулої суботи, як повернувся п'яний додому.

*
* *

Чоловік: Як тільки гляну на твій новий капелюх, мушу сміятися.

Жінка: Зажди, як глянеш на рахунок, то вже тобі сміх пройде.

*
* *

— Я чув, що ваша добродійка втекла з шофером?

— Так, це дуже боляче. Другого такого доброго шофера я не знайду.

*
* *

Під час Французької революції в 1848 р. юрба бігла серединою дороги. Поліція схопила одного з юрби, який плентався позаду.

— Пустить мене! Я мушу бігти за юрбою. Я їх провідник!

*
* *

Один канібал-журналіст до другого канібала-журналіста:

— Цікаво, чому нашого редактора нема на з'їзді?

— Бо хворий. У нього алергія.

— Так йому й треба! Я ж його попереджав, щоб не їв тієї солом'яної вдовички!

*
* *

— Ви справді можете пишатися Торонтом: стільки тут українських церков! Торонтовці, певно, дуже люблять Господа Бога.

— Можливо — можливо, що дуже люблять Господа Бога, але один одного вони ненавидять, як чорти!

*
* *

Новеля з несподіваним закінченням:

— Хочете стати моєю дружиною?

— Ні.

І вони жили щасливо до кінця життя.

*
* *

Різниця між чоловіком і жінкою полягає в тому, що чоловік заплатить два долари за річ, яка коштує одного долара, але яка йому потрібна, а жінка дасть долара за річ, яка коштує два долари, і яка їй зовсім ні до чого.

*
* *

Тато запитав сина, чому той не пошукає собі кращої дівчини.

— Це єдина дівчина, яку я міг дістати до того автомобіля, який ми маємо.

Чоловік знайшов під ліжком жіничного коханця, витягнув його за комір.

— Що ви робили у спальні моєї жінки?

Коханець мовчить.

Чоловік:

— Кажіть!

Коханець:

— А хіба ви мені повірите, як скажу, що чекав там на автобус?

— І що, беруть? — питає турист зустрічного риболова.

— Беруть, беруть, — відповідає рибак.

— І що з того, що беруть? Тепер всі беруть, тільки ніхто якось не дається зловити.

— Росіяни, білоруси і українці п'ють горілку; німці, чехи, датчани — пиво; французи й італійці — вино.

— А що п'ють поляки?

— Всьо.

— Чи то правда, що одружені живуть довше?

— Ні. Але їм видається, що їх життя триває віками.

— Як найлегше виграти на вазі?

— Купити ваги за сто долярів, а продати за двадцять.

— І то рекляма?! Оголошуйте. “Їжте овочі і ярину. То саме здоров’я!” А в склепі ані ярини, ані овочів. То смішне, — денервується клієнтка.

— Сміх — то також здоров’я, — найспокійніше відповідає продавчиня.

— Тієї ночі злодії винесли всьо з мого склепу, — у розпачі каже власник.

— А сторож?

— Сторожа залишили.

— Скільки пані треба було, щоб навчитися їздити?

— П’ять, шість. Докладно не пам’ятаю.

— Днів чи тижнів?

— Автомобілів.

— Чи будеш мені вірною? — питає чоловік жінки, виїжджаючи в службову поїздку.

— А чи я ворожка?

Чоловік забирає у фотографа знімки. Переглянувши їх, каже:

— Я їх не візьму. Моя жінка виглядає тут як сова.

— На це треба було звернути увагу перед шлюбом.

*
* *

— Ваш паспорт не дійсний. Тут на знімці голова лисого чоловіка, а ви ж маєте волосся.

— Паспорт справжній, то моє волосся фальшиве.

*
* *

Чоловік застрахував своє життя і незабаром втопився.

Сусідка каже вдові:

— Яке щастя, що ваш чоловік був такий передбачливий, хоча не вмів ні читати, ні писати...

— І плавати, Богу дякувати, — відповіла вдова.

*
* *

— Коли він кинув бокс, відразу одружився!

— Так, він без щоденного бою не може...

*
* *

— Алькоголь мені шкодить. На другий день я завжди опухлий і побитий.

— Нирки?

— Дружина.

*
* *

— Чоловікові не подобається моя нова шуба.

— То поміняй — і кінець проблемі!

— Чоловіка?

*
* *

Надзвичайно вихований молодий чоловік засидівся у знайомої, коли почалася заметіль.

— Куди ви поїдете за такої негоди? Залишайтеся ночувати, — запропонувала господиня.

— Дякую, — відповів гість та за мить щез.

Десь опівночі він повернувся весь задубілий.

— Де ви були? — здивувалася господиня.

— Збігав попередити маму, що не ночуватиму вдома.

*
* *

Вояк на варті кричить до інспекційного старшини, який вертається з інспекції.

— Стій! Хто йде?

— Дурень! — забурмотів старшина.

— Перепрошую... я думав, що то хтось чужий.

*
* *

— Стрілець Нитка, скажіть, що таке стратегія?

— Стратегія, голову слухняно, це тоді, коли стріляється, хоч нема амуніції, щоб ворог не помітив її недостачі.

*
* *

— Слухайте, стрілець Гичка, що це військова таємниця?

— Військова таємниця тоді, голову слухняно, як я йду другий раз на обід.

*
* *

Чи може свиня бути політиком?

— Ні. Але політик може бути свинею.

Священик при сповіді:

— Чи знаєш, хто у мене борошно краде?

— Що отець кажуть?

— Хто у мене борошно краде?

— Тут нічого не чути, — відповідає спритний органіста.

— Що ти говориш?

— Поміняймося місцями, то побачимо.

Помінялися місцями.

— А не знаєте, отче, хто до моєї жінки залицяється? — питає органіста.

— А справді, нічого не чути...

*
* *

Було винятково гаряче і сухе літо. Сонце спалило на полях збіжжя. Висохли криниці та ріки. Гинуть звірята. Людям загрожує голод. Жиди громадою, плачучи і йойкаючи, прийшли до цадика просити допомоги. А він мовчить. Жиди тим засмучені.

— Не поможу вам, бо немає до мене довіри.

— Як то, ребе? Власне ми прийшли до тебе, бо знаємо, що тільки ти можеш викликати дощ.

— Не маєте до мене довіри. Бо коли б його мали, то прийшли б відразу з парасолями.

*
* *

Шабас по молитві. З божниці виходить рабин в товаристві своїх помічників і бачить недалеко під муром молодого жиди, що курить.

— О нещасливий грішнику! — кричить обурений рабин. — Як смієш зневажати святий день шабасу! За кару нехай мур, під яким стоїш, звалиться на тебе!

Жиди з його оточення почали просити й благати про милосердя, вказуючи на молодий вік грішника, можливість спокути і поправи. Рабин дався переконати і сказав:

— Нехай той мур, під котрим стоїть грішник, не завалиться! І сталося чудо. Мур не завалився!

У "хедері", бідній релігійній жидівській школі, під час перерви учень питає "меламеда", учителя:

— Ребе, наша рабинова недавно породила дитину. Як то в рабина чи так само, як в інших людей?

— О ні, — відповідає учитель. — Видиш, наш рабин — то святий чоловік і то є так: як рабин лежить в ліжку, до нього прилітає чотири ангели, беруть його за руки і ноги і приносять до ліжка рабинової. Він там собі полежить, полежить. Потім прилітає вісім ангелів і відносять його знову до його ліжка.

— Ребе, — дивується учень, — чому в один бік було чотири ангели, а для повернення треба вісім?

— Бо чотири ангели не відірвали б його від рабинової.

— Знаєш, Лазарку, невдовзі тобі сім років і підеш до школи.

— А що я там буду робити, — здивовано каже Лазарек, — коли не вмію ні читати, ні писати?

Шльома йде до доктора.

— Що вам докучає?

— Пане докторе, як роблю сюсю, то маю який дивний біль.

— То прошу зробити до того слоїка, що там стоїть на столику. Я мушу вийти на кілька хвилин до телефону. Як повернуся, ви мені скажете, де вас болить і які то болі.

Коли доктор невдовзі повернувся, побачив, що столик і стіна побіч нього були мокрі.

— Що ви зробили? Я казав вам зробити сюсю до слоїка.

— Пане докторе, я пробував всяко, але не міг трафити.

Мошко питається свого приятеля:

— Слухай, Арон, чи ти віриш в Бога?

— Не вірю, але на всякий випадок вдаю, що вірю.

— Чому, для чого?

— Бо як Бога нема, то хвала Богу. Але, як Бог є, то не дай Боже!

Російська цариця, Катерина II, була між іншим славна — з великим темпераментом. Її коханцями були члени прибічної охорони, котрих сама вибирала з-поміж великих і сильних жовнірів. Коли не була задоволена з "услуги", то такий партнер другого дня платив головою. Одного дня захотілось цариці ввести новацію: хотіла мати охотника. Поставила свою гвардію в два ряди і запитала, хто сам зголоситься на охотника. Тишина. В ряду оркестри виступає найменший, худенький Йосек. Цариця здивована:

— Ти, Йосек?

— Так, я, Ваша Цісарська Величність.

— А знаєш, що тебе чекає, коли не буду з тебе задоволена?

— Знаю, Ваша Цісарська Величність, тільки прошу сповнити два мої побажання-прохання.

— Яких?

— Щоби весь час було темно і щоби за кожним разом вийти надвір трохи віддихнути...

Цариця згодилася і забрала Йоська з собою, нагодувала, напоїла і розпочалася шалена ніч. Цариця задоволена і здивована. В кінці

по кількох вдовольняючих обіймах, приголомшена, засвітила світло, і перед собою побачила великого, як дуб, гвардиста.

— Що ти тут робиш? — запитала здивована.

— Цісарська Величність, хіба не знають, що я тут роблю?

— А де Йосек?

— Йосек стоїть на долині і продає квитки.

Пан Розенберг припровадив хвору жінку до славного спеціаліста. Лікар обстежив, написав рецепту, сказав, як вживати ліки. Пан Розенберг питає, скільки належить.

Лікар:

— Тисячу долярів.

— Але ж, пане докторе, не можу стільки заплатити! Мало заробляю, маю шестеро дітей і хвору жінку.

— То нехай буде вісімсот.

— Не маю стільки.

— Ну то п'ятьсот.

— Також не маю.

— То нащо ви привели жінку до такого дорогого спеціаліста?

— Але, пане докторе, для здоров'я моєї жінки нічого немає за дорогого!

Священик зустрічає групуку збиточників, зібраних коло якогось пса.

— Що ви робите, мої діти? — питає з батьківською журбою.

— Говоримо неправду, — каже один із збиточників.

— Той, хто скаже найбільшу брехню, виграє цього пса.

— О, Великі неба, — каже священик.

— У вашомі віці навіть до голови не прийшло мені, щоби сказати неправду!

— Виграв! — в один голос закричали збиточники.

— Отче, пес ваш!..

Бог сотворив світ і відпочив,
Бог сотворив чоловіка і відпочив,
Але коли сотворив жінку,
Немає спокою ані для нього, ані чоловіка.

— А казав я тобі, щоб ти поменше зважала на лінію...

Переходячи через цвинтар, Степан побачив чоловіка, що істерично плакав над чиймсь гробом.

— І чому вмирались? І чому вмирались. І чому, і чому, чому?

Чулий на людську долю Степан рішив потішити незнайомого:

— Дуже співчуваю вашій розпачі. Той хтось мусів бути вам дуже близький.

Чоловік, трохи заспокоївшись, обтирає сльози і каже:

— Ніколи я його не бачив. То був перший чоловік моєї жінки.

Вона: Чи можете мені зробити одну маленьку послугу?

Він: Дуже радо! Чим можу служити?

Вона: Я хотіла б зробити щось на злість моїй товаришці Соні, допоможіть мені...

Він: З приємністю! Що ж я маю зробити?

Вона: Одружіться зі мною, то її шляк трафить зі злости.

*
* *

Зустрічає поет селянина і каже:

— Слухайте, дядьку, чи ви знаєте, що таке рим?

— Та, відай, то місто, де живе Папа Римський.

— Ні, не про місто я говорю, але про поезію, про такий добір слів, що одно до другого пасує. Ось скажіть яке-небудь слово, а я скажу до нього рим.

— Слово? Хай буде: вітрак.

— До цього рим буде: дурак.

— Ну, а тепер я скажу рим! — каже поет.

— Прошу: корова.

— Сто чортів твоєї матері!

*
* *

Прийшов жид до ворожки:

— Скажіть мені, що мене чекає в цьому році?

— Як ви називаєтеся? — питає ворожка.

— Іцко Робінович.

Ворожка перебирає карти, дивиться “кришталеве скло”.

— Ой, Іцку, будете мати велике нещастя, народиться вам син, але то не ваш.

— Ой, о йой, ой...

— Жінка ваша і далі буде вам зраджувати.

— Ой, ой, о йой...

— То ще не все, ви загинети в нещасному випадку.

— Ой, йой, як то добре, що я не називаюся Іцко Рабінович.

*
* *

— Мошки, ти був у Римі?

— Був.

— А бачив ти Папу?

— Бачив, був у нього.

— А який він?

— Він нічого, але вона...

Прийшов жид до лікаря.

— Що вам бракує, Мошку?

— Пане доктор, болять у мене ноги.

— Ну то сідайте.

Мошко сів; доктор його оглянув.

— Мошку, встаньте і сідайте, встаньте і сідайте з рухом так кілька разів.

По кількаразовій такій гімнастиці Мошко кричить:

— Ой, пане докторе, то встань, то сядь, ліпше вже сісти і не встати...

Одній амбітній пані вдалося нарешті одержати запрошення на велику урочистість. Коли засіла межи добре знаним єпископом і менше знаним рабином, рішила до кінця використати це нещоденне сусідство.

— Чуюся, — сказала, — як сторінка поміж Старим і Новим Тестаментом.

— Та сторінка, дорога пані, — каже рабин, — переважно порожня.

Дзвонить один до свого приятеля і питає:

— Що там нового у тебе, Степане?

— У нас велика трагедія.

— Яка?

— Мою тещу вкусила гадюка.

— І що — теща померла?

— Та де! Гадюка здохла.

Попали три німці в полон. Росіянин питає:

— Яке твоє прізвище?

— Вас?

— Пиши — Вас.

Питає другого:

— Яке твоє прізвище?

— Вас?

— Це, певно, його кузен.

Питає третього:

— Яке твоє прізвище?

— Вас? — розлютився росіянин і як вдарить його в обличчя.

А німець каже:

— Варум?

— От і кажи, що твоє прізвище Варум, а не Вас.

Приїхало одне подружжя в Канаду, за півроку стягнули своїх кумів, які приїхали перед Великодніми святами і куми кажуть:

— Добре було б піти на базар та й купити порося.

— Ви ж, кумасю, певно вже можете домовитись?

Не хотіла бідна кума признатися, що мало розуміє, хіба кілька слів. Але пішли на базар.

Ось кума і питає фермера:

— Ватсомере порося?

Фармер каже:

— Ватсомере віт ю, ґов ту гел.

Кума й питає:

— А що він сказав?

— Сказав — не купите, бо дороге.

Архангел Гавриїл інформує Пана Бога:

— Хтось до Тебе.

— Хто такий?

— Каже, що називається Епстейн і що прийшов від імені жидівського народу на землі.

— Добре. Впусти його.

Епстейн входить через золоті ворота.

— Пане, Жиди хочуть, щобись їм відповів на одно питання.

— Про що йдеться?

— Чи то правда, що ми вибраний народ?

— Так.

— Справді ми Вибраний Народ?

— Так.

— Що ж, в такому випадку Жиди хотіли би просити, щобись Пане для відміни вибрав когось іншого.

*
* *

Що ти подарував дружині на її сорокаріччя?
— Привітав з тридцятиріччям...

*
* *

Бабця співає онукові колискову. Через деякий час внук запитує:

— Бабцю, можна вже спати, чи тобі ще хочеться поспівати?

*
* *

Жінка прийшла до банку, простягає чека й каже:
— Вибачте, що підпис мого чоловіка такий нерозбірливий! Я й не підозрювала, що він так злякається, побачивши в моїх руках пістолет.

*
* *

— Мамцю, що таке статист?
— Це людина, яка бере участь у грі на сцені, але нічого не говорить.
— Як наш татко?

*
* *

— Стрілець Щипавка! — кричить вістун. — Скажи, що стрілець повинен зараз рано зробити?
— Одягнутися.
— Зле! Скажи ти, Баричко!

— Умитися.
— Зле! Капуста!
— Піти за потребою.
— Зле! Ніхто з вас не знає. Повинен ще увечері вичистити всі гудзики від однострою! Зрозуміли?

*
* *

Два старі галицькі “ляндштурмаки” йдуть стежною в Карпатах. Нараз побачили в долині козаків. Один з них намірюється, щоб вистрелити. Другий каже:

— А вважайте, куме, щоб ви коня не поцілили; все то шкода худобини.

*
* *

Сотник Кишка каже до чури:

— Грицьку, мені здається, що печеню сьогодні щось чути.
— Голошу слухняно, і я так думав, пане сотнику, але не хотів вам псувати апетиту.

*
* *

У шпиталі протягом кількох днів лежав стрілець Задирка і скаржився на біль серця. Лікарі не могли ніякої хвороби в Задирки знайти. Одного дня санітар ствердив, що Федь Задирка небіжчик. На це один стрілець каже:

— Має щастя, сарака, бо сьогодні за симуляцію мав піти до паки.

*
* *

Стрілець Катовка служить при військовій жандармерії. Рано повертається зі стежі і голосить десятникові, що вночі зловив дезертира.

Десятник: Дуже гарно! А де він?

Стрілець: Голошу слухняно, що втік.

*
* *

- Що то сталося, що твій чоловік зламав ногу?
- Зійшов до пивниці по бараболі, підковзнувся.
- Ну і що ти зробила?
- Макарон.

*
* *

Жінка як континенти: до 16 року життя недоступна як Австралія; до 20 року життя дика як Азія; до 25 року життя горяча як Африка; до 45 року життя доступна для всіх як Америка, ну а потому — з'їджена як об'єднана Європа.

*
* *

Зустрічається два приятелі.

- Позич мені 100 доларів, — просить одні з них.
- На жаль, маю тільки десять.
- Не шкодить. Дай десять, а решту будеш мені винен.

*
* *

— Хто дзвонив? — питає приятель Новакову, як відклала телефонічну слухавку.

- Мій чоловік.
- І що сказав?
- Що прийде додому пізніше, бо грає з тобою у бридж.

*
* *

— Ох, чоловіче, чую, що вже не любиш мене так, як перед шлюбом, — тяжко зітхає заміжня жінка.

— Та хіба не знаєш, що ніколи я не мав великого потягу до заміжніх.

*
* *

Йдуть двоє п'яних дорогою. Один каже:
— Що робити, на мене стовп іде.
— Будь розумний, обмини і не зв'язуйся...
— Ні-ні, годі! Я вже двох і так обминув..

*
* *

— Ти бачив? Кінь хотів вкусити мене за голову.
— Має нюх, почув полову.

*
* *

Йдуть по горі два верхолази, Іван і Петро. Несподівано Іван зривається зі скелі і падає в гірську ущелину. Петро через кілька секунд гукає:

— Іване! Ти ще живий?
— Живий!
— Руки-ноги цілі?
— Цілі.
— Тоді підіймайся наверх!
— Не можу.
— Чого?
— Ще не долетів!..

*
* *

Коли сім'я сіла обідати, за вікном майнула постать сусідки.
— Чорти її несуть! — вилаялась мати. — Скажіть, діти, що мене нема вдома. Я поїхала.

А сама сховалася під столом. Ось і сусідка в хату.

— А матері нема вдома, — каже найменше. — Вони поїхали під стіл.

— У нашій родині панує повна демократія, — хвалиться Петро своєму колезі.

— Як жінка говорить, я не слухаю, як я говорю, то вона не слухає.

— Від кого маєш той перстень?

— Від Петра.

— А хутро.

— Від Івана.

— А ті чудові черевики?

— Від Марка.

— А від кого та дитина у візку?

— Бузьок мені приніс.

Молода дівчина признається своїй приятельці:

— Я дала оголошення до газети, що хочу познайомитись з атракційним брунетом.

— Ну і що? Багато дісталась зголошень-оферт?

— Кількадесять. Одну навіть від свого тата.

— Дуже гарно пані виглядає по-шампанському, — говорить на прийомі мужчина до сидячої побіч нього немолодої жінки.

— Але ж я не пила шампанського!

— Але я пив!

- Я сьогодні впав із двадцятиметрової драбини.
- Твоє щастя, що залишився живий!
- Так, мені поталанило: я стояв на нижньому щаблі.

- Пробачте, ви сіли на моє віяло.
- Я? Сів на ваше віяло? То ж бо мені здалося, що знизу дме!

- Покажіть мені, будь ласка, дешевий кишеньковий годинник.
- Ось, будь ласка, сто карбованців.
- Ні, цей кишеньковий годинник мені не по кишені.

- Який гріх скоїв Адам? — питав панотець учня в школі.
- Він з'їв яблуко, яке дала йому Ева.
- Гаразд, а що його за те чекало?
- За кару мусів одружитися з Евою!

- П'яний як чіп чоловік гукає з двору:
- Жінко-о-о!
- Чого тобі?
- Не крути так сильно хатою, то в двері не можу вскочити!

— Хто хоче стати багатим?! Поспішайте придбати цю книгу!..

*
* *

Зустрічаються два мисливці.

— Кого ти вбив?

— Осла.

— Братовбивця!

*
* *

— Ви вже замовили щось поїсти?

— Давно і не можу дочекатися!

— А що ви замовили?

— Пам'ятатиму я різні дрібниці!

*
* *

— Обережно, будь ласка! Ви мені всю сукню залили.

— Не хвилюйтесь, громадяночко, наш бульйон плям не лишає.

— Мамо, — кричить Івась — нині я видів Матку Божу на плембанії.

— Що ти плетеш?

— Так, отець стояв з нею у дверях і я чув, як говорив:

— “Матко Боска, йди звідси, бо ще хтось тебе побачить”...

— Згрішив я з Іриною, — сповідається Степан.

— Ну і як то було? — питає сповідник.

— Сиділисьмо обоє в покою, я поцілував її, а потім розіпняв спідничку...

— Ну і що дали? І що?

— Потім розіпняв станик...

— Ну, ну і що дали?

— І нагло увійшла її мама...

— А то пех!

— Як ти міркуєш, Онуфрію, — запитує отець семінариста, — чому деякі керівники держави, колишні атеїсти, до церкви тепер ходять, але не хрестяться?

— Рука не піднімається, отче.

— А чому наш парламент працює, а народові жити все гірше і гірше?

— Та тому, що більшість в парламенті не вірить в Бога, тож він зробив так, що вони говорять різними мовами і тому один одного не розуміють.

— Миколо, що тобі найбільше сподобалося на практиці в їдальні? — запитує викладач учня кулінарного технікуму.

— Як майстри-кулінари з хліба і панірувальних сухарів роблять м'ясні котлети.

*
* *

— Ну, як ви тепер себе почуваєте?

— Гірше, ніж у минулому, але краще, ніж у майбутньому.

*
* *

— А ви, пані, чого прийшли на прийом до кардіолога?

— За покликом серця.

*
* *

— Чи знаєш, люба, що жінки витрачають на косметику вдвічі більше, ніж держава на армію?

— Ну й що? Зате жінки вдвічі більше здобувають перемог!

*
* *

— У вашого чоловіка минув шок після аварії?

— Після аварії — так. Але після ремонту машини — ні.

*
* *

— Ведіть мене, колего, до найтяжчого хворого.

— Прощу, вас, професоре: хворий Чуприна — 246 кілограмів.

*
* *

— Ілонко, будете танцювати чи поговоримо?

— Я дуже втомлена, краще танцюватимемо.

*
* *

— А як з ним? — питають учні свого товариша, котрий відвідав хворого учителя вдома.

— Дуже зле! Позавтра вертається до школи.

*
* *

— Зачекай з тою авантюрою, як нікого не буде вдома! — просить чоловік жінку.

— Та ж нікого немає!

— А я?

— Ти все ще не вийшла заміж?

— Ні, після того, як я розлучилась з другим чоловіком і посварилася з третім нареченим — не маю чомусь щастя...

*
* *

- Яка різниця між американцем та шкотом?
- Коли американець полісіє, шукає ліків для росту волосся, а коли це трапиться шкотові — він якнайскорше продає гребінь...

*
* *

- Тьоцю, чому ти не маєш дітей?
- Бо бузьок мені не приносить...
- Як ти, тьоцю, віриш в бузька, то нічого дивного, що не маєш дітей!

*
* *

- Татусю! У того пана немає жодної волосинки на голові!
- Тихо, бо може почути...
- То він ще про це не знає?

*
* *

- Яка найбільша кара за бігамію?
- Дві тещьові!

*
* *

- В суботу я бачив тебе з жінкою на танцях, — каже Волощук своєму колезі по праці.
- З жінкою? Ах так. Звичайно. Але краще не згадуй їй про це.

*
* *

- Прошу якісь парфуми!
- Для жінки чи якісь дорожчі?

*
* *

— Глянь, — сіпає жінка свого чоловіка за руку, — цей тип, що сидить перед тобою, спить.

— І через те ти мусиш мене будити?

*
* *

Один парубок, не дуже обдарований музично, говорить про забаву: “Знаєте, танцював я здорово і музика мені зовсім не перешкоджала”.

*
* *

— Після мого розуміння, пасторе, Біблія забороняє здобувати користі з помилок інших людей. Чи не так?

— Так. А про що йдеться?

— Чи в такому разі можу сподіватися на повернення тих двадцять п'ять долярів, які я заплатив минулого року за наш шлюб?

*
* *

В готелі пара просить двоособову кімнату.

— Панство по шлюбі? — питає рецепіоністка.

— Але ж так! І то обидвоє!

*
* *

Зібралася дівчина до міста по купно. Іде дорогою, а дощ став накрапати. Вона мала дві спідниці. Схопила спідницю та й накрила голову. Виходить жид із skleпу і питає:

— А де це ти, дівко, йдеш?

— До міста.

— Але не забудь стягти одну спідницю на долину, бо вся змокнеш.

— Як пан сміє проводити мою доню додому о п'ятій годині ранку? — кричить зденерований батько.

— Я вас дуже перепрошую. Дуже перепрошую, але о шостій я розпочинаю працю.

— Яка шкода, що твій перший чоловік помер таким молодим. Був таким гарним і добрим чоловіком, — співчуває Зацерковній знайома.

— Мій другий чоловік говорить те саме.

— А тепер я якась змучена — охляла, — скаржитися в товаристві ясна бльондинка, відома своїми численними фліртами, — а тут лікар казав мені якнайменше лежати.

— Та, напевно, трохи відпочинку тобі не зашкодило б, — зауважила одна з приятельок.

Суддя: Яка ваша професія?

Свідок: Я соліст.

Суддя: А де співаєте?

Свідок: Я не співаю. Я солю капусту, огірки та помідори.

Два приятелі зустрічаються на вулиці.

— Ось уже два місяці я ходжу на співанки чоловічого хору, — каже один.

— Ну і як воно?

— Чудово проводимо час. Випиваємо по кілька чарок, граємо в карти, а коли жінки приходять за нами, танцюємо.

— А коли ж ви співаєте?

— По дорозі до дому.

*
* *

Розмова:

— Я хочу бути похована біля Вагнера.

— А я хотів би, щоб мене поховали з Барбарою Страйзент.

— Та що ти! Та вона ще жива!

— А я що — мертвий?

*
* *

На концерті один слухач схвильовано звертається до свого сусіди й критикує співачку.

— Який жакликий голос! Ви не знаєте, хто вона?

— Знаю, — процідив той, — моя дружина.

— О, вибачте, голос в неї не такий то вже поганий, але ця пісня справді страшна. Який нездара її написав?

— Я написав, — зашипіло знову.

Мао: — Зачекай, наступні сторінки вже писатиму я!

Чоловік прийшов з роботи, роздягнувся і пішов у вітальню. Сів на канапу і бачить, що на столику у попільничці недогарок з цигари.

— Жінко, а звідки цей недогарок в попільничці?

Жінка, не довго думаючи, каже:

— З Куби.

Гаврило по виплаті заробку випив в барі півлітра горілки з товаришем. Мали охоту на ще більше, тому Гаврило запросив його до себе додому.

— Сядемо в кухні, бо в покою спить жінка, не будемо їй заважати.

Але коли Гаврило вийшов до лазнички, його товариш потихеньку заглянув до покою.

— Гаврило, твоя жінка спить з якимось фацетом!!!

— Я його знаю, не варто його будити, він горілки не п'є.

Жінка повернулася з вакацій.

— Чи ти була мені вірною? — допитується чоловік.

— Так само, як ти мені...

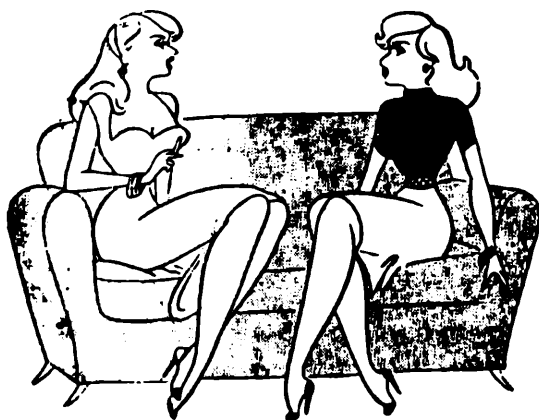
— Але, моя дорога, останній раз поїхалась на вакації.

Хлопець з дівчиною на spacerі.

— О, коханий, — шепче дівчина, — не можу тобі ніяк пояснити свого почуття, котре порушує все моє нутро.

— Зі мною те саме. Ми не повинні були їсти тих сливок і запивати пивом.

- Що з тобою, Марійко? Тепер усі кидають курити, а ти почала. Відколи і чому?
— Відтоді як мій чоловік побачив у нашій спальні недопалок. Оскільки мій чоловік не курить, я мусила сказати, що то від мосї сигарети.

На шляху трапився страшний випадок. Авто переїхало жінку на половину. До трупарні приїхав чоловік і забирає тіло, тільки долішню частину. Здивованому лікареві каже:

— Що любив — забираю, що пискувало — залишаю.

На пляжі роздягнена гарна дівчина. Біля неї примостився фацет з радіо, ніби випадково погладив її по грудях.

— Пане, що ви робите?!

— Шукаю вільної Європи.

Дівчина поглянула критично на його купелівки.

— З такою антеною ви навіть Торонта не дістанете.

Чоловік має охоту напиться горілки. Йде до холодильника, бо знає, що там стоїть пляшка. Застала його на тім жінка і каже:

— Залиши то, як стоїть то нехай стоїть, може я до когось піду або хтось до мене прийде...

Чоловік відійшов від холодильника як побитий. Вночі жінка має охоту на кохання, а він до неї:

— Залиши, як стоїть то нехай стоїть, може я до когось піду, або хтось прийде до мене...

— Як ми поберемось, мій найдорожчий, будемо мати троє дітей, — каже до нареченого молода дівчина.

— Звідки ти знаєш, що троє? — питає хлопець.

— Тому, що вони зараз мешкають у моєї мами.

— Що сказав тобі лікар? — питає чоловік жінки, що вийшла з лікарського кабінету.

— Радив мені змінити клімат. Найкраще виїхати в Альпи або на Кавказ. Куди їдемо?

— До іншого лікаря!

Після місячного перебування на службовій праці Тисячний вертається пізно вночі додому.

— То ти, коханий? — чує в спальні голос заспаної дружини.

— Ні, найдорожча, — притомно відповідає, — то тільки я, твій чоловік.

*
* *

— Я була сьогодні в лікаря, — каже жінка чоловікові. — Казав мені показати язик і приписав якісь зміцнюючі таблетки.

— Мій Боже! Але хіба не на язик!

*
* *

— Будемо бавитись у хованки, — пропонує дівчина закоханому в неї хлопцю. — Як мене знайдеш, буду твоя...

— А як не знайду?

— То я за шафою.

*
* *

Жінка біля помираючого чоловіка. Замучує його неперестанним лементом і запевняє в великій до нього любові і прив'язанні. Врешті хворий намагається перервати бодай на хвилину потік її слів.

— Чи не дозволиш мені висловити хоч останнє побажання? — тихенько слабим голосом каже чоловік.

— Алеж говори, коханий! Зроблю все!

— Знаю, що тепер замовкнути, то було би понад твої сили. Але як умру, прошу, хоч хвилиною мовчанки вшануй мою смерть.

*
* *

Під час обіду чоловік нагло встав і кричить:

— Ковтнув волосину! Ковтнув волосину!

Жінка на то:

— Ой, велика річ! Перед шлюбом хотів мене з'їсти цілу.

*
* *

— Звідки вертаєшся? — злісно питає жінка чоловіка, який повернувся додому пізно вночі.

— З Атлантиди.

— Як то, Атлантида залита!

— А я то ні?

*
* *

Автоінспектор — водієві:

— З вас штраф, шановний!

— Але за що? Я досвідчений водій і знаю, що нічого не порушив!

— Зате я — недосвідчений міліціонер. Звідки я знаю, порушили ви чи ні? Мені плян виконувати треба.

*
* *

— Ти буваєш ніжною зі мною лише тоді, коли тобі потрібні гроші! — з докором каже жінці чоловік.

— А хіба це буває так рідко?

*
* *

— І який фінал твоєї повісті? — запитав письменник письменника.

— Трагічний! Ніхто не хоче її видавати...

*
* *

— Навіщо ти наклеїв на зошит фотографію батька? — запитує мати сина.

— Вчителька вчора сказала, що вона хотіла б побачити того дурня, який робив мені домашню роботу.

Дівчинка запитує батька:

— Тату, що таке землетрус?

— Землетрус — це... як тобі пояснити?

— А ти не пояснюй, — каже мати, — краще покажи!

Якось Гемінгвей подорожував по Європі. Друзі з Нью-Йорку, не знаючи, де саме перебуває письменник, надіслали йому телеграму з такою адресою: "Ернесту Гемінгвею. Бог зна куди".

Згодом надійшла відповідь: "Бог дізнався. Ернест Гемінгвей".

Четверте обличчя Сльцина

Тато звертається до сина:

— Вибачся перед братиком за те, що ти назвав його дурнем, і скажи, що жалуюсь!

— Жалую, Івасю, — перепрошус братчик, — що ти дурний..

*
* *

— Моя жінка мусить вміти співати, танцювати, грати на різних інструментах, весь час мусить бути вдома, — каже Степан до свого товариша.

— Замість того, щоб шукати такої жінки, — радить йому товариш, — купи собі телевізор.

*
* *

В залізничному переділі напроти елегантного пана сідає темнувата блондинка з синком.

— Скільки вам пане років? — питає хлопець.

— Тридцять вісім.

— Маєте жінку?

— Ні.

— А маєте якусь фірму?

— Ні.

— Мамо, а що ще я мав запитати? — звертається хлопець до мами.

*
* *

— Зрозумій, мій дорогий сину, — переконує мама свого сина, намагаючись відмовити його від одруження, — що то, напевно, не мудра і порядна дівчина, якщо вона хоче вийти за такого як ти.

*
* *

— Дуже я журюся, — жаліється Ковальська приятельці, — моя доня нічого про себе не говорить.

— О, моя дорога, — потішає її приятелька, — не маєш, на що нарікати. Моя доня говорить мені всьо про себе. Тепер я маю головний біль.

*
* *

Прийшов з ревізією — пішов з провізією.

*
* *

- Ви не заперечуєте, якщо ми завтра повечеряємо разом?
- Звичайно, із задоволенням!
- Ну, тоді завтра о восьмій у вас!

*
* *

— Ні, в наш час немає друзів! Уявіть собі, зустрів я недавно доброго знайомого і попросив позичити мені двісті карбованців. І що ти думаєш? Цей негідник мені відмовив!

— Я відразу тебе попереджаю: я також негідник.

*
* *

Людина не поспішаючи йде під зливою.

— Чому б нам не піти швидше!

— А для чого поспішати? Хіба попереду не такий самий дощ?

*
* *

У переповнений трамвай заходить літня жінка і бачить хлопця, який сидить на лавці.

*Так бачить ситуацію в Росії
американська газета "Нью-Йорк
Таймс"*

- Хлопче, — питає вона, — хіба ти не можеш встати?
— Можу, звичайно, але ви одразу ж займете моє місце!

*
* *

- Ви навчите мене, як треба кататися, щоб не розбити собі лоба?
— Гм... то дуже просто: постарайтеся падати потилицею!

*
* *

- Чому він нічого не робить?
— Він заміщає начальника!

*
* *

- Ти можеш позичити мені триста карбовців?
— А нащо тобі гроші?
— Хочу раз і назавжди розплатитися з боргами.

*
* *

- Уявіть собі, шановна, у мене так і крутяться всякі думки в голові!
— Що ж тут дивного? Вони мають багато вільного простору.

*
* *

Кохання має чотири фази. Перша — музика без слів. Друга — слова і музика. Третя — слова без музики. Четверта — ні слів, ні музики.

*
* *

— Стрілець Булька, скажи мені, чому шабля крива?
— Тому, щоб нею легше було рубати.
— Дурний! Шабля мусить бути крива, бо інакше не влізла б до піхви.

*
* *

Остання підготовка до наступу. Сотник переглядає відділи, що мають за хвилину вирушити до бою.

— Черепаха! — кличе сотник. — Кілько вб'єш ворогів?
— Чи я знаю? Коби одного.
— Добре! А ти, Зварич?
— Щонайменше двох.
— Славно! А ти, Зелений?
— Я? Як Зварич уб'є двох, то я можу йти додому.

*
* *

Батько: Де ж ти був так довго? Ще перед четвертою годиною послав я тебе кинути листа до скриньки, а ти приходиш аж по п'ятій.

Син: На скриньці було написано, що листи вибираються о п'ятій годині і я мусів зачекати.

*
* *

Господар: У мене все точно, як у війську: о 6-й рано вставати, о 1-й обідати, о 10-й спати.

Слуга: Як нема що більше робити, то я і з того вдоволений.

*
* *

— Стрілець Шпонька, чому закриваєте одне око, коли націлюєтесь?

— Голошу слухняно, що коли б я закрив обоє очей, не бачив би нічого.

*
* *

— Пане докторе, скажіть, будь ласка, що мені бракує, але не на вченій мові, а так, по-простому, по-українськи.

— Та вам властиво нічого не бракує поза тим, що ви жерун, п'яниця і лінюх.

— Дуже дякую, пане докторе, а тепер ласкаво переведіть мені це на медичні назви, щоб я міг переказати своїй жінці.

*
* *

Покупець: Скажіть, ви впевнені, що ця риба свіжа?

Продавець: Не знаю, шановний. Я працюю тут всього тиждень.

*
* *

Весна. Гніздування. Шпаківню зайняв горобець.

— Це ж для шпаків!

— А в мене записка від орла!

*
* *

Двоє молодих хлопців сидять у переповненому трамваї.

— Навіщо ти заплющив очі?

— Не можу дивитися, коли старі жінки стоять.

*
* *

— За що вигнав Бог Адама і Еву з раю? — питає священник учня в школі.

— За те, — каже учень, — що з'їли зелений овоч з дерева, а зеленого овоча не можна їсти, бо живіт болітиме.

*
* *

Батька викликали до суду. Син з власної волі пішов також з ним. Увечері повертає додому, а мати питає:

— А що, виграли тато справу?

— Виграли!.. — каже син.

— А чому ж не прийшли з тобою додому?

— Зараз прийдуть, лише мають дістати ще двадцять п'ять буків.

*
* *

— Хто крутиться? — крикнув офіцер перед вишикуваною ротою солдатів.

— Земля, — пролунало в строю.

— Хто сказав, що земля крутиться?

— Копернік...

— Солдат Копернік, шаг впірьод!

*
* *

— Ти чого спиш? — застали уночі сонного сторожа.

— А хіба я знаю? Може, на дощ, — відповідає той.

*
* *

У листі до матері солдат написав:

“Живу, мамо, добре, служба йде, одне погано, що нарядів багато дають”.

А мати відповідає:

“Якщо в тебе, синку, є зайві наряди, то присилай їх нашому Ягорці, він ростом майже такий, як і ти, то зносить”.

*
* *

— Тату, а що це таке — чудо?

Батько кілька разів шльопає сина по сідниці. Той починає плакати.

— Ну що? Було боляче?

— Звичайно, ще й як! — відповідає син.

— Так ось, якби не було боляче, це було б чудо!

*
* *

— Чому гостей проводите до дверей?

— Щоби переконатися, чи вже точно вийшли...

*
* *

— Касю, скажи назву якоїсь ріки в Америці!

— Котрої, пане професоре?

*
* *

— Маю для вас дві вістки. Злу і добру. Котру хочеш почути першою? — питає хірург пацієнта, який тільки проснувся від наркозу.

— Злу...

— Ми були змушені відтяти вам обі ноги.

— А добра?

— Ми знайшли купця на ваші чоботи...

•
• •

Учень розповідає в школі: А як цар убив змія, пішов до дівчини і піддався їй.

•
• •

— Ну, як тобі, Павлику, подобається нова мама?
— Я мав вже ліпші.

•
• •

— Король може правити державою вже з 14 літ, а одружуватись щойно у 18. Чого воно так?
— Бо легше правити державою, ніж жінкою.

•
• •

— Матусю, скажи, чи всі казки починаються зі слів: “Жив собі колись...”?
— Ні, синку! Не всі. Часом казочка починається так: “Нині ввечері у мене засідання”.

•
• •

— Михасю, покажи мені на мапі Америку.
Михась показує.
— Добре. А тепер, мої дорогі, скажіть мені, хто відкрив Америку?
Цілий клас одногolosно:
— Михась!

ТІЛЬКИ ДЛЯ ДОРОСЛИХ

*
* *

Пане Задорожний, ваша жінка мене зраджує!..

*
* *

— Що робить той молодий чоловік під твоїм ліжком? — кричить Стойчук до своєї жінки.

— Не маю поняття, але якби ти знав, що він робив у ліжку!

*
* *

Жінка за своє життя плаче п'ять разів із сорому. Перший раз, коли робить то перший раз. Другий раз, коли робить перший раз із своїм чоловіком. Третій раз, коли перший раз його зраджує. Четвертий раз, коли перший раз бере за це гроші, п'ятий раз, коли перший раз мусить за те платити.

*
* *

— Дуже зле сьогодні виглядаєш. Виглядаєш зажуреним... — зауважує приятель.

— У мене депресія.

— З якої причини?

— Жінка мене зраджує.

— Скажу тобі знаменитий жарт, то розсмієшся...

— Але ж ти добре знаєш, що жарти мене не розсмішують.

— Але цей насправду знаменитий. Коли вчора я сказав його твоїй жінці, то вона мало не впала з ліжка.

*
* *

У день відвідин сторож в'язниці викликає ув'язненого.

- Прийшла до вас жінка у відвідини і чекає.
- Жінка? Котра?
- Як то котра? Говорю виразно, ваша жінка.
- Ну так, але сиджу за бігамію...

Чоловік повертається трохи раніше з праці і застає жінку в двозначній ситуації з незнайомим йому чоловіком.

— Познайомтеся, — каже жінка, — то мій чоловік, а то мій колега Йосиф. Ви собі говоріть, а я піду закличу шпитальне поготівля.

Під час демонстрації фільму якась пара дуже пристрасно стискаються.

— Чи панство не могли би робите це вдома? — звертає їм увагу сидяча за ними старша пані.

— Але звідки, — відповідає з обуренням жінка, — мій чоловік ніколи б з тим не погодився...

Розмовляють дві приятельки:

— Чи малась колись випадок, щоби твій чоловік застав тебе в ліжку з чужим чоловіком?

— Ніколи, то завжди були його знайомі.

Пані Софія оповідає сусідці про свою подорож до Європи:

— І знаєте, пані, як ми були в Празі, то мене і паню Касю згвалтували, а паню Крисю ні, потім ми були в Парижі і паню Касю і мене згвалтували, а паню Крисю ні. Потому знову в Мюнхені мене і паню Касю згвалтували, а паню Крисю ні...

— То чому паню Крисю не гвалтували?

— Бо вона не хотіла...

*
* *

Молоді люди знайомляться на забавах:

— Чи можу провести тебе до дому?

— Звичайно, а де мешкаєш?

*
* *

Дівчина говорить до свого нареченого:

— Є п'ять місць, де я хотіла б, щобись мене поцілував...

— Ну де? — питає наречений.

— Париж, Гаваї, Голивуд, Рим і Сидней.

*
* *

За столом, на котрім стоїть миска з картоплею, сидять дід і баба. Ідять ту картоплю дерев'яними ложками. В певний час дід облизує ложку і б'є бабу по голові.

— Що ти, старий, здурів?

— Як собі пригадаю, що я тебе брав без цноти, то мене шляк трафляє...

*
* *

— Знаєш що, старий, маю до тебе великий жаль і претесію, що ти спав з моєю жінкою.

— А щобись так сконав! Навіть ока не зажмутив!

*
* *

— Яка жінка може сказати, що знає, де її чоловік?

— Вдова.

*
* *

— Хочу розлучитися зі своїм чоловіком!
— Чому?
— Він цілком не цікавиться мною і домом. А уяви собі, що він навіть не є батьком нашої останньої дитини!

*
* *

Тяжко хвора жінка каже чоловікові:
— Пам'ятай, як умру, то дай гроші на церкву, які я сховала за образом...

*
* *

Ворожка говорить до свого клієнта:
— Бачу закопаний скарб!
— Знаю, жінка стало говорити о нім. То її перший чоловік!

*
* *

ЗдENERвована жінка кричить до мужчини:
— Якби ти був моїм чоловіком, то до кави всипала би отрути.
Мужчина:
— Як би ти була моєю жінкою, без надуми випив би каву.

*
* *

На залізничному майдані дуже сердечно прощається молода пара.

Врешті заплакана жінка сідає до вагона. Але ніяк не може заспокоїтися.

— Надовго залишила пані чоловіка? — з співчуттям питають пасажери.

— Власне, вертаюся до чоловіка, — з плачем відповідає жінка.

*
* *

— Звичайно, ти завжди можеш мати свою думку, — каже жінка своєму чоловікові. — Але прошу тебе залиши її для себе.

*
* *

Чоловік застає в обіймах коханця свою жінку. Витягає револьвер.

Жінка ловить його за руку і кричить:

— Варійте! Що робиш? Хочеш застрелити батька своїх трьох дітей?!

*
* *

— Не можу знайти тієї нової книжки “Як дожити до сто літ”, — дENERVується жінка. — Цілий вечір її шукаю. Чи ти не бачив її? — питає чоловіка.

— Я сховав її до бюрка під ключем, бо побачив, що її почала читати твоя мама.

*
* *

— Ходимо з собою вже півроку. Хіба у тебе супроти мене поважні пліни? — починає засадничу розмову дівчина.

— Але ж так, моя дорога!

— То чому до того часу ти не представив мене своїй родині?

— Але ж то неможливо! Моя жінка страшно заздрісна. Не знати, що сказали б і діти.

*
* *

— Як почувається твій чоловік?

— Добре, дякую. Зробили рентген голови, але в ній нічого не знайшли.

*
* *

— За тиждень випадає наше срібне весілля, — пригадує жінка чоловікові.

— Може заріжемо свиню на ту okazji?

— А що ж свиня винна, що я 25 років тому зробив таку дурницю?

*
* *

Жінка зважується на вуличній вазі. Чоловік дивиться, відраховує вагу і каже:

— При тій вазі ти повинна мати чотири метри і сім сантиметрів росту...

*
* *

— Чи бачила, як та дівчина усміхалась до мене? — питає чоловік своєї жінки.

— Бачила, бачила, — відповідає жінка. — Мене також сміх огорнув, як перший раз побачила тебе.

*
* *

На однім прийомі посадили священика побіч молодої акторки.

— Ой, нам нелегко буде розмовляти, — зітхнула акторка.

— Отець духовний, напевно, не мають поняття про фільми, а я взагалі нічого не знаю про Біблію.

— А, напевно, не аж так зле. Пані, напевно, знає, хто був першим чоловіком?

— Мій чоловік думає, що він...

*
* *

До одного міста приїхав перший раз гість.

Не знаючи міста, питає зустрічного чоловіка:

— Добродію, чи можеш сказати мені, яка у вашому місті атракція?

— О так, була одна, але вийшла заміж...

*
* *

— Хлопче, чи то ваша курка? — питає водій автомобіля, який переїхав курку.

— Ні, у нас таких плескатих курей немає, — відповів хлопець.

*
* *

— Що таке термометер? — питає учитель.

— Термометер — це тоненька і довга пляшечка, в якій держать гарячку, — відповів хлопець.

*
* *

— Чи важко навчитися англійської мови? — питає учня гість зі Львова.

— Ні! Дуже легко! Замість наших українських слів кладеш англійські, і все.

*
* *

— Чи у вас мертвих ховають із священиком, чи без нього? — питає хлопець вуйка з України.

— Так! За комуністів ховали без священиків, а тепер з ними. Чому питаєш?..

— Ну, а звідки маєте так багато священиків?..

*
* *

На перехресті доріг жінку потрутив роверист. Вона кричить і його взиває, а він каже:

— Чого ти кричиш? Краще Богові подякуй, бо маєш щастя, велике щастя.

— Чому і яке я маю щастя?

— Бо сьогодні у мене вільний день, а завжди цією дорогою їду автобусом.

*
* *

— До кого пишеш лист? — питає жінка чоловік.

— А чому питаєш?

— Ой, ти все хочеш знати!

*
* *

Чоловік прийшов до адвоката та й каже:

— Пане адвокат, хочу розлучитися з жінкою.

— А що сталося?

— Щодня вештається по ресторанах і кнайпах.

— Невже ж у вас жінка п'яниця?

— Що ви, вона мене розшукує.

Прийшов п'яний до дому — жінка питає:
— А де твоя зарплата?..
— Та немає... Я її Петрові позичив...
— А для чого ж він у тебе її позичив?
— Та взяли ми пляшку, потім ще одну... Та ти не переживай,
наступну зарплату він обіцяв мені позичити...

Прийшла старша жінка до бюро праць та каже, що вона шукає
праці.

Секретарка: Пані, чи ви вмієте писати на машині?

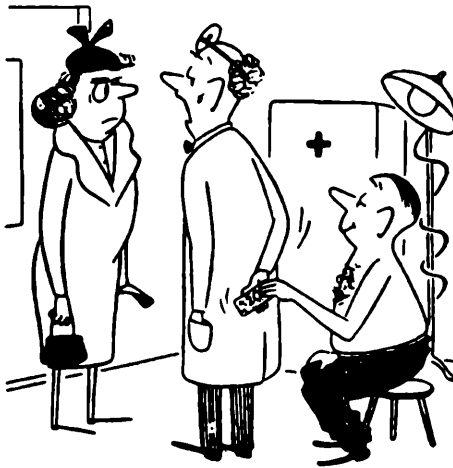
Жінка: Ні.

Секретарка: На комп'ютері?

Жінка: Ні.

Секретарка: Яку ж тоді маєте практику?

Жінка: Прошу пані, я тричі розлучена.

— Пані, не забороняйте вашому чоловікові ходити до бару, бо він насамоті
заспокоює краще свої нерви, ніж з вами вдома.

*
* *

Зустрілись сусідки на хіднику та й розмовляють.

Сусідка: Василю, що вам! Вже рік по смерті вашого чоловіка, а ви, як бачу, щось тее...

Василю: Га, тепер за пригоду не тяжко. Тріпала я, знаєте, кумо, штани мого чоловіка, та й таке мені сталося...

*
* *

Два сусіди зустрілися ввечері, пішли у кнайпу і пропили всі гроші. На ранок другого дня знову зустрілися.

Іван: Ну, як справи?

Дмитро: Та нічого. Тільки голова щось дуже болить та шумить, а в кишені тихо-тихо-тихо.

*
* *

Зустрілися дві знайомі в парку.

Ганя: Оксано, як там твій чоловік?

Оксана: Та як пив, так і п'є, як гуляв, так і гуляє, як не працював, так і не працює.

Ганя: Ну і слава Богу. Аби не хворів.

*
* *

До одного суду прийшов сеньйор як свідок.

Суддя: Нагадую вам, що за кривоприсягу чекала би вас страшна кара на сім і на тім світі.

Сеньйор: О, я це добре знаю, бо вже тричі сидів я в темниці за ту вашу присягу...

*
* *

Ховали жінку і друг чоловіка померлої каже:

Друг: Добра жінка була небога!

Муж: Так, так! За сорок років, що доглядала мене, я уже і почав її любити.

*
* *

Зустрілися два давні друга. Один (інтелігентний) каже:
— Знаєш, що померла моя жінка і мені так сумно жити. Може знаєш якусь жінку, то порадь мені.

— Так, я знаю, але вона малоосвічена, але добра господиня. Вона живе яких 50 миль звідси. Я дам тобі її адресу, а ти напиши її листа.

— Напишу.

Так і познайомилися. Він написав листа, а вона відповіла своїми словами про садибу: "Я живу сама, мені також сумно. Маю хату, більше ззаду, як спереду" (садибу).

*
* *

Арештували хлопця за те, що він украв ровер. Хлопець каже поліцаю:

— Ровера я не вкрав. Я йшов дорогою, а ця молода жінка стояла з ровером і просила мене, щоби я надув колесо, бо вийшло повітря. Я це зробив, вона пішла в кущі, скинула штанята і каже: "Бери, що хочеш за направу". Я подивився на штанята, вони були замалі на мене, то я взяв ровер і поїхав.

*
* *

Як росіяни випродукували першу телевізію і люди почали купувати. Для пропаганди викликали активіста, щоб сказав промову.

Стоїть дядько з боку, йому наказують, щоб виходив говорити, а він ані руш.

— Дядьку, говоріть, бо посадимо в тюрму.

Дядько настрашився, вискочив перед телевізію і кричить:

— Америка, рятуй!

*
* *

Дзвонить операторка і каже:

— Ось вам телефон із Чікаго.

— Я сам знаю, а чого ти мені то говориш?

Президент Польщі Лех Валенса, зустрівся з німецьким амбасадором. Під час розмови каже:

- Польща може дати вам все, що хочете.
- Данке.
- Все, тільки не Данке, — пояснює Валенса.

- 500 тисяч злотих або стріляю, — кричить бандит.
- А чи маєте здачу з мільона? — питає потерпілий.

- Держава в Європі на букву "М".
- Молодецькі.
- Що росте коренем догори?
- Зуб у верхній щелепі.
- Перед ким король здимає корону?
- Перед фризієром.
- Що думає жаба, притуляючись до їжака?
- Любов є терпінням.
- Що думає курка, втікаючи перед когутом?
- Побіжу ще два рази довкола курника, щоби сусідки не пліткували.
- Кілько зубів має пес?
- Цілий писок.
- Який найбільш небезпечний вистріл?
- Жінка: падає в око, раниць серце, шарпає нерви, дірявить кишеню і виходить боком.

*
* *

Молодий чоловік був засуджений за вбивство своїх родичів. Перед оголошенням вироку суддя признає йому право для останнього слова:

— Прошу пом'якшити кару. Бачите, що я остався бідним сиротою...

*
* *

Гарна блондинка входить до бюро директора фабрики. За бюро сидить секретарка, чудова брюнетка. Блондинка з цікавістю дивиться на неї і представляється:

— Я дружина директора, а пані — нова секретарка?

— Так, працюю тут вже понад місяць.

— То прошу не зробити такої дурниці, яку зробила пані попередниця.

— А яку вона зробила дурницю?

— Вийшла заміж за директора.

*
* *

Мама будить сина:

— Вставай, Зенку, за 15 хвилин від'їжджає поїзд...

— А чи я лежу на торах?

*
* *

Петро пішов до сповіді.

— А скажи мені, Петре, чи ти ходиш до дівчат легкої поведінки?

— Не пам'ятаю, — викручується Петро.

— А до тої Ганки Задорожної ходиш?

— Ні.

— А Зоськи Маринякової, що два роки тому повдовіла?

— Ні.

— А до Каськи Підручної, що її чоловік у війську?

— Ні.

Сповідь скінчилася і до Петра коло церкви підбігають колеги.

— Чи багато отець задав тобі покути?

— Ні, але не жалую, бо довідався кілька файних адрес.

— Чому ти кажеш, що Стефко одружиться на мені заради грошей?

— Ну, бо врешті-решт якусь причину мусить мати!

— Шкода, що ми одружені. Ніч така гарна...

— Йдемо до театру, а я забув взяти зі собою кольорову телевізію.

— Ах, ти без тої телевізії жити не можеш...

— Ні, але на телевізії лежать наші квитки до театру...

— Ця остання сцена, де жінка отруїла чоловіка за зраду, чомусь примушує мене більше думати про тебе...

*
* *

Чоловік раніше повернувся з праці додому і несподівано застав свою жінку роздягнену, що лежить у ліжку.

— Що ти, кохана?

— Дуже зле почуваю себе, мабуть, я хвора, тому лягла у ліжку. Чоловік хоче повісити в шафі свій плащ, а жінка кричить:

— Не відкривай шафи, бо там щось страшить...!

— Але, кохана, не говори дурниць...

Відкриває шафу і бачить там свого сусіда голим.

— Ну знаєш, Степане, я ніколи б по тобі того не сподівався. Жінка хвора, а ти її ще страшиш.

*
* *

Ревнива жінка весь час нагадувала чоловікові, що перед нею мав багато жінок.

— Так, то правда, моя кохана, але ти повинна бути з того горда, бо то ти, власне, закваліфікувала до фіналу...

*
* *

Пан Новак поїхав на вакації до Закопаного. По двох тижнях забракло йому грошей, висилає телеграму до жінки: "Пришли мені 500 тисяч злотих, то мені продовжать". На другий день приходить телеграфічно грошовий переказ на один мільон злотих з допискою. "Хай тобі продовжать і поширять".

*
* *

На весіллі циганка танцює з одним із гостей. Дуже притулені один до одного.

— Скоро умреш, — нагло заговорила.

— Звідки знаєш?

— Бо чую твій кінець...

- Чи віриш в уміння читати чийсь думки?
- Ні, а ти?
- Від вчора вірю. Я зустрів прекрасну дівчину. Навіть слова не промовив, а вже дістав по обличчі.

- Молода жінка скаржиться своїй мамі:
- Вже не бавить мене розмова з моїм чоловіком.
 - Чому?
 - Що цікавого може сказати чоловік, котрий ніколи у жодній справі не має рації...

- Перед урядником Цивільного Стану на шлюбнім дивані стоїть молода пара. Обоє в джинсах, мають довге волосся до рамен. Урядник бере тачу з обручками і каже:
- А тепер одне з вас нехай одягне молодій обручку.

- Отже, оскаржена підтверджує, що кинула в чоловіка помідорами?
- Так, високий суде.
- То чому чоловік має розбиту голову?
- Бо помідори були в пушці.

- Зустрічаються дві приятельки:
- Я чула, моя дорогенька, що хочеш вернутися до Юрка? Але ж в минулому році його залишила...

— Так, то правда, але чорти мене беруть, коли подумаю, що він спокійно живе тепер з іншою жінкою...

*
* *

— Ну, все ж таки одружуєшся з Варварою? — говорить Зенко до Славка. — Ти казав мені, що хочеш із нею порвати?

— Не можу того зробити.

— Чому?

— Бо дуже поповніла і не можу зняти з її пальця зарученевий перстень.

*
* *

— Знаєш, що Влодко з Христиною були заручені двадцять років, а однак не побрались...

— Нічого дивного. Вона не хотіла взяти з ним шлюб, коли він був п'яний, а він не хотів, коли був тверезий...

*
* *

— То свою дружину ви пізнали в Лондоні?

— Ні! В Лондоні ми зустрілися і заручилися, шлюб взяли в Парижі, а її я пізнав аж по поверненні додому...

*
* *

— Скажи мені, коханий, тільки щиро, які дівчата найбільше тобі подобаються: гарні чи інтелігентні?

— Ані одні, ані другі, тільки ти, Зосю...

*
* *

Лісничий зустрічає на кінці лісу молоду дівчину.

— Не боїться пані так сама ходити по лісі? Ще хтось паню зна-
силує...

— Як пан був би такий милий і добрий... то вже далі не піду.

— Мої панове, справа така: якщо не бажаєте йти в трійку до бари, то я можу
покликати ще й свого чоловіка, і тоді підемо у чвірку!..

*
* *

Питає директор свого бухгалтера:

— І дуже втішалася ваша дружина, довідавшись про підвищення
платні, яке я вам дав?

— О, дякую, пане директоре! Вона, безперечно, дуже втішиться,
коли довідається.

— Як то?! Ви хіба їй ще досі не сказали?!

— Пане директоре, навіщо спішити? Чи тепер, чи за яких пару
місяців моя дружина буде втішена так само, коли довідається про
підвищення. Але поки вона довідається, то тією новиною хочу наті-
шитися я сам.

*
* *

— Діду Юхиме, чого це ви розлучилися і одружилися з молодою?

— З Явдохою годі було витримати — спати ночами не давала: то кашляла, то хропе, то стогне. А молода — зовсім інша справа. Звечора як випурхне з хати — начебто до сусідки — то аж уранці прибіжить.

*
* *

— Щось ви, діду, в лікарню часто ходите? Чи не закохались у лікарку?

— Ніде правди діти, сподобалась мені. Бо сказала те, чого моя жінка за сорок років не сказала.

— Що саме?

— "Розкрий рота, діду." А від моєї жінки я лише й чув: "Закрий рота, старий!"

*
* *

Троє хлопців сперечаються, чий вуйко важніший.

— Мій владика, — каже перший, — всі говорять йому Преосвященний.

— Мій кардинал і говорить до нього Емінінційо!

— А мій важить 200 кілограмів і люди як його побачать, кличуть "О Боже!"

*
* *

— Синочку, не схотів би ти побачити свою нову сестричку, яку приніс нам бузьок?

— Ні, мамусю, хотів би радше побачити того бузька.

Малий хлопчина плаче-кричить. Проходячи, старша пані питає про причину його розпачі.

— Мій тато щойно впав з драбини, а як падав, роздер собі штани.

— Дуже потовкся?

— Ні!

— То чому плачеш?

— Бо моя сестричка то бачила, а я ні...

— Тату, кілька кілометрів має Дніпро?

— Не знаю.

— А хто то був Іван Франко?

— Не знаю.

— А столицею якої держави є Київ?

— Не знаю.

— Синку, не муч тата! — просить мама.

— Кохана, не забороняй дитині. Як не буде питати, то ні про що не довідається...

Лікар до свого пацієнта:

— Ви проводите нерегулярний спосіб життя, то негативно впливає на здоров'я. А як у вас з питтям?

— Нонсенс, пане докторе. П'ю регулярно.

*
* *

В американській в'язниці. Засуджений сидить на електричному кріслі. Пані прокуратор, яка мусить асистувати при екзекуції, питає, яке його останнє побажання.

— Щоби пані прокуратор сіла мені на коліна.

*
* *

— Які пані має гарні зуби!

— То по моїй мамі...

— І пасують?!

*
* *

Командос з Москви якось обійшов сторожу, дістався до залі нарад Найвищої Ради Російської Федерації, вийшов на трибуну, вставив там машиновий кріс, відбезпечив і почав кричати:

— Где есть господін Ельцин? Где есть господін Ельцин?

Повстає страшна паніка. Депутати один через другого кричать:

— Тут есть, тут есть!

Командос доглянув його і кричить:

— Господін Ельцин, сховайтеся, бо зараз буду стрелять...

*
* *

Колись у Советському Союзі, здається, вже за "перестройки", видано перший раз Біблію. Її перші рядки звучали:

"Сначала не было нечево, только товарищ Бог прохаджался улицами Москви"...

*
* *

— З чого маєш таке чудове хутро?

— З мавпи.

— Гарно на тобі лежить. Виглядаєш, ніби в ньому народилась.

НЕ БУДЕ ЗНАТИ РІЗНИЦІ

*Вийшов місяць, вийшов ясний
з-за гори, з-за ліса,
Присувався він до неї
і просив: — Дай "кіса".
Вона скоро відсунулась
й гнівно відказала:
— Що про мене ти подумав б,
коли б я так дала?
— Не став мені, дівчинонько,
питання такого,
Бо про тебе я, напевно,
не думав б нічого.
— В такому разі, — каже вона, —
можеш стіну цілувати,
Без думання жодне з нас
не буде різниці знати!*

ДОБРА ДУМКА

Обвинувачений радиться у свого адвоката-оборонця:

— Може б так надіслати судді пляшку віскі?

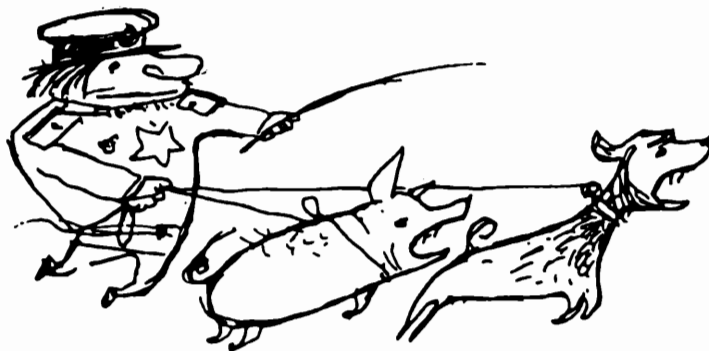
— Не робіть цього! Я знаю суддю. Це найпевніший спосіб програти справу.

Процес виграний. Недавній обвинувачений вдоволено каже адвокатові:

— Чи не була то добра думка надіслати віскі?

— То ви справді це зробили?

— Так, але в рубриці "висилає" я подав прізвище противника...

Посилили пропаганду проти буржуазних націоналістів

*
* *

Два батьки говорять про своїх дітей, що вчаться далеко від дому:
— Мій син пише такі мудрі листи, що слово, то мушу дивитись до енциклопедії, — говорить один.

— А мій пише такі листи, що слово, то мушу дивитись до ощадної книжечки, — говорить другий.

*
* *

— Пане, не видів пан десь тут близько поліціанта?

— Ні, не видів.

— То давай гроші!

*
* *

— Чи то правда, що всі гриби можна їсти?

— Так, тільки з тим, що деякі тільки раз в житті.

*
* *

— Останнім часом став одержувати листи з погрозами.

— То повідом поліцію!

— То нічого не допоможе. Їх висилає скарбовий уряд.

*
* *

— Чого ти такий сумний? — питається товариш товариша.

— Сьогодні моя жінка рішуче сказала, що маю вибрати: або горілка, або вона...

— Ну і що?

— Буде мені її бракувати...

Лікар-психіатр знайомить колегу з новими пацієнтами в лікарні:

- Ось цей захворів тому, що від нього пішла дружина.
- А цей другий?
- Тому, що прийняв її до себе.

— Не можу вас прийняти, — каже директор театру одному співакові. — Не можу слухати прокльонів у театрі.

— Вибачте, — відповідає тенор, — це не моя звичка проклинати.

— Можливо, але зате публіка голосно кляне, як ви співаєте.

Виходить заміж голівудська кінозірка.

— Дуже жалію, — каже їй знайомий, — що я не зможу прийти до тебе на весілля.

— Ну журися, — відповідає кінозірка, — прийдеш на моє наступне.

Свариться чоловік з дружиною:

- Скажи, навіщо ти вийшла за мене заміж?
- Я не знала, що ти такий дурний!
- Брешеш! Ти чудово знала про це.

— Бідний мій батько! Мусить тепер одягати й утримувати дві жінки.

- Що? Він два рази женився?
- Ні, але я оженився.

*
* *

Жінка говорить чоловікові:

— Колись ти казав мені, що волів би бути зі мною в пеклі, ніж без мене в раю.

— Так і сталось. Маю з тобою пекло.

*
* *

— Ось подивіться, офіціянте, я знайшов на чарці вашого вина сиве волосся! — обурено сказав гість.

— В цьому немає нічого дивного. Це дуже старе вино, — відповів офіціант.

*
* *

— Мамо, я посварилася з Степаном. Хто кого має перепрошувати?

— Перед шлюбом — ти його, а по шлюбі — він тебе.

*
* *

Це було давно... Подейкували, що Сталін воскрес. Налякалися політичні його соратники.

Берія каже:

— Я поїду в Індію.

Булганін:

— А я поїду в Америку.

А Молотов:

— Я старий, то залишуся тут.

А Хрущов і питає:

— Чи надовго люди воскресають?

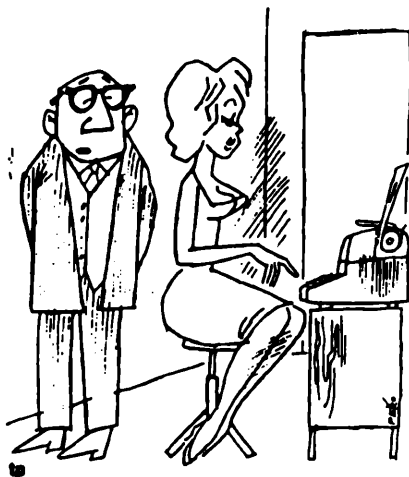
— Та ні, не надовго.

— То я пересиджу в кукурудзі.

- Селянин зустрів якось жида і почав його бити.
— За що б'єш, я не зробив тобі нічого злого!
— Так, мені — ні, але ви, жиди, розіп'яли Христа.
— Та це ж було давно... — борониться жид.
— Але я тобі цього ніколи не забуду!

ДОБРА СЕКРЕТАРКА

— Чудово! Букву "а" ви вже знайшли, а тепер шукайте букву "б".

До відомого фільмового продюцента п. Васіка в Ошаві заходить раз якась молодиця й висловлює бажання грати в найновішому фільмі.

— Дуже радо, пані, — каже п. Васік, — але звідки ви, пані, знаєте, що ви маєте фільмовий талант? Ви вже, може, виступали в якомусь фільмі?

— Ні, але я вже розлучилась з четвертим чоловіком.

— Мамусю, чи чоловіки взагалі йдуть до неба? — питає дев'ятирічна Ірка в своєї мами.

— Але ж зрозуміло, Ірцю, йдуть, чому ні? І чому так питаєш?

— Бо на образочках я ще не бачила дотепер жодного ангела з вусами й бородою...

— Але вони там щодня голяться.

Батько багатодітної сім'ї часто відвідує психіатра. І пояснює:

— Це єдине місце, де я можу спокійно полежати.

Господиня до родички, яка приїхала з міста до села:

— Візьми стілець і видої корову!

Щойно родичка повертається і скаржиться:

— Корова не слухається. Я поставила стілець, а вона — ні руш, не сідає.

Жінка свариться:

— Чому це у всіх жінок чоловіки, як чоловіки? Коли вже п'ють, то з розумом, а ти...

Помовчавши, чоловік відповів:

— Я теж починаю пити з розумом, а потім хто знає, де він і дівається.

— Яку жінку ти назвав би гарною?

— Ту, якою всі захоплюються.

- А чарівною?
- Ту, яка захоплюється нами.

— Тепер, коли мій старий помер, і я жити не хочу. Піду за ним скоро.

— Бійтеся Бога, жінко! Дайте ж йому трохи відпочити — бодай на тому світі.

Поліціант повертається з праці і з порога вже кричить:

— Кохана, я дістав квитки і ввечері йдемо на "Лебедине озеро".

По обіді дивиться, що жінка так старанно збирає крихти хліба і пакує в торбинку.

— Чому то робиш і навіщо?

— Ну то як, йдемо на "Лебедине озеро", то для птахів...

— Ой ти дурна, то такий балет, де танцюристками танцюють.

— О, дивіться, який знайшовся мудрий. Як ми йшли на "Весілля" Виспанського, то хто взяв півлітри?

Сидить поліціант в поїздовому переділі і читає книжку. Час від часу викрикує:

— Щось подібного!

— Я не знав!

— Не до подумання!

— Тяжко повірити!

Врешті один з співподорожуючих не витримує:

— Що ви читаєте таке цікаве?

— Орфографічний словник.

— Яка різниця між священиком і поліціантом?

— Засаднича. Коли випроваджує поліціант, то є ще якась надія. Але коли випроваджує священик, то нема вже жодної...

*
* *

Поліціант в цивільному хоче спіймати проститутку на гарячому. Підходить до дівчини, що стоїть під ліхтарнею.

— Кілько?

— 50 долярів.

— Підеш зі мною, — каже поліціант і витягає кайданки.

— Зараз, зараз, збочинці платять 100 долярів.

*
* *

В Вінніпегу, по вулиці Мейн, тротуаром веде якийсь фармер корову. До нього підходить поліціант і чемно каже:

— Містере, тротуар для пішоходів, а ви ведете туди корову...

Фармер відповів:

— Або що, моя корова їде авто?

*
* *

— Протягом трьох років Маруся була чудова жінка, а тепер все скінчилось...

— Чи чоловік почав трактувати її зле?

— Ні, але був три роки закордоном і тепер повернув додому!

*
* *

— Думаєш, що твій чоловік буде тебе так любити завжди, як тепер, коли ви тільки що одружились?

— Гадаю, що так, бо сам мені признався, що за мужатками пропадає...

*
* *

До ветеринара приходить фармер і каже:

— Пане докторе, що маю робити? Мій кінь ходить один день добре, а другий зле. Прошу вашої поради.

— Того дня, як ходить добре, продати! — відповів ветеринар.

*
* *

В'їхав дядько в болото. Б'є батоном коней, щоб виїхати з болота — не помагає. Віз застряг і ані руш.

Вже й почало вечоріти, а допоміг нізвідки. Тоді почав дядько кликати святих на поміч:

— Свята Варваро, допоможи виїхати з болота!

Нічого не помагає.

— Свята Олено, допоможи!

Віз далі в болоті.

— Святий Юрію, допоможи! — гукнув дядько майже в розпуці та ляснув батоном коні. Ті рвонули нараз і віз залишив болото.

— О, що хлоп, то хлоп, не баба, зразу допоміг другому хлопві,
— сказав радісно дядько.

*
* *

— Лікар категорично заборонив мені варити.

— Що ти, хвора?

— Ні. Чоловік хворіє.

*
* *

Під час огляду пацієнт заливає лікаря потоком скарг на недуги. Лікар закінчує огляд і говорить:

— Прошу показати язик і тримати його висунутим, поки не випишу рецепт.

*
* *

- У книгарні продавець пропонує купити енциклопедію.
— Купіть, не пожалієте. З неї можна довідатися про все, що вам потрібно.
— Шановний, ви не знаєте моєї дружини, — відповів покупець,
— від неї я дізнаюся навіть про те, що мені не потрібно знати.

*
* *

- Жінка розхвалює Париж.
— Побачити Париж і можна вмерти. Хочу ще раз туди поїхати.
— Добре, поїдеш, — відповідає чоловік, — але додержуй слова.

*
* *

- Говорить жінка чоловікові:
— Які ми дурні.
— Будь ласка, говори лише в однині.
— Добре. Який ти дурний!

*
* *

- Синок питає в батька:
— Скажи, чому ти одружився саме з мамою?
Той тріумфально повертається до дружини:
— Бачиш, уже й дитина дивується з цього.

*
* *

- Люба, чоловіки дуже дурні. Уяви собі, кожного разу, коли мені потрібні гроші, я влаштовую чоловікові черговий скандал із погрозою поїхати до мамі.
— І це діє?
— Звичайно. Кожного разу він дає гроші на квиток.

*
* *

- Чому ти зажурився?
- Так як не журитися? Є в мене молода, гарна і добра жінка, та здоров'я не має.
- Мені брате, ще гірше.
- У мене є стара жінка, погана і зла, а здорова, як кінь!

*
* *

Оголошення: "Молода вдова пошукує місця господині у молодого вдівця. Детальна інформація на місці..."

*
* *

- Хитрун: — Марусю, хотів би вас дещо спитати. Будете моєю жінкою?
- Щось ліпшого не знаєте?
 - Знаю, але та мене не хоче.

*
* *

Під час візиту Горбачова до Польщі місцеві "патріоти" розвісили на видних місцях багато афішів з кличами: "Соціалізм, то ПОКУЙ".

На другий день хтось підписував: "Капіталізм то два покое, кухня і лазенка".

*
* *

Турист, якому пощастило вирватися з-під опіки інтуристівського провідника у Львові, находившись знайомими вулицями, доволі розманіжений спогадами, зайшов у невеличкий ресторан.

— Прошу горілку, шницля і добре слово, — каже турист до кельнера.

Кельнер пішов, і за якоїсь півгодини приносить горілку і шницля, поставив на столик, і йде геть.

— А добре слово де? — питає гість.

Кельнер поглянув, чи немає кого близько на підслухах, і каже:

— Того шницля не раджу їсти.

БЮРОКРАТІЯ

— Пані, що у вас украли?

*
* *

Каже суддя в суді до підсудного:

— Ви образили позовника, і в суді мусите ще раз те все, що ви сказали, повторити.

— А, пане суддя, як скажу, покарають мене за той самий параграф двічі чи лише раз?

*
* *

— Ти не уявляєш собі, яка Ірка говірлива. Говорить, кажу тобі, як автомат. Після повернення з вакацій на Маямі мусіла йти до лікаря.

— Пошкодило сонце?

— Так, вона весь час говорила на пляжі і спалила собі язик.

*
* *

З якогось московського міністерства поїхав службовець до Магнітогорська. Приїхав туди, але готелі переповнені, годі дістати кімнату. Злий і лютий, зайшов він до чергового готелю, але і там таке саме: кімнати вільної немає. Подумав хвилинку і каже до урядовця:

— Товаришу завідуючий, а коли б так сьогодні приїхав Брежнев, була б для нього кімната?

— Очевидно, що була б.

— От, гаразд! Зробіть одну кімнату вільну і здайте мені. Я запевняю вас, що Брежнев сьогодні і так не приїде.

*
* *

Жінка наклала на своє обличчя маску з якогось крему та каже до чоловіка:

— Як думаєш, чи буде мені тепер гарніше?

— Гадаю, що так, — відповів чоловік.

За яку годину-дві жінка зняла маску, причепурилась і біжить до чоловіка.

— Ну, як тепер, гарніша?

— Так... гарніша... але чому, власне, ти зняла геть ту маску?

*
* *

— Моя жінка зовсім не займається господарством. Допізна ви-
лежується в ліжку і каже, що жінки — то ніжне створіння, як квіти.

— То візьми відро холодної води і підлий ту квітку в ліжку.

*
* *

— Скажіть, пане адвокат, чи дурнота є мотивом для розлучення?

— Так, цілком може бути! А хіба що, ваша жінка дурна?

— Ні! Я дурний, що з нею одружився!

- Запроси мені, любий, лікаря.
- Але він лише вчора був і сказав, що тобі нічого не бракує — найбільше потрібний спокій...
- То він помилився — маю білий язик.
- Язик теж потребує спокою.

- Чому так мало людей пише щоденник свого життя?
- Бо ті, хто має про що писати, не мають часу, а тим, що мають час, нема про що писати.

- На зборах Союзу Українок ведеться жвава дискусія на тему сучасної моралі.
- Слово бере пані Віра і заявляє, що чоловіки тепер набагато моральніші, ніж колись.
 - Як то? — з обуренням запитали всі пані.
 - Сорок років тому я не могла спокійно перейти вулицю, а сьогодні ніхто з чоловіків навіть не гляне.

- До адвоката прийшла літня жінка й каже:
- Пане докторе, хочу розлучитися зі своїм чоловіком.
 - Яка ж причина тому? — питає адвокат.
 - Він колись тут винайняв човен і поїхав зі мною на озеро. Коли ми вже були трохи далеко від берега, він кинув мене в воду.
 - Що ви кажете? А ви вмієте плавати?
 - Плавати то я вмію, але коли б не допомогли добрі люди, я ніколи б не змогла вилізти із зав'язаного мішка.

На партійних зборах в Косові розглядають прохання гуцула прийняти його в партію. Секретар парткому ставить кандидатові стандартне запитання:

— Яка була причина, що ви задумали стати членом комуністичної партії?

— Моя жінка.

— Як це?

— Вона, бачите, з курортниками злигалася. Зайду в клуню — моя жінка з курортником. Вийду ото в садок — вона вже з другим. Всі з мене в селі насміхаються. Врешті мені терпець увірвався, і я сказав жінці: "Чекай, бабо. Ти мені такий сором робиш на все село, то я тобі зроблю ще більший!"

У львівській харчовій крамниці покупець питає:

— Чи маєте хліб?

— Слава Богу, маємо, — відповідає продавець.

У розмову устрянув міліціонер.

— Що це за відповідь? Якому Богу? Невже ви ще й досі не знаєте, що треба відповідати "слава партії", а не "слава Богу"?

Продавець вибачився за помилку і на наступне запитання покупця "А чи маєте м'ясо?" — відповів:

— Слава партії, не маємо!

Група українських туристів із Канади відвідує один із показових колгоспів недалеко від Києва. На закінчення оглядин голова колгоспу запросив усіх до багатого заставлених столів.

Коли так сиділи, один турист каже жартома до свого товариша з Канади:

— Напевно вже давно ти не сидів біля такого багатого заставленого стола!

Навпроти них сидів старий колгоспник і, почувши ті слова, гадав, що це до нього сказані й відповів:

— О, давно, ще перед першою світовою війною!

— Зустріла я коминяра. Кажуть, що це щастя.

Група американців на прогулянці в Парижі. Стали якраз перед якимсь пам'ятником.

— Дивись тут, — каже чоловік до жінки, — це ж Наполеон!

— Чудово! — каже дружина. — А що означає число 1809?

— Дарлінг, та ж це номер його телефону!

Пан Остап був зразковим, вірним і послухним чоловіком своєї дружини Олі. Не зважаючи на преріжні видатки, вислав її на відпочинок на Флориду. Щоб не пішло в хаті під час її відсутности "на впоперек", пані Оля постановила щоденно висилати листи до свого чоловіка, з вимогами, щоб точно їх притримувася.

"Пильнуй, чи двері все щільно замкнені. Не виходь нікуди, лиш на роботу. Щоб котик щоденно мав тричі їжу і все свіжий пісочок... Дбай, щоб матері нічого не бракувало і щоб почувалася ніби біля рідного сина. Дай направити канапу..."

А потім, після закінчення листа, дописала:

"Я надумалась. Не завдавай собі клопоту з тим старим доробалом, і викинь її крізь кухонне вікно на смітник".

Наступного дня, коли Остап дістав того листа від Олі, її мати вислала їй таку телеграму:

"Приїзди негайно. Мешкаю поки що в готелі на твій рахунок. Остап щось збожеволів і викинув мене через кухонне вікно на смітник. Твоя мати".

Лише після приїзду Олі і після пекельної авантюри Остап узнав, що треба було викинути на смітник канапу...

У парку на лавці сидять двоє й дивляться на молодь, що розважається на лоні природи.

— Яка жахлива сучасна мода! — зітхає жінка. — Подивіться на он ту дівчину з розпатланим волоссям, у жовтих штанах. Виглядає — пожалесь Боже!

— У жовтих штанах? То не дівчина, а хлопець.

— Але ж бо ні! То дівчина!

— Вибачте, пані, я знаю ліпше, бо то мій син.

— Ваш син?! То чому ж ви, батько, дозволяєте...

— Вибачте ще раз, пані, що перебиваю вашу мову: я не його батько.

— Але ж ви щойно сказали, що то — ваш син!

— Так, мій син. Але я не його батько, а матір.

У поліційній станиці якась дівчина вносить скаргу, що в трамваї вкрали у неї гаманець із грішми, який вона ховала за пазухою.

— Підозрюєте когось? — питає черговий.

— Так. Це був гарний хлопець у темних окулярах і синій сорочці. Все всміхався до мене і під претекстом, що в трамваї було переповнення, тулився до мене і навіть обіймав.

— Але ж, панночко! — каже черговий. — Чому ж ви тоді відразу не покликали поліції, коли бачили, що хлопець поводить себе нахабно?

— Та, пане сержанте, я думала, що він це робить у добрих намірах.

— Мене багато не вичісуйте, бо йду на зустріч зі своїм нареченим-моряком, який мене не бачив уже цілий рік.

Двоє хіппі зустрічають сестру-законницю, у якої рука на перев'язці. Один з них питає:

— Сестро, що вам притрапилось?

— Я вийшла з ванни, підковзнулася і зламала руку.

Сказавши те, пішла. Тоді один з хіппі каже до свого друга:

— Вона сказала якесь дивне слово: "ванна". Що це таке?

— Не знаю, — відповів другий, — бо я не належу до католиків.

- Я вчора був у ворожки.
- І що ж вона тобі сказала?
- Цікаво, пророкувала мені, що впаду жертвою обману.
- І справдилося?
- Так. Сказала заплатити їй 20 доларів!

Злодій, обвинувачений у крадіжці, став перед судом. Його боронить здібний адвокат.

Завдяки добрій обороні суд звільнив злодія. Виходять із суду. По дорозі адвокат каже:

— Добре боронив я вас, що?

— Велика штука! — відповідає злодій. — Коли б я був знав, що я такий невинний, як пан меценас доказував судові, то я взагалі не брав би адвоката.

— Пане докторе, не хочу, щоб мене лікував ваш товариш. Волю радше вмерти!

— То прийдіть до мене!

Якийсь п'яний став на мості і ляє. Підходить поліціант і звертає йому увагу.

— Пане, а тут можна так лягати?

— А ляйте пане!

Розмову ведуть два товариші в садочку:

- Слухай, звідки ти взявся на світі?
- Мама каже, що мене приніс бузьок і кинув у капусту...
- Ааа, то того ти такий дурний...

Священик сперечається з рабином, що є правда.

— Які ви, жиди, дивний народ. Що наш Ісус Христос ходив по воді і сухою ногою вийшов на берег, то ви не хочете вірити. Але в те, що ваш рабин Бал Шем впав до ріки і почав потопати, прикликав дві жаби, уперся в них і доплив до берега, в те вірите!

— Бо то є правда!

В суботу до рабина прибігає старий жид і питає, що має робити? В ту власне суботу його донька бере шлюб, а він такий занятий, що забув підстригти і вирівняти бороду. А в суботу цього ж робити не можна. Рабин:

- Зрозуміло, що в суботу робити того не можеш.
- Але ж, ребе, я сам видів, як ти робив то саме в суботу.
- Маєш рацію, я то робив.
- То чому тобі вільно?
- Бо я ні в кого не питав дозволу.

Янкель телефонує до свого приятеля, хтось підносить слухавку.

- Чи то ти, Фроїм?
- Ні.
- Як то ні? Чи то мешкання Фроїма Збіг'єля?
- Ні.
- То як то не мешкання Фроїма Збіг'єля, то нащо ти підносиш слухавку?!

Шльома вбігає до аптеки. В аптеці, як звичайно, досить довга черга. Шльома стає в кінець і весь час бурчить:

— О, а вона лежить і чекає, о, вона лежить і чекає...

Так повторював щораз голосніше, аж люди змилосердились і перепустили. Шльома проштовхується до віконця і просить пачку презервативів.

— Чому я не послухала своєї мами, коли вона відраджувала мене виходити за тебе заміж?

— А я й не знав, що твоя мама так добре до мене ставилась.

Чому агенти КГБ завжди ходили втрьох?

— Бо така офіційна політика, що треба посилати одного, який вміє читати, другого, який вміє телефонувати, а третій мусить мати на оці і пильнувати тих двох небезпечних інтелектуалів!

— Знаєте, Іване, як дивлюся на вашу жінку, то шепчу: "І не введи нас во іскушеніє"...

— Ви, сусіде, якби її трохи ліпше пізнали, то кричали б: "Но ізбави нас від лукавого"...

Сповідается один хвалько, що грішив проти шостої заповіді. Священик питається його, скільки разів.

— Отче, я прийшов покаятися, а не хвалитися.

— Знаєте, вчора вночі у нашій хаті був злодій.
— І щось забрав?
— Та ні! Лежить в лікарні. Жінка думала, що це я вночі додому вертаю...

— Який у пані найщасливіший день в житті? — питає репортер молодої панни.
— То цілком не був день... — відповідає, дещо зарум'янившись, молода панна.

— Цікаво, мавпи такі здібні імітувати людей, а не навчаться говорити.
— Добре, що не навчаться, а то ще могли б бути наставниками на будовах чи фабриках, і тоді давай собі з ними раду...

— Ти чув? Наші сусіди Маниленки розлучаються.
— Що ти кажеш? А хто винен?
— Він. Несподівано прийшов додому!

До лікаря в місті приходить жінка з далекої провінції й розповідає про нервову хворобу свого сина.
— Гм! — каже лікар, — а вночі також фантазував ваш хлопчина?
— Так, пане докторе, два рази на рідко!

- Цей доповідач — геніальний чоловік!
- Звідкіля в тебе така думка? Адже ж він говорить нісенітниці!
- Ну, так, бо його язик працює швидше, ніж розум, і він каже вже про те, що йому ще й на думку не спало!

— Я знаю, що ти приготувала суп за знаменитим рецептом своєї мами, але ж у вас було восьмеро дітей!..

Українець з Америки, що не був півстоліття в рідному краю, поїхав у відвідини. Його рідня жила раніше на Лемківщині, але їх звідти виселили і вони живуть у Тернополі.

Приїхав. Вийшов зі станції і сам не знає куди йти. Тож питає зустрічного міліціанта:

— Товаришу, як довго мені треба йти на вулицю Заставну 147?

— Ідть! — гукнув міліціант.

"Гм, чемний міліціант" — подумав і пішов. Коли вже був 20—25 метрів від міліціанта, чує, що той гукає:

— За 45 хвилин зайдете!

— Та чому ж ви раніше не сказали?

— Я хотів бачити, як швидко ви ходите!

На підстаршинському вишколі Лавочка якось загубив револьвер. Шукав, але револьвер таки пропав. Розповів про цей випадок службовому старшині, той подав далі, й у висліді Селепко не тільки дістав два тижні касарняка, але й мусів заплатити за револьвер.

У в'язничному карцері Селепко був дуже сумний. Не так було йому жаль, що сидить в карцері, як те, що має заплатити за згублений револьвер.

Товариш втішає його:

— Селепку, не сумуй, а подумай, як добре, що ти не танкіст. От скільки треба було б платити, якби ти так загубив танк...

Лавочка подумав хвилину, а тоді й каже:

— Аж тепер я розумію, чому капітан корабля воліє потонути разом з кораблем.

Хворий у шпиталі закохався в одну із доглядачок. Якось каже їй:

— Пані, що я мав би вам дати, коли б я хотів вас поцілувати?

Доглядачка лукаво посміхнулась, а тоді й каже:

— Що? Добру давку хльороформу!

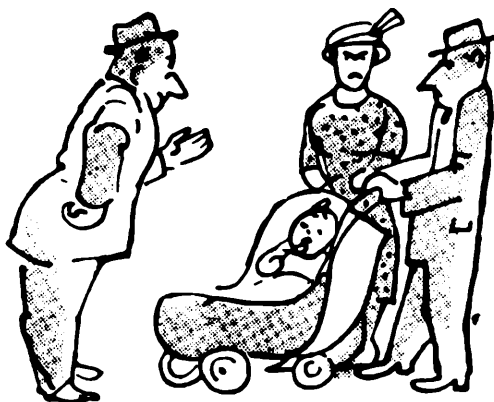

Один наш українець мав ферму, а на фермі бджоли. Якось несподівано бджоли його покусали. Діти, що бавились недалеко, питають:

— Татку, болить дуже?

— Ох, болить і пече, — стогне батько.

— То скоро перестане, — потішає старший син і додає, — але коли, тату, вас кусали бджоли, то ви так вигиналися, що ми ні в "бугі-бугі" так не зможемо.

— Вітаю вас зі спадкоємцем: якщо б дати йому в руку пляшку коньяку — був би викопаний батько!

*
* *

Перед елегантною кав'ярнею стоїть авто з шофером. До шофера підступає молодий чоловік і, вручаючи листа, каже:

— Прошу передати негайно цього листа панові!

Шофер пішов до кав'ярні і дав листа власникові автомобіля. Той відкрив і читає: "Якщо вдасться — то добре, якщо ні — то трудно". Не розуміючи, про що йдеться, пан сховав листа у кишеню і відпустив шофера. За хвилину цей повернувся.

— Вдалося! — гукнув.

— Що?

— Вкрасти авто!

*
* *

Діти в школі перехвалюються:

— У нас вдома всі мають ровери...

— А ми маємо чотири телевізори...

— А нас вдома восьмеро і кожне з нас має свого татуса...

Пані учителька питає дітей, що належить робити перед сном.

Діти мовчать, бо якось нікому з них не приходить в голову, що пані говорить про миття зубів.

— Ну Івасю, скажи, що твої родичі роблять перед сном?

Пробує напровадити його на властиву відповідь.

— На милість Божу, — каже Івась, — пані то знає, я то знаю, але чи справді мусимо псувати тих невинних дітей...

— Моя старша сестра має велике щастя! — каже малий Петрусь до свого колеги.

— Чому?

— Була на приватці, де влаштовано конкурс. Кожний хлопець мусів або дівчину поцілувати, або дати їй шоколаду.

— Ну і що?

— Принесла 20 шоколад.

Пані Гольберг запримітила, що її старий вже чоловік починає читати газету від некрологів і при тім усміхається.

— З чого ти такий задоволений, як читаєш некрологи?

— З того, що ще мого прізвища там немає.

— Зенюсь, влаштуйся, одружись, — просить мама сина. — Напевно, знайдеш дівчину, яка буде мати подібні до твоїх інтереси...

— Мамо, а нащо мені така жінка, котра п'є горілку і бігає за дівчатами?

— Як ти міг покинути жінку, залишити її саму?! — ласкаво промовляє священник до совісті того, хто сповідається.

— Як то саму? Я залишив її з дітьми.

— Чи є щось гіршого як молода і хвора жінка?

— Є. Жінка стара і... здорова.

— Чого наш сусід так тяжко кляне?

— Або утік його пес, або вернулася жінка.

— Що можна буде дістати в 2000 році за 100 тисяч карбованців?

— ???

В обличчя від жебрака за таку пожертву.

— Дуже хочу, щоби ти купив авто. Я мала б право їзди. Ми пізнали б світ, — каже жінка до чоловіка.

— Цей чи той?

Два автомобіля зіткнулись на шляху. З-під рештків бляхи і заліза вилізли обидва шофери.

— Бог чував над нами! — сказав один з них. — Дивіться, нічого нам не сталося. Трохи лише нервового шоку... Варт за таке щастя випити! — І він витягнув з кишені пляшку віски.

— Прошу, випийте! — гукнув.

Дургий щасливець узяв пляшку й видудлив майже наполовину.

— Але ж добра! Це заспокоює. Прошу, пийте і ви!

Перший взяв пляшку, закоркував її, і, ховаючи до кишені, сказав:

— Нап'юся пізніше, аж як поліція перевірить, у кого з нас алкоголь у крові!..

Советський вчений займався дресуванням бліх. Йому вдалося досягти деяких успіхів. На команду "гоп!" — блоха скакала. Одного разу він відірвав блосі задні ноги і гукнув: "гоп!" Блоха, звичайно, не рухалась. Учений сказав знову "гоп!" і знову без наслідку. Тоді він записав у книзі досліджень таке спостереження: "Коли блосі відірвати задні ноги, вона втрачає слух!"

У неділю родина вирішила йти обідати до ресторану. У ресторані добрий обід і повно людей.

— Як тобі сподобався обід, доню? — після обіду питає мати п'ятирічної Гані.

— Обід був смачний, але мені шкода татка.

— Чому?

— Бо стільки гостей! Татко буде дуже довго мити начиння.

— Пані, вибачте!..

— Нехай таланить тобі молодими забавлятися.

— Пані, вибачте!.. Мене гризе совість...

— А за що?

— Я в думці про вас недобре думав, а ви така чудова...

Вона без слова зникла.

Коли лікар має непевне серце...

— І тобі не прийшов на думку твій порядний старий батько, коли ти вкрав тисячу доларів? — каже суддя до малолітнього під час розправи.

— Так, пане суддя, пам'ятав, і зразу дав йому половину.

Під час сповіді каже жінка до священика:

— І ще хочу сказати, що нині маю бути в одного кавалера, але так, що про те не знає мій чоловік.

— Це страшний гріх! За кару маєте відмовити двадцять разів "Отче наш", — каже панотець.

— А прошу панотця, — скромно сказала невістка, — чи не спізнюся, якщо перед тим треба буде мені відмовити стільки "Отченашів"?

- Мамусю, чи можна бавитися в тата й маму?
- Можете, тільки не кидайтеся полінами.

- Тату, — питається син батька, — а хто видумав комунізм?
- Учені, мій сину.
- А чому вони його не випробували спершу на собаках і щурах?

Свіжоспечений чоловік віддає жінці заробітну платню. Жінка рахує гроші і каже:

- Ну, бачиш, заробіток також маєш малий...

Недільний ранок. На сходовій клітці зустрічаються дві сусідки.

- На Бога, хто в пані так страшно проклинав?
- Мій чоловік вибирався до церкви і не міг знайти молитовника до Служби Божої.

Чоловік стоїть над гробом жінки. Всі розходяться, а він плаче і плаче:

- О, Боже, Боже! Ой Боже ти мій! Ой Боже, Боже...
- Дивіться, як йому баби жаль, — говорять люди тихо.
- Не баби, лише пана Бога, — відзивається чоловік, — бо не знаю, як він там в небі собі з нею порадить.

Професор Іван Морковка поїхав з Торонта до Монтреалю. Не знаючи добре міста, не знав куди йти, щоб потрапити за бажаною адресою, і нараз почув, як двоє перехожих розмовляють по-українськи. Підступив і питає:

- Як називається ця вулиця?
- Святого Лаврентія! — сказав один.
- Дуже добре! Сідайте! — відповів професор.

Пані, що проходиться по парку, побачила, що недалеко на лавці плаче якийсь малюк. Вона підійшла до нього, погладила по голівці й питає:

- Чого ти, серденько, плачеш?
- Е-е-е, бо тато потопив п'ятеро котенят...
- О, в тебе, бачу, добре серце, що так плачеш за бідними коти-ками.
- Ні, плачу, бо це я мав їх потопити.

До лікаря приходить пані й каже:

— Пане докторе, я лише вісім років як заміжня, а вже маю п'ятеро дітей. При сьогоднішній кризі важко собі давати з ними раду. І я побоююсь, щоб знову до мене не загостив бузько...

— Цьому можна запобігти, — каже лікар, — я маю пілюлі, які допоможуть вам.

І звертаючись до своєї асистентки, каже:

— Пані Олю, підіть і принесіть мені ту чорну пачечку, що лежить на моєму столику у вітальні.

Оля вийшла, а за хвилинку вернулась і каже:

— Тої пачечки нема, але прислуга сказала, що пані докторова, як їхала на вакації, взяла її з собою.

— Пане докторе, мій чоловік терпить на великий комплекс меншевартости. Що маю робити, щоб він його затримав?

Помер багач і пішов до неба. Там справили йому величаве прийняття, з музикою й співами.

За кілька місяців помер бідний сусід того багача і теж пішов до неба. Там лише записали його до небесного реєстру, без ніякої паради.

Це обурило бідняка.

— Що тут за порядки? — спитав Святого Петра, — як приходить до неба багач, то йому справляють велику параду, а як бідний, то його ніхто не привітає...

Святий Угодник приязно посміхнувся й каже:

— Чоловіче, не нервуйся. Бідаків приймаємо в небі кожного дня, а багач входить до неба один на сто років. От тому й робимо таку параду...

В "Юніон Парку", в Нью-Йорку, сиділо до ранку троє людей. Двоє з них робили рухи, нібито ловили рибу. Ніби тримають вудки, опісля підкидають угору, змінюють хробачка, і знову закидають наново в воду. Поміж ними сидів третій, цілком спокійно.

Декілька хвилин приглядався до цієї картини поліціант.

— Слухайте, — звернувся він до того, що сидів спокійно, — це ваші друзі?

Спокійний кивнув головою.

— В такому разі заберіть їх звідсіля геть, і негайно!

Спокійний знову мовчки кивнув головою і почав пильно робити такі рухи, начебто веслував...

Пара закоханих сидять у Парку Чакабуко, в Буенос-Айресі. Вона, приголубившись до нього, каже:

— Дорогенький, скільки то часу вже ходимо разом... А я ще дотепер не пізнала твою родину. Хотіла б пізнати твого батька...

— Я теж! — перебив він.

У ресторані сиділо їх двоє. Коли скінчилось пиття, розмова зайшла про духів.

— Я не вірю в духи, — сказав Василь.

— А я вірю! — рішуче відповів Іван і зник.

ГОРОСКОП — ТІЛЬКИ ДЛЯ ЗАКОХАНИХ

Ви закохані? Що за дивне запитання, скажете. Люди закохуються у будь-якому віці. Загляньте у наш гороскоп, і ви довідаєтесь, що чекає вас на любовному фронті наступного тижня по покупці книжки "Смійтеся на здоров'я".

ОВЕН (21 березня — 19 квітня). Невелика сварка, а після неї раптове примирення і бурхливе кохання.

ТІЛЕЦЬ (20 квітня — 20 травня). Йі треба бодай двічі за тиждень спізнитися на побачення. Йому ж варто зробити вигляд, що він цього не зауважив.

БЛИЗНЯТА (21 травня — 21 червня). Суперниця захоче зіпсувати настрої. Будь смілива — дай рішучу відсіч.

РАК (22 червня — 21 липня). Складний тиждень — неприємності на роботі, і тільки кохана людина розрадить вас.

ЛЕВ (22 липня — 21 серпня). Випадкова зустріч, легкий дотик руки, привітна посмішка. І почнеться новий етап у вашому житті...

ДІВА (22 серпня — 22 вересня). Час кинути все і оспівдитись у коханні. Але зробити це слід в удавано іронічному тоні. Гумор вас виручить.

ТЕРЕЗИ (23 вересня — 22 жовтня). Будуть сльози, розчарування, але зробіть усе, щоб не втратити своє кохання. Через тиждень-другий все повернеться до кращого.

СКОРПІОН (23 жовтня — 21 листопада). Прекрасній половині слід трішки показати свій характер. Сильна стать нехай не забуває, що існують квіти, парфуми та інші дарунки коханим.

СТРІЛЕЦЬ (22 листопада — 21 грудня). Дуже і дуже сприятливий тиждень, аби подати заяву (самі розумієте, яку).

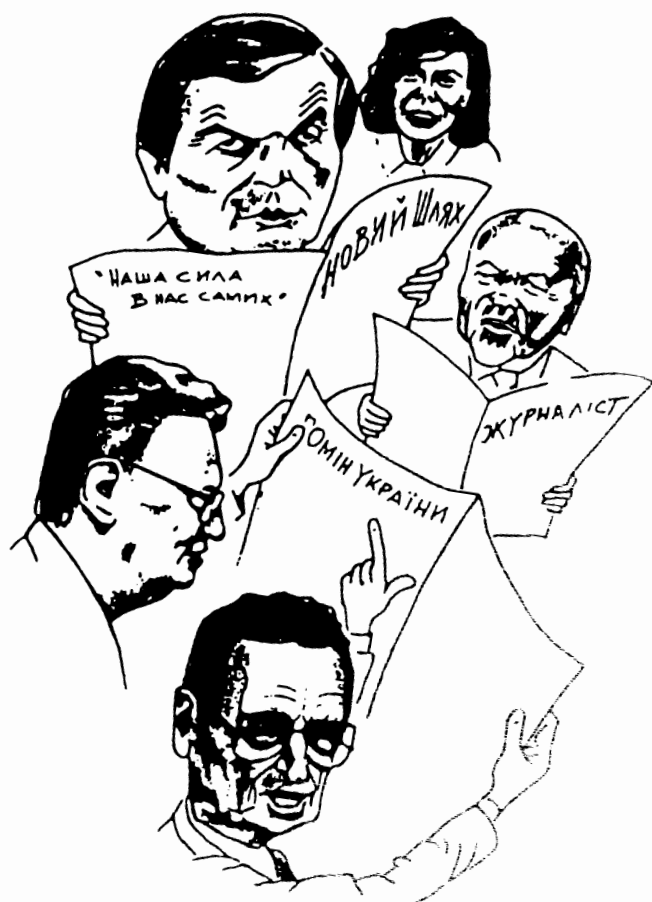
КОЗЕРОГ (22 грудня — 20 січня). Проведете час на лоні природи. Сонце, повітря, вода так сприяють кохання! Але не втрачайте голову!

ВОДОЛІЙ (21 січня — 19 лютого). Якщо запропонують змінити життєві плани, робіть це негайно, за умови, що пропозиція йтиме від Овена, Риб або Близнят.

РИБИ (20 лютого — 20 березня). Утримайтесь від листа, бо можете написати таке, про що довго жалкуватимете. Кохання вам приносить страждання? І все ж ви щасливі, чи не так?

— Так, я працюю шофером, і кожного дня перевозжу гроші державного банку.

ДЕЩО З БАГАТЬОХ ВІДГУКІВ НА ДРУГИЙ ТОМ "СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я"

ЯК СМІЄТЬСЯ УКРАЇНСЬКА ЕМІГРАЦІЯ

Днями до нашої редакції завітав голова Світової федерації українських журналістів, співробітник газети (щоденника) "Свобода" п. Василь Дідюк. Громадський діяч, журналіст, у минулому — вояк УПА і досі щирий українець, а до всього — ще й наш земляк (пан Василь — уроженець села Криволуки Чортківського району), він, окрім цього, ще й автор багатьох книг, у тім числі й двотомника "Смійтеся на здоров'я".

Наш колега з однойменної заокеанської "Свободи" дав велике інтерв'ю "Свободі" тернопільській. Його ми надрукуємо найближчим часом. А сьогодні трішки гумору. Отже, смійтеся на здоров'я, дорогі наші читачі!

"Свобода" — Тернопіль, 26 серпня 1992

* * * * *

КАНАДА СМІЄТЬСЯ ПО-УКРАЇНСЬКОМУ

Минулого року в Торонто вийшла книжка нашого земляка, редактора в Канаді Василя Дідюка "Смійтеся на здоров'я". Це вже другий том українського гумору на чужині. Книга складається з таких частин: I. Гуморески, фейлетони, вірші, II — З народної мудрості і золоті думки інших, III — Підсоветський гумор, IV — Мішок сміховинок на різні теми і okazji, для старших і молодших, для панів і панів — словом, для "всіх і вся".

Пропонуємо вашій увазі кілька образків з цієї книги.

"Нова Доба" — Бучач

*
* *

Дружина директора фабрики сподіється дитини й пішла до лікарні. Він, однак, маючи багато справ, пішов до бюро. За пів-

години вбігає задихана секретарка й каже: був телефон з клініки — є хлопець! За 10 хвилин секретарка знову вбігає: був знову телефон — є другий хлопець! ЗдENERVований директор кричить: надішли телеграму "стримати продукцію"!

*
* *

Старший добродій колупається в дірці дверей — не може відчинити. Поліцей бачить і підступає ближче:

— Добродію! Ви до ранку не відчинете. Це ж цигарка, а не ключ!

— То я, напевно, ключ скурив!

* * * * *

Емілія Смалько

ЗАНЕДБАНИЙ РІД ПИСЬМЕНСТВА

Василь Дідюк. "Смійтеся на здоров'я", том II, Торонто, видавництво "Овид", накладом автора, з друкарні "Бескид", с. 248, ціна 18 дол.

У Канаді, у видавництві "Овид", Торонто, з'явилася накладом автора книжка Василя Дідюка п.з. "Смійтеся на здоров'я". Гумор, сатира, карикатури. Це другий з черги том, який з'являється під тим самим заголовком і під тою самою обкладинкою роботи митця Всеволода Магаса, що й перший. Автор зібрав, написав, переклав і впорядкував кращі сучасні дотепи з різних країн і на різні теми. Може, видаючи перший том, автор і не думав про видання наступного тому, але щирі відгуки читачів, визнання і заохота до дальшої праці в тому напрямку спонукали його до збирання матеріалу цілком нового змістом. До речі, треба відзначити, що перший том повністю розійшовся.

Таких видань, як "Смійтеся на здоров'я", у нас дуже обмаль, тож можна сказати без перебільшення, що вони дуже на часі. Письменників-гумористів у нас дуже мало і тепер, і в минулому. Хоч з розвитком культури гумор проникає у всі ділянки суспільного життя і знаходить собі вияв у всіх сферах мистецької творчості, та у нашої

дійсності те життя було таке тяжке і безпросвітнє, що мало кому хотілося з нього жартувати. А в тих, що так робили, дотеп змінювався на плач. От приходить на гадку теж нововидана книжка нашого відомого письменника “Сміюсь аж плачу”. З приємністю читали ми його попередні книжки, як, наприклад, “Така довга ніч” чи “Здалека до близького”. Обидві дуже добрі сатири на підсоветське життя, і з такою ж приємністю читали ми і цю останню, але зміст не викликав сміх, лише плач. Українці тяжкі до жартів — не розуміють їх і не мають у загальному почуття гумору. Немов би продовженням нашого львівського “Коменя” з’являвся в ЗСА “Лис Микита”, знаменитий гумористичний журнал з карикатурами Ека і його незаступимим “Грицем Зозулею”. Здавалося нам, що цей журнал засуджений на довговічність, щонайменше настільки, скільки існують українці на світі. Тим часом йому відспівано реквієм і то не лише з причини інфляції, а і через збільшення коштів на друк, папір і робочу силу, але також через передплатників. Це останнє насправді важко зрозуміти.

Гумор — це велика сила, це сильна зброя і слушно ствержує автор, що советська влада не дозволяє справді вільний гумор, бо його боїться. “Сміху, — як казав Гоголь, — бояться навіть ті, що вже нічого не бояться”. Тому наші письменники-гумористи на чужині, як слушно підкреслює автор, мають важливі і відповідальні завдання сатирично викривати і висміювати гнобителів українського народу. Хоч на чужині вони відірвані від материка і не мають такої наснаги, яку мали б на рідних землях або яку має гумор вільних народів, та все ж таки вони діють у повній свободі думки і слова. Тому жартів на підсоветську дійсність дуже багато. Вони зібрані в окремому відділі “Підсоветський гумор”, де багато анекдотів почерпнуто з народної творчості. У нашій літературі є теж багато творів з “підросійської” дійсності, дотепів часів Руданського. Автор навіть наводить один його вірш “Варенікі”, де проста сільська баба перехитрює москаля. А Гоголь, хоч і писав в більшості по-російськи, та кожне його слово — пародія на російський побут, звичаї і політичне життя. Не минулося також і нашим патріотам типу “моя хата з краю”, яким присвячено кілька віршів, зокрема і Самійленка:

... Кожна піч українська, фортеця міцна,
там на чатах лежать патріоти.

У книжці є кілька цікавих фейлетонів, які продовжують світлі традиції Галактіона Чіпки і Миколи Понеділка. Також дуже цікавий розділ народних приповідок і золотих думок інших, які нагадують нам афоризми Державина чи Марка Аврелія і які в першу хвилю

могли б здаватися тут не за адресою, але вчитавшись в них, видно там багато гумору і прихованої народної мудрости. Пригадуємо собі, за старих студентських часів, як один з наших професорів говорив про “психологію помилки”, стверджуючи, що певні помилки залишаються за певними народами і поодинокими особами, притаманні лише їм, що певні люди помиляються у характерний їм спосіб. Це саме можна б примінити і до жартів, які притаманні певним народам чи особам. Наприклад: в українських жартах на тему відносин між чоловіком і жінкою пробивається старий український родинний устрій матріархату (коли москаль, хоч який п'яний, прийшовши до хати, б'є жінку і дітей та жорстоко поводить з ними, то у нас п'яний мужик боїться йти в хату, а прийшовши, дістає від жінки коцюбою по голові і просить у неї помилувати його і не бити). Як то співається у народній пісні: “Була жінка мужика, Пішла позивати...”

Або візьміть, наприклад, чорта. Як підкреслюють наші філософи і етнографи Мірчук чи Щербаківський в західньому розумінні чорт — це страшна сила, принцип зла, який має могутню владу, який зводить людей і перед яким дуже важко остерегтися. У нашій побуті чорт — це смішна потвора, дурна, нічим не грізна і кожний найдурніший “Іван” насміхається з неї і її перехитрить. І таким він з'являється у наших жартах. Можна б ще, напевно, знайти більше таких жартів, властивих нашому народові і нашому етнічному побуті, але тут не місце це обговорювати — це була б тема для наукового дослідження. Василь Дідюк є ще головним редактором збірника про століття поселення українців в Канаді і не згадуючи вже про його широку громадську діяльність, вражаєшся, де він знайшов ще час зайнятися виданням другого тому книжки “Смійтеся на здоров'я”.

* * * * *

Д-р Михайло Лоза

ВАСИЛЬ ДІДЮК: “СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я” ТОМ 2

Одним із мірил вартости книжки є її почитність. Із поміщеної в другому томі збірника гумористичного матеріалу “Смійтеся на здоров'я” передової статті “У власній справі” (автор Василь Дідюк) до-

відуємося, що: “ПЕРШИЙ ТОМ ПОВНІСТЮ ВИЧЕРПАНИЙ”. Не часто в наших еміграційних умовах трапляються випадки, щоб стільки мати відгуків читачів на перший том, поміщених на с. 234-246 другого тому. До речі — це тільки “ДЕЩО” із відгуків, як зазначено у заголовку цього розділу. Ось кілька таких відгуків:

“Прошу надіслати мені Вашу книжку “Смійтеся на здоров’я”. Дізналась про неї в “Свободі”. Тішуся з’явою “радісної” книжки і дякую за великий труд. Знайшовся, однак, українець, що не нарікає, а сміється!”

*
* *

“Дивуюся з Вашої творчої наснаги і вітаю. Книжка цікава і актуальна. Очікую інших!”

*
* *

“Щиро дякую Вам за дуже цікаву й таку потрібну в нинішніх часах книжку, що веселить і кріпить на душі й тілі”.

*
* *

“Сердечно дякую за Вашу книжку, яку я з захопленням прочитала. Я люблю анекдоти. Навіть пишучи комусь листа — закінчую його якимось жартом. Я також прошу переслати її моїй подрузі студентських часів. Подаю її адресу. Це буде для неї несподіванка. Рекомендувала Вашу книжку знайомому панові, а він каже: “Та пан Дідюк така серйозна людина, а тут бачу — він гуморист”.

*
* *

Розділ з відгуками започатковано великим листом до автора Василя Дідюка владика Ізидора Борецького. У своєму листі владика дякує авторові не тільки за книжку “Смійтеся на здоров’я”, але й за інші писання, а особливо за ті, що стосуються церковно-релігійних справ. Між відгуками є і моя рецензія під назвою “Щаслива ідея”. Звертаємо увагу на ще один відгук, який свідчить про попу-

лярність не тільки цього гумористичного видання Василя Дідюка, але й інших поважних його писань. Це голос, як видно з листа, доброго знайомого, а може й друга. В листі сказано: "Дорогий Василю! Дякую за книжку "Смійтеся на здоров'я". Можливо, це трохи допоможе моєму розхитаному здоров'ю. Я дуже хотів дістати Твої два томи "На Народній Ниві", але бачу, що канадці вже їх розхапали. Отже добре, дякую, бо маю щось із Твоїєї творчої продукції. Твій Роман".

До видання як першого, так і другого гумористичного збірника "Смійтеся на здоров'я" Василь Дідюк готувався здавна. Немає однак сумніву, що популярність першого тому мала вплив на прискорення появи другого тому. У цьому можна переконатись, прочитавши присвяту, подану на зворотній сторінці титулу: "Цей другий том книжки "Смійтеся на здоров'я" присвячую всім читачам першого тому з подякою за щирі на нього відгуки, побажання і СПОНУКУ (підкр. моє) видання другого. Хай і цей розвеселяє Вас знов цілий Божий рік у щасті й добрі на тім світі веселости... в зимі й в літі, здоров'ячка все кріпкого та прожити років много!"

Другий том зредагований за схемою, подібною до схеми першого тому. Поміщений у другому тому матеріал автор розбив на чотири основні групи. Першу групу складають гуморески, фейлетони, гумористичні вірші. В другій групі поміщено цілий ряд українських приповідок, а також і "золоті думки", що їх висловлювали названі автори. Щодо другої групи, слід зауважити, що деякі приповідки повторюються. Не відомо, з якої причини це сталося. Третя група — це підсоветський гумор, а четверта (за висловом самого автора) — "мішок сміховинок на різні теми і okazji, для старших і молодших, для пань і панів". Ця група найбагатша. Займає вона 122 сторінки книжки із загальної кількості сторінок 245.

Перша група починається короткою згадкою про Степана Руданського і його "співомовкою" "Варенікі". Цікавою в першій групі видається гумореска "Гоббі" кол. президента Регена. Одним з його "гоббі" було збирати анекдоти з советського життя. Ось один такий анекдот із президентської колекції: До одного колгоспу приїжджає партійний начальник і питає колгоспника: "Як справи?" Колгоспник відповідає, що врожай картоплі в цьому році такий величезний, що якби поставити картоплю одну до одної, то остання була б аж біля Господнього престолу.

"Бога немає," — говорить партійний начальник.

"Все вірно, — відповідає колгоспник, — картоплі також немає".

З розділу, який виключно відведений гумору з життя СРСР чи в колишніх сателітських країнах, можна б було вибрати чимало з тонким вістрям, але ми обмежимося кількома:

*
* *

На з'їзді агрикультурників у Парижі советський делегат каже: — Росія — це агрикультурний рай з чотирма жнивами пшениці в році! Слухачі хотіли пояснення, і делегат каже: — Це зовсім просто. Маємо одні жнива в Польщі, одні в Мадярщині, одні в Чехо-Словаччині і одні в Україні.

*
* *

В СРСР ти можеш сказати все, що хочеш, але тільки один раз.

*
* *

Під час аудієнції Брежнєв спитав папу:

— Як ви це робите, що церкви повні людей, а на наші партійні мітинги ми мусимо людей стягувати силою?

— Бо ми лише обіцяємо рай, — відповів папа, — а ви же його людям показали.

*
* *

— Чому в СРСР нема м'яса?

— Бо маршуємо до соціалізму так швидко, що худоба не встигає бігти за нами.

*
* *

Не гірше посміятися можна із анекдотів четвертої групи. За змістом вони різні. Почнемо з родинних:

— Відразу видно, що ви одружений. У вас всі гудзики попришивані.

— То було перше, чого навчила мене моя жінка під час медового місяця.

Вернувся п'яний чоловік, коли була перша година по півночі. Жінка: "Тому що ти вернувся о першій — маєш!" — і "замалювала" його макогоном.

Чоловік: "Щастя, що натрапив на першу, а не на дванадцяту".

— Італія, Італія!.. — зітхнув Польовий. — Їй я вдячний за найкращі хвилини мого життя.

— Але ж, настільки мені відомо, то ти там ніколи не був!

— Звичайно, та в Італії щороку проводить свою відпустку моя дружина!

Промовець звертається до свого єдиного слухача: Дякую вам, що бодай ви залишилися на залі, коли інші відійшли!

Слухач, зажурений: Нема за що дякувати. Я наступний доповідач.

Суддя до злодія по оголошенні засуду: Сподіваюся, що це останній раз і що вас більше тут не побачу.

Злодій: О, то пан суддя ідуть на емеритуру?

*
* *

Добра пані: Уже цілий місяць я вас не бачила. Мабуть ви були хворі?

Жебрак: Ні, ласкава пані, я був на відпочинку в горах.

*
* *

Суддя: Чому ви вкрали цей перловий нашійник з виставочного вікна?

Підсудний: Бо в тому вікні, високий суде, стояв великий напис: "Не прогавте знаменитої нагоди!"

*
* *

Агата Крісті — авторка майстерних повістей — на запит, чи вона вдоволена, що одружилась з археологом, відповіла: Археолог — це найкращий чоловік, якого жінка може мати. Чим старшою вона стає, тим більше він у ній зацікавлений.

Є в книжці незначні мовні недотягнення. Замість форми тішуться треба були вжити тішаться. У дієслові пють належало б було поставити апостроф: п'ють. Не старозаконі, а старозаконні. Трапляються і друкарські недогляди. У одному жарті сказано: "Лікаря шкільних недуг спитав друг..." — тут замість прикметника шкірних надруковано шкільних.

Але читачам, за сміхом, ніколи буде звертати увагу на ці — зрештою малі — недотягнення. Свій огляд книжки Василя Дідюка закінчимо порадою: придбайте цю книжку, читайте і — читаючи — СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я. Книжку можна замовляти у автора, звертаючись за адресою:

mr. W.Didiuk
30 Allanhurst Dr.H 402
Islington. Canada
M9A 4J8

939 Іст Лексінгтон Драйв 4,
Глендейл, Каліфорнія 91206
США
16-го серпня, 1991 р.

Вельмишановний і Дорогий Друже Василю з Родиною!

Вчора я одержав дві книжки "СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я", щиро дякую. Книжки прийшли в доброму стані, лише довго їх везли тягаровим поїздом, 15 днів. Ти нічого не згадуєш в листі про ціну книжок, скільки маю вислати грошей за них. Тоді я рішив сам, — і висилаю чек американською валютою цим листом. Якщо замало, прохаю, напиши, скільки більше та вишли рахунок. Книжок я ще не читав, тільки переглянув сторінку за сторінкою. Мені сподобалися заголовки в середині книжки: діалог з нашими демократами, американська коломийка, двійкарі тощо. Ти це все дуже добре зробив і мудро редактовано. Ти вклав багато праці в цю книжку: віршування, ритм, рим і сенс, це фундамент, що не легко їх зробити. Тратулюю Тобі, Дорогий Друже Василю, з нашого славного Поділля.

Пишеш, що в місяці вересні ц.р. їдеш з своїми синочками на нашу Батьківщину — Україну. Бажаю Вам щасливого лету і щасливо вернутися до прибраної Вам батькіщини Канади. Як будеш в Чорткові, то відвідай вулицю Вигнанку та подивися на будинки нашої школи: Рідна Школа Українська Гімназія ім. М.Шашкевича, Польську Гімназію, Польську Учительську Семінарію. Думаю, що будинки ще цілі стоять. Зроби кілька знімків будинків.

Також як відвідаєш Редакцію "За Вільну Україну" у Львові, дуже прошу Тебе поздоровити сердешно від мене Надію Деркач і головного редактора Василя Базіва. Я дуже хотів їхати, бо мене просили прибути на Свято 50-ліття Відновлення Держави, але лікар сказав, що треба сидіти дома і не летіти в довгу дорогу. Серце і ноги відмовляють часом мені послуху. Спитай Надію Деркач, чи одержала переданий від мене дарунок і щиро обніми і поцілуй її від мене. Ще раз бажаю Вам щасливого лету в Україну і щасливого повернення додому. Щиро здоров'ю і остаю з дружнім привітом С.У.

*Ваш і завжди з Вами Петро Болахівський
Пиши!*

* * * * *

Дорогий і Високоповажний пане Дідюк!

Щиросердечно вітаю Вас і поздоровляю — Слава Ісусу Христу!

Дякую Вам за надіслану мені книжку “Смійтеся на здоров’я”. Пане Дідюк, Ви поставили свою “пikчepу” на обкладинці, яка мені дуже сподобалася. Я вже не раз бачив Вашу знімку з гуртом поважних діячів і добре Вас пізнаю. А також дуже люблю читати Ваші статті, доповіді, вони досить зворушливі... Маю вже і кілька Ваших як автора книжок, дякую і за цю, за яку шлю належність. Хочу і себе Вам представити, бо коли гляну до зеркала, то бачу, що “старість не радість”! Кілька хвороб і я також добре надавався до клубу карикатур... Пане Дідюк, дець рік тому я звертався до редакції “Гомону України”, щоби не надсилали книжок, бо немає кому їх читати. Маю свою бібліотеку та журюся, кому її передати? Але “Смійтеся на здоров’я” мені легко читати і сміятися, може це й справді мені дещо допоможе? Щиро дякую Вам за Вашу про мене пам’ять. Хай Вам Господь дає сили і здоров’я та має Вас під своєю ласкавою опікою. Гарзд!

З пошаною

Петро Ільків, Чемайнус, Б.К.

* * * * *

Дорогий пане Ільків!

Щиро дякую Вам за все. Бажаю і Вам всякого добра, а зокрема міцного здоров’я. До клубу карикатур ми приймаємо і молодих, а Ви до зеркала менше заглядайте! Бібліотеку передайте до котроїсь із наших бібліотек в Канаді, а багато книжок варто пересилати в Україну, вони там їх дуже потребують. Подумайте!

В.Д.

Оттава, 18 червня 1991

* * * * *

Шановний Апостоле праці!

(Це за словами Івана Франка)

Осмілююсь і я написати, як інші, бо над усе шаную творчість, якою б вона не була. Багато часу і праці вимагає творчий процес,

адже ж це для нас і нашої культури. Слава нашій землиці, що родить нам таких людей.

Шановний пане Дідюк, ми отримали Вашу працю том 2 “Смійтеся на здоров’я”, широко дякуємо за труд. Ну, що ж, не мені її аналізувати, розмальовувати різними фарбами, я понад усе люблю друковане слово.

Мені хотілось би написати все те, що написали мої попередники, я з ними і підтримую їх. Додати до їх численних побажань, багато не залишилось, але із щирого серця додаю:

Дай Боже, щоб Вам по такій книжечці у рік народжалося, а якщо по щастю і дві прибуде, ніхто Вас не осміє і ніхто не осудить.

Хай Вам буде успіх в праці,
Хай Вам буде усміх в серці,
І здоров’я, і удача,
І життя за сотню літ!
З глибокою до Вас пошаною

Ольга Іванюк

П.С. Мій чоловік Іван ой як він тішиться, що Ви, Шановний пане Дідюк, помістили його листа в 1-ому томі книжки, а головне, що слово в слово. Так і тицькає кожному: на, прочитай, бо його читає цілий гльоб...

* * * * *

Келована, 12 серпня 1991 р.

Вельмишановний Пане Василь Дідюк!

Дуже Вам дякую за Вашу веселу книжку “Смійтеся на здоров’я”, яку, читаючи, обов’язково треба усміхатися. Читаючи українську чи англійську газету, то в людини чоло нахмарюється, зуби стискаються, аж скрегочуть, серце стукає швидше, напружено, чоловік переживає ці події душевно, ментально і фізично, а після прочитання вісьми сторінок очі червоніють, волосся випадає з голови і поденервована людина стає втомленою, немовби ішла пішки зі Стрия до Дашави — чотирнадцять кілометрів. У противагу такому документальному читанню крайових повідомлень про московські вибрики та й репресії в Україні, (хоч і це треба знати!), Ваша книжка “Смійтеся на здоров’я” допомагає чоловікові відійти від світу

прикрої реальности, перескочити на майдан сміху і жартів, гумору, веселої забави, дотепу та й натягання ноги.

Здається, що це був Ваш брат, Іван Дідюк, котрий видав "Вісник" в Госларі під час Вашого учителювання? Шість чисел було вийшло, що задокументовано в архіві УНРРА. Чи залишилося десь яке число у Вас або у Вашого брата, і чи я міг би його отримати, а відтак повернути?

Бажаю Вам кріпкого здоров'я, і допоможи Вам, Боже, ще написати далі продовження "Смійтеся на здоров'я".

Надсилаю Вам 20 доларів, бажаю успіхів на літературній ниві.

Ваш приятель

*Ф. Федорів.
Йонкерс 23.8.1991*

* * * * *

Дорогий Василю!

Дуже мене порадувало, що Ти дбаєш про моє здоров'я, присилаючи мені Твою другу веселу книжку. Ціна книжки, яку пересилаю, якоюсь мірою рекомпензує користь для мого здоров'я. Смійся також, як каже новий фільм з України: "Дай нам, Боже, довгий вік". Довгий і здоровий! Здоровлю щиро

Твій Роман.

П.С. Я не тільки сміюся, але також часом сумую, як тепер після смерті мого друга Матвія Гути. Як то так, що Торонтонська Братія дозволила йому так передчасно відійти?..

12 липня 1991

* * * * *

Вельмишановний Пане Дідюк!

За гарну книжку щиро Вам дякую і висилаю чека. Здорові пишіть, байдужих розвеселить, живим словом кормить ще много-много літ! З належною до Вас пошаною

С. Цегельницький

З М І С Т

Слово до читачів	4
У власній справі	6
З Новим роком — 1994	8
Кажуть що	9
Сила щирого усміху	10
Перші сатиричні твори Івана Франка	11
Як стати поетом	13
Як Бог сотворив журналіста	14
Біда без язика!	15
З Флориди	17
Там йому місце	18
Модерні служниці	19
А все-таки	20
Останній твір	22
Весілля	25
Такий приснився мені сон	27
Слово до патріота	32
Дивний сон українського редактора	32
Чорна душа...	35
Молитва ровериста	35
Пісенька хохлят	36
Еміграційне	37
Московська душа	37
Десять підручних засад чесного українського патріота	38
Маємо — не маємо	38
Ой ішов я додомунок	39
Молодича	39
Непомільний знак	39
Пікнік	39
Я	40
Якою має бути жінка?	41
Десять заповідей для тих, хто купує і читає книжки	42
Просторіка	43
Якщо вам за 60...	43
Українська — іноземна	44
Гімн ідеаліста	44
Треба всюди приятеля мати	45
Афоризми — народна мудрість	46
ТАК ТЕПЕР СМІЄТЬСЯ "ВІЛЬНА" УКРАЇНА!!!	51
Советські анекдоти	52

Дайте — не минайте	52
Український анекдот	53
Діалог із нашим демократом	54
Гласность	54
Кремлівський вертеп у Вашингтоні	55
Водка	56
Всі однакові	57
Є ковбаси — нема грошей...	58
Не батько він мені	59
Підводний човен в степах України	60
Фальшиві гроші	61
Барабашка в "Жигулях"	62
Інтерв'ю	64
Телефонотерапія	65
З першого квітня	66
Куточок пані Парані	68
СМІХОТЕРАПІЯ — ГУМОР — АНЕКДОТИ — ЖАРТИ — СМІХ НЕ ГРІХ	82
ДЕЩО З БАГАТЬОХ ВІДГУКІВ НА ДРУГИЙ ТОМ "СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я"	231

